

แพรวสำนักพิมพ์

นักสืบสื่อวิญญาณ

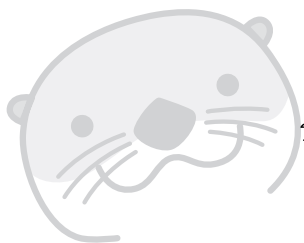
靈媒探偵城塚翡翠

ซาโกะ ไอซาวะ

เขียน

ธนพล คักดีสมุทรานันท์

แปล



ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ชั้นหนังสือเล็ก ๆ อัดแน่นด้วยตำราข้อมูล
ซึ่งดูสมกับเป็นคลังหนังสือของนักเขียนแนวสืบสวนสอบสวนลึกลับ
ไม่มีช่องว่างแม้แต่นิดเดียว
-ซาโกะ ไอซาวะ



หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

พล็อตเรื่องเกี่ยวกับผู้มีญาณวิเศษจับมือกันกับบุคคลผู้อยู่ในแวดวงวิทยาศาสตร์เพื่อร่วมกันไขคดีที่แม้แต่เหล่าตำรวจชั้นปัญญา ถือเป็นเรื่องที่ทำให้เหล่าผู้ชื่นชอบนวนิยายสืบสวนสอบสวนตาลุกวาวอยู่เสมอ และก่อให้เกิดความคาดหวังว่าจะหลอมรวมวิทยาศาสตร์กับไสยศาสตร์ออกมาในรูปแบบใด ซึ่ง *นักสืบสี่วิญญาณ* ถือว่าเป็นนวนิยายที่นำเสนอการผสานพลังของทั้งสองศาสตร์ออกมาได้กลมกล่อมยิ่งนัก ด้วยลูกล่อลูกชนของกระบวนการไขคดีที่ดูจะกลับตาลปัตรจากปกติในขณะเดียวกันก็หลอกล่อให้สงสัยว่าใครคือฆาตกรตัวร้ายที่สุด แต่ด้วยกลวิธีการเขียนที่ใกล้เคียงกับไลท์โนเวล ทำให้อ่านง่าย แม้จะไม่ใช่นวนิยายรหัสคดีเข้มข้นก็สนุกสนานไปกับมันได้อย่างแน่นอน

นักสืบสี่วิญญาณ เป็นนวนิยายที่ได้รับความนิยมและเสียงวิจารณ์อย่างล้นหลาม การันตีได้จากรางวัลมากมาย ทั้งรางวัลหนังสือที่ดีที่สุดในปี 2019 (Best Book of The Year 2019) ซึ่งจัดโดยแอปเปิลบุ๊กสโตร์ ได้รับการโหวตว่าเป็นนิยายสืบสวนสอบสวนยอดเยี่ยมจากสองรางวัลใหญ่ คือ Honkaku Mystery Awards 2020 จากสมาคม Honkaku Mystery Writers Club ซึ่งถือว่าเป็นสมาคมของนักเขียนแนวลึกลับที่เก่าแก่และทรงพลังที่สุดของญี่ปุ่น และรางวัล Kono Mystery ga Sugoi! 2019 ซึ่งเป็นการจัดอันดับนวนิยายแนวลึกลับประจำปีของ

สำนักพิมพ์ทาภาชิมายะ นอกจากนี้ยังได้รับรางวัล SR Association Mystery Best 10 ซึ่งจัดโดยสมาคมเอสอาร์ ชมรมของเหล่าผู้ชื่นชอบนิยายสืบสวนสอบสวนที่ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี 1955 รางวัล 2020-Nen Honya Taisho ซึ่งเป็นรางวัลที่คัดเลือกหนังสือโดดเด่นในแต่ละปี โดยพนักงานร้านหนังสือทั่วประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีแนวคิดว่าเป็นเล่มที่ “น่าสนใจ” “อยากแนะนำให้ลูกค้า” และ “ต้องการนำมาขายที่ร้าน” และรางวัล The 41st Eiji Yoshikawa Literature Newcomer Award ซึ่งเป็นรางวัลที่ได้รับการสนับสนุนจากสมาคมส่งเสริมวัฒนธรรมแห่งชาติ เอจิ โยชิกาว่า

แพรวสำนักพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคุณผู้อ่านจะได้รับอิทธิพลจากกระบวนการไขคดีอันเกิดจากผู้สืววิญญาณและนักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนของฮิซุชิ โทสึเกะ และชิโร โคเก็ทสึ อย่างเต็มเปี่ยม

แพรวสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

หากร่างทรงพบผู้ศรัทธา อาจเกิดเป็นพิธีกรรมหยั่งรู้อะไรลับ
หากร่างทรงพบหมอผี อาจเกิดการปะทะคาถาอาคม
หากร่างทรงพบนักวิทยาศาสตร์ อาจเกิดการลบล้าง ปรามาสว่า
เป็นเรื่องหลอกลวงตา

แต่เมื่อร่างทรงพบนักเขียนแนวสืบสวนสอบสวน การไขคดี
ฆาตกรรมสุดลึกลับจึงยิ่งแหวกแนว พิสดาร และกลับตาลปัตร แม้
ความจริงอยู่ตรงหน้า แต่ใครเล่าจะเชื่อเรื่องโลกมายา และนั่นกลายเป็น
ภารกิจอันท้าทายที่พวกเขาต้องทำให้ผู้คนยอมรับว่านี่คือการสืบสวนอัน
สมบูรณ์แบบ

สุดท้ายเมื่อ “ความจริง” ปรากฏอย่างชัดเจน คุณจะทำได้เพียง
อ้าปากค้างเหมือนผม

ธนพล ศักดิ์สมุทรนันท์

สารบัญ

อารัมภบท	1
ตอนที่หนึ่ง คดีฆาตกรรมหญิงสาวไร้ใจ	6
บทค้น 1	82
ตอนที่สอง คดีฆาตกรรมบ้านพักตากอากาศมิดคามา	87
บทค้น 2	153
ตอนที่สาม คดีฆาตกรรมต่อเนื่องฆ่ารัดคอ นักเรียนหญิงมัธยมปลาย	157
บทค้น 3	238
ตอนสุดท้าย VS อิลิมีเนเตอร์	243
บทส่งท้าย	340
เกี่ยวกับผู้เขียน	347
เกี่ยวกับผู้แปล	348

me•di•um [mí:diəm]

(<รูปพหูพจน์> me•di•ums, me•di•a)

กลาง, สายกลาง; ตัวกลาง (วัตถุ), สื่อ, สื่อ, สื่อ; สภาพแวดล้อม,
เงื่อนไขดำรงชีวิต; หนทาง, วิธีการ; คนทรง



อารัมภบท

ความตาย อันมีอาจหลบเลี่ยงกำลังมาเยือน

“อยากให้อาจารย์ช่วยตามหาคนร้ายที่ฆ่าลูกสาวของดิฉันค่ะ”

สุภาพสตรีเงยหน้าขึ้นแล้วเอ่ยคำนั้น เมื่อเห็นดวงตาของเธอ ชิโร โคเกทสึ สัมผัสได้ถึงลางสังหรณ์ซึ่งคล้ายจะเป็นชะตาลิขิต ลางสังหรณ์ที่บ่งบอกว่าความตายอันไม่อาจต่อต้านกำลังคืบคลานมาพร้อมเสียงฝีเท้าไล่ประชิดไปยังที่แห่งนั้นโดยไม่รอช้า

ดวงตาของสุภาพสตรีฉายแววเศร้าหมองและโกรธแค้นซึ่งไม่รู้จะระบายสู่ที่ใด

นี่คือฉากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบริเวณบูธที่นั่งซึ่งอยู่ลึกเข้าไปในร้านกาแฟอันคึกคัก บนโต๊ะมีเอกสารเกี่ยวกับคดีต่อเนื่องคดีหนึ่งที่เธอรวบรวมมาด้วยตัวเองอย่างสุดความสามารถ

เอกสารเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมอำพรางศพต่อเนื่องที่สร้างความโกลาหลไปทั่วภูมิภาคคันโต¹ ตลอดสองสามปีที่ผ่านมา

จากข้อมูลที่ปรากฏชัดในตอนนั้นชี้ให้เห็นว่า ฆาตกรสังหารหญิงสาวไปแล้วอย่างน้อยแปดราย เขาไม่เคยทิ้งหลักฐานไว้แม้แต่เศษเสี้ยว การสืบสวนของตำรวจเป็นไปอย่างยากลำบาก แม้พยายามดำเนินการอย่าง

¹ ภูมิภาคหนึ่งในประเทศญี่ปุ่น ตั้งอยู่บนพื้นที่เกาะใหญ่ใจกลางประเทศที่เรียกว่า เกาะฮอนชู ประกอบด้วยเจ็ดจังหวัด ได้แก่ กุมมะ คานากาวะ ชิเบะ ไซตามะ โตเกียว โตจิกิ และอิบารากิ

ต่อเนื่องและแข็งขัน แต่ผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการสืบสวนทุกคนต่าง
เผยสีหน้าลึนหวัง โอศครวญว่าฆาตกรเคลื่อนไหวราววิญญาณดับสูญ
หรือกระทั่งยมทูต ใช่ มันคือวิญญาณร้ายที่นำความตายมาเยือน ปราศจาก
รูปร่าง เจ้าเล่ห์เพทุบาย ลอบประชิดเหยื่อโดยไม่ทิ้งร่องรอย ปลิดโปรย
ความตายไปทั่ว เป็นสิ่งมีชีวิตไร้เทียมทาน ไม่มีผู้ใดต่อกร

จะมีใครจับกุมคนร้ายเช่นนั้นได้บ้าง

“ผม...” โคเกทสึพยายามค้นหาถ้อยคำแล้วเอ่ยขึ้น “ไม่ใช่
ทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือนักสืบครับ เป็นแค่นักเขียนธรรมดาเท่านั้น”

ทว่าสุภาพสตรีจ้องโคเกทสึด้วยแวตาท้าทายแล้วตอบกลับ

“อาจารย์มีคนติดตามเป็นผู้มีญาณพิเศษใช่ไหม”

โคเกทสึสะดุ้งเมื่อได้ยินคำนั้น

“ดิฉันได้ยินว่าตลอดช่วงที่ผ่านมา อาจารย์ร่วมมือกับผู้ติดตาม
ช่วยกันไขคดีต่างๆ ได้สำเร็จจำนวนหนึ่ง รวมทั้งคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง
ฆ่ารัดคอกนักเรียนหญิงมัธยมปลายที่เคยเป็นข่าวครึกโครมก่อนหน้านี้
ไม่นาน ว่ากันว่าอาจารย์โคเกทสึไขคดีได้ด้วยคำชี้แนะของผู้ติดตามคนนั้น”

คดีดังกล่าวเป็นที่จับตามองของสื่อมวลชนด้วยเหตุผลหลายประการ
นี่คงเป็นผลจากเรื่องนั้น พักหลังข่าวลือว่าโคเกทสึร่วมมือกับผู้มีญาณ
พิเศษคอยไขคดีต่างๆ ดูจะแพร่กระจายไปตามอินเทอร์เน็ตและนิตยสาร
รายสัปดาห์หลายฉบับ

และข่าวลือนั้นคือความจริง

ที่ผ่านมา ชิโร่ โคเกทสึ ร่วมมือกับสาวน้อยสื่อวิญญาณ ฮิซุย
โจทสึเกะ ช่วยกันไขคดีต่างๆ สำเร็จมากมาย

ใช่ ไขคดีโดยใช้พลังสื่อวิญญาณ -

บทความส่วนมากเขียนถึงผู้สื่อวิญญาณซึ่งไม่มีใครรู้ตัวตนแท้จริง
ด้วยถ้อยคำเชิงวิพากษ์ เรื่องธรรมดาแสนสามัญ ผู้มีญาณพิเศษใช้พลัง
เหนือธรรมชาติไขคดีไปเรื่อยๆ ฟังดูไม่ต่างจากเรื่องเพ้อฝัน สุภาพสตรี
ตรงหน้าเขาต้องการฟังเรื่องเพ้อฝันเช่นนั้นหรือ

แต่ถือเป็นโชคดีสำหรับเธอ เพราะมันไม่ใช่เรื่องเพ้อฝันแม้แต่หน่อย

มันคือความจริง

“ผมขอเวลาคิดสักหน่อยได้ไหมครับ เธอคนนั้นมีทั้งเรื่องที่ทำได้ และทำไม่ได้ล่ะครับ”

พลังของอิซุย โจทสึเกะ ไม่ได้สะดวกอย่างที่คิด ยังมีข้อจำกัดบางอย่าง รวมถึงกฎเกณฑ์ที่อิซุยเองก็ไม่รู้ สิ่งเหล่านั้นยังคงข่มข้อน จำต้องอาศัยการวิเคราะห์ตีความ และเสาะหากลวิธีต่างๆ เพื่อนำมาใช้ ประโยชน์ต่อการสืบสวน

เช่น อิซุยสามารถเรียกวิญญาณผู้ล่วงลับกลับมาได้ แต่หากเป็น วิญญาณของคนที่ตายก่อนวัยอันควรอย่างการถูกล้างหรือประสบอุบัติเหตุ トラบโดที่ไม่รู้สถานที่เสียชีวิตอย่างชัดเจน เธอจะเรียกพวกเขาออกมา ไม่ได้ อิซุยเพิ่งตระหนักถึงกฎข้อนี้ได้ไม่นาน ก่อนหน้านั้นเธอเองยังไม่เข้าใจ ความแตกต่างระหว่างวิญญาณที่เรียกได้กับวิญญาณที่เรียกไม่ได้

นอกจากนี้ ต่อให้ระบุตัวคนร้ายได้ด้วยญาณพิเศษ แต่แน่นอนว่า คำกล่าวอ้างนั้นย่อมไม่หนักแน่นพอจะเป็นหลักฐานหรือคำให้การ ในคดีที่ผ่านมา บ่อยครั้งพวกเขารู้ตัวคนร้ายแต่หาหลักฐานมายืนยันไม่ได้ ก่อให้เกิดความหงุดหงิดรำคาญใจไม่น้อย

ด้วยเหตุนี้ หน้าทีรับผิดชอบของชิโร่ โคเก็ทสึ ตลอดมาคือการ วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากญาณพิเศษ เพื่อใช้เป็นสื่อกลางนำไปสู่การให้เหตุผล เชิงตรรกะที่จะสร้างประโยชน์ให้แก่การสืบสวนเชิงวิทยาศาสตร์ได้

โคเก็ทสึเดินอยู่ใต้ผืนฟ้าหนาวเหน็บของฤดูเหมันต์ หลังจากแจ้ง สุกุพสตริวว่าขอคิดทบทวนก่อนให้คำตอบและบอกให้เธอกลับไปก่อน

เขาต้องตัดสินใจอย่างรอบคอบว่าจะตอบรับคำไหว้วานดีหรือไม่ สิ่งเดียวที่บอกได้ตอนนี้คือ หากเขาเลือกทางนั้น ความตายอาจมาเยือน อิซุย โจทสึเกะ ในที่สุด

โคเก็ทสึระบายลมหายใจเป็นไอขาว พลังนิกย่อนถึงถ้อยคำที่ อิซุย โจทสึเกะ เคยบอก

ตอนนั้นเป็นช่วงกลางฤดูร้อน

ท่ามกลางเสียงอึกทึกในสวนสนุก เธอรำเริงกระดี๊กระด๊าไม่ต่างจาก

เด็กน้อย แต่แล้วรอยยิ้มก็เลื่อนหายจับพลัน เธอเอ่ยคำนั้นขึ้น ถ้อยคำที่เธอจดจำได้แจ่มชัด

“อาจารย์คะ-บางทีฉันคงไม่อาจเผชิญกับความตายแบบคนปกติได้”

หมายความว่าอย่างไร โคเก็ทลีถามเธอ

“สังหรณ์บางอย่างบอกฉันค่ะ อาจเป็นเพราะสายเลือดต้องคำสาปนี้ก็ได้ ฉันรู้สึกว่าการตายอันนี้อาจหลบเลี่ยงกำลังคืบคลานเข้ามาใกล้ตัวขึ้นทุกที”

สาวน้อยสื่อวิญญาณขยับดวงตาสีหยกหลุบต่ำก่อนบอกเช่นนั้น

โคเก็ทลีเห็นไหล่บอบบางของเธอสั่นไหว คล้ายพยายามสะกดกลิ่นความกลัว

แค่คิดไปเองเท่านั้น เธอเอ่ยขึ้น ทว่าฮิซุยส่ายหน้า

“ลงสังหรณ์ของฉันไม่เคยผิดเพี้ยนค่ะ”

หางคิ้วของเธอลู่ตก สีหน้ากังวล จากนั้นคล้ายตระหนักได้ว่าการยอมรับโชคชะตาเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง สาวน้อยสื่อวิญญาณจึงยิ้มออกมา

ความตายที่ฮิซุยสัมผัสได้คงหมายถึงเรื่องนี่ย่างไม่ต้องสงสัย

ความตายที่มาเยือนเมื่อต้องเผชิญหน้ากับฆาตกรต่อเนื่องผู้โหดเหี้ยม แม้เป็นเรื่องที่ไม่อาจหนีและยากจะหักล้าง แต่ก็ควรหลบเลี่ยงให้ถึงที่สุด เมื่อโคเก็ทลีเห็นท่าทางระทมทุกข์ของเธอที่พยายามเก็บกลิ่นความวิตกและหวาดกลัวเพื่อฝังยืม แรงกระเพื่อมของความรู้สึกบางอย่างก็ปะทุขึ้นในตัวอย่างมีอาจด้านทาน โคเก็ทลีเองต้องการหลีกเลี่ยงอันตรายและสานสัมพันธ์กับเธอต่อไปเรื่อย ๆ เท่าที่จะทำได้ ทว่าลงสังหรณ์ที่ไม่เคยผิดเพี้ยนของฮิซุยก็อาจเป็นความจริงที่ยากจะปฏิเสธ

เขาเดินอยู่ในสวนสาธารณะไร้ผู้คนพลางเรียบเรียงความคิดตรึกตรองให้รอบด้านว่ามีทางเลือกอื่นที่ไม่นำไปสู่ผลลัพธ์นั้นหรือไม่

ฮิซุย โจอีสักะ จะใช้พลังของเธอเข้าถึงตัวฆาตกรอำมหิตได้หรือเปล่า ประเด็นสำคัญอยู่ตรงนั้น

แม้ว่าเธอจะครอบครองพลังเหนือธรรมชาติยิ่งใหญ่มากแค่ไหน แต่ก็มิ

ทั้งสิ่งที่เหมาะสมและไม่เหมาะต่อการสืบคดี เช่น คดีฆาตกรรมอำพรางศพ ต่อเนื่องที่ว่า จนปัจจุบันยังไม่มีใครสืบทราบสถานที่ฆาตกรรมเหยื่อกรณีเช่นนี้ ฮิซุยะจะเรียกวิญญาณมาสถิตร่างไม่ได้ ซึ่งยากจะรับข้อมูลจากปากคำของเหยื่อโดยตรง หากแม้ถามว่าเป็นไปได้หรือไม่ที่เธอจะระบุสถานที่ฆาตกรรมซึ่งแม้แต่ตำรวจยังไม่กระจ่างชัด ก็คงจินตนาการไม่ยากกว่าเป็นเรื่องยากลำบาก ตราบใดที่สถานที่ฆาตกรรมยังเป็นความลับคดีนี้คงเป็นปัญหาสำหรับฮิซุยะต่อไป

เมื่อไม่อาจจะบุตัวคนร้ายก็ไม่จำเป็นต้องให้ฮิซุยะข้องแวะกับคดีนี้แค่แสร้งว่าไม่สนใจ สานต่อความสัมพันธ์ของพวกเขาทั้งสองต่อไปแบบเดิมด้วยความอ่อนนคลายไร้กังวลก็พอ อาจพูดได้เต็มปากกว่าที่ผ่านมา พลังเหนือธรรมชาติของฮิซุยะ โจทลึเกะ คือสิ่งเดียวที่อาจเป็นภัยคุกคามต่อฆาตกรผู้ชั่วชงในการทำลายหลักฐานคนนั้น

สุดท้ายแล้วพลังของฮิซุยะจะช่วยระบุตัวคนร้ายได้หรือไม่ หากอยากรู้แน่ชัดก็ต้องตรวจสอบลักษณะพิเศษของพลังและคุณสมบัติเชิงจิตวิญญาณของเธอให้ถี่ถ้วน การใช้ความสามารถของเธอที่ละเอียดอย่างอาจไม่ได้ผล แต่หากนำหลายๆ อย่างมาผสานกันก็อาจจะบุตัวคนร้ายได้ด้วยวิธีการที่คาดไม่ถึง

โคเก็ทลึพยายามจัดระเบียบความคิดของตัวเองด้วยการหวนนึกถึงคดีแรกที่ทำให้เขาได้พบกับฮิซุยะ -

ตอนที่หนึ่ง

คดีฆาตกรรมหญิงสาวร่ำไห้

เมื่อชีวิตมนุษย์สิ้นสุดลง วิญญาณจะเป็นอย่างไรต่อไป

ความคิดนั้นแวบเข้ามาฉับพลัน อาจเป็นเพราะเขาแหวะลึกการะหลุมศพก่อนมาที่นี่ หรือไม่ก็เป็นเพราะนัดหมายต่อจากนี้ชวนให้จินตนาการถึงเรื่องดังกล่าว ทันทีที่ลงจากรถไฟ โศกเกิดสับสนได้ถึงความอ้าวระอุของต้นฤดูร้อนที่ठाโถมจู่โจมทั่วร่าง เขาใช้หลังฝ่ามือปิดหน้าผาก

จุดเริ่มต้นของทุกอย่างคือสายโทรศัพท์ที่ติดต่อมาหาโศกเกิดสี่เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อน

“ฉันมีเรื่องแปลกๆ อยากขอร้องรุ่นพี่สักหน่อยค่ะ”

คู่สนทนาทางโทรศัพท์คือยุยกะ คุระโมจิ รุ่นน้องในมหาวิทยาลัยอธิบายให้ชัดเจนคือ ยุยกะเข้ามาหาวิทยาลัยหลังจากโศกเกิดสับสนการศึกษามาแล้ว เขาไม่เคยคบค้าสมาคมกับเธอระหว่างที่เรียนอยู่ แต่รู้จักกันผ่านชมรมถ่ายภาพที่เขามักถูกชักชวนไปทำกิจกรรมบ้างนาน ๆ ครั้งหลังเรียนจบ สำหรับโศกเกิดสี่ เธอเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง

“เรื่องแปลกๆ ที่อยากขอร้องนั่นเธอ”

“ค่ะ คือว่า...อยากให้รุ่นพี่ไปพบผู้มีญาณพิเศษกับฉันหน่อยค่ะ”

“ผู้มีญาณพิเศษ...หมายถึงคนที่มึพลังลึกลับอย่างการเห็นวิญญาณหรือไล่ผีได้นะเธอ”

“ก็ใช่นะสิคะ จะเป็นอะไรได้อีก”

ยุยกะดูขบขัน เธอหัวเราะคิกคักมาจากปลายสาย

จากนั้นยุยกะเล่าที่มาที่ไปให้ฟังอย่างละเอียด

เรื่องราวเริ่มขึ้นเมื่อประมาณหนึ่งเดือนที่แล้ว เธอออกไปเที่ยวกับเพื่อนในวันหยุดเพียงสองคน พวกเขาได้ทิ้งเงินสิบกว่าบาทให้หมอดูทำนายโชคชะตา ตอนนั้นหมอดูพูดเรื่องแปลกๆ กับยุยกะ

“เขาบอกว่ามีหญิงสาวกำลังมองฉันแล้วร้องไห้ค่ะ”

นั่นคือวิญญาณดีหรือร้าย หมอดูไม่อาจแยกแยะได้เช่นกัน ตอนแรกยุยกะเพียงฟังผ่านๆ ด้วยท่าทีเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แม้เธอจะรู้ตัวอยู่แล้วว่าเป็นคนมีสัมผัสด้านวิญญาณรุนแรงและรู้สึกหวาดผวาลึกนัยๆ แต่นิสัยของเธอไม่ใช่คนเลินเล่อถึงขนาดเชื่อเรื่องพรค่านั้นทันทีโดยไม่ไตร่ตรอง

ทว่าหลังจากนั้นไม่กี่วัน เธอเริ่มฝันแปลกๆ

“ความจริงฉันไม่แน่ใจเท่าไรว่าเป็นความฝันหรือเปล่า ตอนกำลังหลับอยู่ๆ ก็ตื่นขึ้น ประสาทสัมผัสรับรู้ทุกอย่างชัดเจน แต่ขยับร่างกายไม่ได้ น่ากลัวมากค่ะ... แล้วก็เห็นใครบางคนยืนอยู่ข้างเตียง ฉันชนลุกไปทั้งตัวเลย มองไม่ค่อยชัดเท่าไรเพราะอยู่ตรงปลายสายตา แต่พอดูออกว่าเป็นผู้หญิง เธอเหมือนกำลังสะอื้น... ร้องไห้อยู่ค่ะ”

เธอเริ่มเจอประสบการณ์นั้นบ่อยขึ้นเรื่อย ๆ

เธอกลัวจับใจจึงเดินทางไปพบหมอดูคนเดิม แต่หมอดูคนนั้นบอกว่าแค่เพียงมองเห็นสิ่งเหล่านั้น ไม่มีพลังรับมือกับมัน จึงแนะนำอีกบุคคลหนึ่งให้

“ความจริงฉันได้ยินมา เธอถูกขนานนามว่าเป็นผู้สืบทอดวิญญาณมากกว่าผู้มีญาณพิเศษค่ะ ที่สำคัญคือไม่เสียค่าปรึกษาด้วย เลยคิดว่าจะลองไปเล่าปัญหาให้เธอฟังสักครั้ง... แต่ก็ยังกลัวหลาย ๆ เรื่อง เช่นถ้าถูกหลอกหรือบังคับให้ซื้อให้กับยันต์แปลกๆ จะทำยังไง”

ยุยกะพูดกึ่งๆ ซ้ำ แต่หากมีใครไปด้วยสักคนก็คงอุ่นใจกว่าจริง ๆ

ดังนั้นโคเกทสึจึงตอบรับด้วยความเต็มใจ และนำมาสู่การเดินทางในวันนี้

สถานที่จุดหมายอยู่ไม่ไกลจากบ้านของโคเกทสึ แต่เขาเพิ่งเคยลงรถ

ที่นี้ครั้งแรก แม้อยู่ใจกลางเมือง แต่เป็นเขตย่านพักอาศัยที่ขึ้นชื่อเรื่อง
ความหรูหราและเงียบสงบ หลายคนคงเฝื่อนว่าอยากลองมาอยู่แถวนี้
ดูสักครั้ง โคะเก็ทลีเองก็ขึ้นชอบสถานที่สุขสงบ แต่ด้วยรายได้ตอนนี้ดูทำ
จะเอื้อไม่ถึง

หน้าสถานีไม่ค่อยมีวีแววผู้คน ส่วนหนึ่งอาจเพราะเป็นวันธรรมดา
เขยีนอาบแดดต้นฤดูร้อนรอเธอ เมื่อถึงเวลานัดหมาย ยุยกะเผยโฉม
ออกมาจากช่องจราจรตัว เมื่อสังเกตเห็นเขา เธอเงยหน้าสูง อารมณ์
เบิกบานในทันใด

“อ๊ะ รุ่นพี่!” เธอรีบวิ่งมาหาแล้วค้อมศีรษะ “สวัสดีค่ะ ไม่ได้
พบกันนานเลยนะคะ”

สวขขึ้นนะเนี่ย ประโยคนั้นคือความรู้สึกแรกของเขาเมื่อได้พบเธอ
อีกครั้งหลังห่างหายกันไปนาน โคะเก็ทลีพบเธอครั้งแรกตอนเธออายุเพียง
สิบเก้าปี เขาจึงมองเธอเป็นเพียงน้องสาวเท่านั้น แต่เขาอาจต้องปรับ
ความรู้สึกเหล่านั้นใหม่เสียแล้ว

“อ๊ะ สวขขึ้นเยอะเลยนะ เข้าสู่วัยทำงานเต็มตัวแล้ว”
เขาชมเธอตรงๆ เช่นนั้น ยุยกะยิ้มเขินอายแล้วตีข้อศอกของ
โคะเก็ทลีเบาๆ

ทั้งสองรายงานสารทุกข์สุกดิบพอหอมปากหอมคอแล้วเดินไป
จากสถานี ยุยกะเปิดหน้าจอสมาาร์ทโฟนดูแล้วบอกว่าต้องเดินประมาณ
สิบห้านาทีจึงจะถึงแมนชั่นซึ่งเป็นที่พักของผู้สือวิญญาณคนนั้น

แม้ทั้งคู่ติดต่อกันผ่านโซเชียลมีเดียบ่อยครั้ง แต่พอได้พบหน้า
จริงๆ ก็มีเรื่องราวให้สนทนากันไม่จบสิ้น ยุยกะเดินข้างเขา เธอคุยเก่ง
หัวเราะเสียงดังอย่างว่าจริง

เธอบอกว่าตอนนี้ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ประจำแผนกติดต่อสอบถาม
ของห้างสรรพสินค้าปีนี้เป็นปีที่สองแล้ว ลักษณะการแต่งหน้าจึงต่างจาก
เดิมเล็กน้อย รสนิยมการเลือกเสื้อผ้าก็เปลี่ยนเป็นแบบผู้ใหญ่มากขึ้น
กระเป๋าทอดูเข้ากับเธอดี เมื่อเขาบอกเช่นนั้น เธอตอบพร้อมรอยยิ้ม
เขินอายว่าเก็บออมเงินเดือนเพื่อซื้อให้เป็นรางวัลแก่ตัวเอง

ยุกะก้มดูแผนที่แล้วหยุดเดินกะทันหัน เธอдингแขนเสื้อโคเกทลีซึ่งเกือบจะเดินเลยไปโดยไม่รู้ตัว สิ่งที่ตั้งตระหง่านเบื้องหน้าคืออาคารสูงที่อาจเรียกได้ว่าแมนชั่นระฟ้า อาคารยอดแหลมที่ดูจะสูงเกินสี่สิบชั้นพุ่งตรงไปสู่ท้องฟ้าสีคราม บริเวณนี้คือพื้นที่ถัดจากย่านที่อยู่อาศัยหลัก มีแมนชั่นสูงสิบแห่งอื่นตั้งอยู่เช่นกัน ทว่าที่นี่โดดเด่นสะดุดตาที่สุด

“ที่นี่เหรอ”

“เอ่อ...” ยุกะอ้าอึ้ง คงรู้สึกผิดคาดเช่นกัน “ชื่ออาคารถูกต้องนะคะ”

เขาพายุกะเดินผ่านทางเข้าตึกด้วยความระแวงระวัง มีกำแพงกระจกก่อนถึงลิบบีกว้างขวางที่เชื่อมสู่ด้านใน เขาไม่เคยมีโอกาสมายเยือนแมนชั่นประเภทนี้จึงทำตัวไม่ถูกเล็กน้อย เขาเห็นใครคนหนึ่งที่กำลังจะเป็นผู้ดูแล แต่ยุกะกดหมายเลขห้องบนแผงหน้าปัดใกล้ประตูทางเข้า แล้วกดเครื่องอินเตอร์โฟน

“ค่า”

เสียงหญิงสาวอายุน้อยดังขึ้น

“ขอโทษที่รบกวนนะคะ ดิฉันคุระโมจิที่นัดไว้ตอนบ่ายสามโมงค่ะ”

ยุกะเอ่ยด้วยน้ำเสียงระรื่นหู ชัดถ้อยชัดคำ ฟังดูเป็นคนละคนกับตอนปกติ

“อ๊ะ รับทราบค่ะ ยินดีต้อนรับนะคะ เชิญเข้ามาได้เลย”

ประตูกระจกเปิดออกคล้ายเชื้อเชิญ โคเกทลีและยุกะเดินเข้าไปในลิบบี้

“สมกับเป็นมืออาชีพเลย อย่างกับคนละคน”

เขาพูดหย่อยยุกะ เธอทำแก้มป่อง ท่าทางเขินอาย

หากไม่นับเรื่องไร้วัวเผือก สถานที่นี่ดูคล้ายโรงแรม รองเท้าส่งเสียงเล็กน้ยยามเสียดสีกับพื้นปูหินอ่อนทั่วบริเวณ ยุกะหยุดยืนหน้าลิฟต์ที่เรียงรายอยู่หลายตัวแล้วกดปุ่ม

ทั้งสองขึ้นลิฟต์ เลขชั้นที่เป็นจุดหมายถูกเลือกไว้แล้ว เนื่องจากเป็นระบบที่ผู้ใช้งานขึ้นไปได้เพียงชั้นจุดหมายที่ระบุไว้ได้เท่านั้น นับเป็นประสบการณ์ใหม่เยี่ยมสำหรับเขาทีเดียว

“เอาเข้าจริง รูนพีไม่ได้เชื่อใช่ไหมคะ”

“หมายถึงปรากฏการณ์เชิงจิตวิญญาณหรือร่างทรงที่อยู่ที่นี่ล่ะ”

“นักเขียนแนวสืบสวนสอบสวนอาจรู้สึกต่อต้านเรื่องพวกนั้นหรือเปล่าคะ”

“อืม...ยังงี้ดีล่ะ พอพูดถึงผู้มีญาณวิเศษ ผู้สื่อวิญญาณ หรืออะไรทำนองนั้น ยังไงก็ชวนให้รู้สึกไม่ไว้วางใจ แต่ก็นะ ไม่ว่าภูตผีหรือปรากฏการณ์เชิงจิตวิญญาณ เรายังปฏิเสธพวกมันได้ไม่เต็มปาก ส่วนการไฝ่ฝันถึงโลกหลังความตายก็คงไม่ใช่เรื่องผิด”

แม้ให้คำตอบเช่นนั้น แต่ความจริงก็เกิดสงสัยในใจเรื่องลึกลับพอตัว มันช่วยให้เขาได้ไอเดียไปใช้กับงาน บางครั้งเขายังได้ฟังเรื่องราวเหล่านั้นจากนักเขียนที่ชอบรวบรวมข้อมูลเรื่องสยองขวัญหรือเรื่องเล่าพิศวงมาใช้ บางแห่งในจิตใจของเขาอาจกำลังวาดหวังให้สิ่งเหนือธรรมชาติที่ไม่อาจอธิบายได้ดำรงอยู่จริง

ใช่ เพียงภาวนาให้โลกหลังความตายคงไม่ผิดบาปแต่อย่างใด

แม้ผ่านมานานาน แต่เขายังคงนำดอกไม้ไปวางสักการะหน้าหลุมศพแห่งนั้น ย่อมเป็นหลักฐานชัดเจนที่บ่งบอกถึงความปรารถนาดังกล่าว

ลิฟต์จอดที่ชั้นเกือบสูงสุด ทั้งสองเดินผ่านห้องโถงซึ่งประดับประดาด้วยพืชชมใบออกสู่ระเบียงทางเดินที่ตกแต่งไว้อย่างทันสมัย ต้องใช้เงินเท่าไรจึงจะอาศัยที่นี่ได้ โค้ทสีเงินทนการไม่ออก เมื่อถึงห้องจุดหมาย พวกเขาถอดรองเท้าเปิดประตูทันที

หญิงสาวอ่อนเยาว์หน้าตาสดใส วัยประมาณยี่สิบกลางเยี่ยมหน้าออกมา เธอไม่ลังเล เปิดประตูออกกว้างเพื่อเชื้อเชิญทั้งสองเข้าไป แล้วเผยรอยยิ้มอ่อนละมุน เครื่องแต่งกายของเธอไม่โดดเด่นฉูดฉาด แต่สัมผัสได้ถึงความสะดวกสบายที่กลมกลืนไปกับความเรียบหรูได้จากเสื้อผ้าและเครื่องประดับ

“คุณคุระโมจิใช่ไหมคะ เชิญเข้ามาเลยคะ”

ทั้งสองค้อมศีรษะแล้วเข้าห้องตามคำเชิญ ถอดรองเท้าไว้บริเวณ

ทางเข้า เปลี่ยนไปสวมรองเท้าแตะใส่สบาย ห้องที่เข้ามาคล้ายจะเป็นห้องนั่งเล่น กว้างขวางกว่าห้องที่โคเกทสึอาศัยอยู่หลายเท่า แต่อาจเป็นเพราะการตกแต่งภายในทำให้ไม่รู้สึกรู้สึกถึงความทรุเลิศจนเท่าไรนัก เครื่องเรือนที่วางไว้ล้วนเป็นแบบโบราณ เข้าชุดกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว ชวนให้นึกถึงห้องในแถบชนบทของประเทศอังกฤษที่อาจพบเห็นได้ในภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์

“ต้องขอภัยด้วยค่ะ อาจารย์ยังให้คำปรึกษาแขกคนก่อนหน้าไม่เสร็จ กรุณานั่งรอสักครู่นะคะ”

เธอแนะนำตัวว่าชื่อจิระซากิ ดูจะไม่ใช่ว่าผู้มีญาณวิเศษ เป็นเพียงผู้ช่วยหรืออะไรทำนองนั้น กลางห้องมีโต๊ะกลมเตี้ยๆ และเก้าอี้สามตัววางล้อม จิระซากิเชิญพวกโคเกทสึให้นั่งตรงนั้นแล้วออกจากห้องไป

“ไม่เป็นไรหรอกน่า” โคเกทสึปลอบใจยุยกะที่กำลังประหม่า “ไม่ได้ถูกจับกินเสียหน่อย ระวังตัวอย่าเผลอจ่ายเงินซื้อไต่แล้วกัน”

“ไม่ແ่นหะรอกะคะ” ยุยกะเผยสีหน้าขุ่นเคืองก่อนพูดขึ้น “ไม่รู้สึกรู้สึกหรือคะว่ามีแม่มดชั่วร้ายอาศัยอยู่ อาจถูกจับกินจริง ๆ ก็ได้”

เวลาผ่านไปครู่หนึ่ง ประตูห้องด้านในเปิดออก สุภาพสตรีวัยเลขสี่ท่าทางอดโรยเล็กน้อยปรากฏตัวขึ้น เธอกำผ้าเช็ดหน้าในมือแน่น ดวงตาบวมแดงคล้ายกำลังร้องไห้

“ขอบคุณมากค่ะ”

สุภาพสตรีค้อมศีรษะเข้าไปทางห้องที่ออกมา จากนั้นเปิดประตู เธอคงเป็นผู้มาปรึกษาคิวก่อนหน้า จิระซากิเดินกลับมาแล้วเริ่มพูดอะไรบางอย่าง ได้ยินเสียงสุภาพสตรีกล่าวขอบคุณซ้ำๆ หลายหน คงกำลังส่งแขกกลับ จิระซากิหายลับไปทางระเบียงทางเดินพร้อมสุภาพสตรี จากนั้นไม่นานจึงกลับมา โคเกทสึเอ่ยถาม

“สุภาพสตรีเมื่อครู่...?”

“ดิฉันก็ไม่ทราบรายละเอียดชัดเจนนักค่ะ ดูเหมือนจะมาปรึกษาอาจารย์เรื่องสามีที่เสียชีวิตไป จากท่าทางที่เห็น น่าจะพอใจกับความช่วยเหลือค่ะ”

จิระชาภิไม่พูดมากกว่านั้น เธอผายมือไปทางประตูด้านใน

“ได้เวลาแล้ว เชิญคะ อาจารย์กำลังรออยู่”

โคเก็ทลืมน้ำลายเอือกด้วยความตื่นเต้น รอ
จังหวะเล็กน้อยแล้วลุกขึ้นเงยบๆ โคเก็ทลีปยืนหน้าประตูก่อนเพื่อเป็น
ฝ่ายนำเธอเข้าไป

เขาใช้มือสัมผัสสลับปิด ดันประตูเปิดซ้ำๆ

ในห้องมืดสนิท

ไม่มีแสงสว่าง แต่รู้ได้ว่าเบื้องหน้าเป็นม่านสีเข้มกันไว้ แสงที่เข้ามา
จากด้านหลังของพวกโคเก็ทลีช่วยส่องให้เห็นหยักคลื่นของม่านทึบซึ่ง
ปรากฏเลื่อนราง

เขาเห็นว่ามียอยแยกเล็กๆ บนผ้าม่าน ดูเหมือนจะเข้าสู่ด้านในได้
จากตรงนั้น

“เชิญคะ กรุณาปิดประตูแล้วเข้ามาได้เลย”

เสียงแผ่วเบาแว่วมาจากอีกฝั่งผ้าม่าน

เสียงหญิงสาวอ่อนวัย

ทั้งสองลอดใต้ผ้าม่าน อย่างเข้าสู่ด้านใน

สิ่งที่ส่องสว่างภายในห้องคือเปลวไฟ แสงจากเทียนบนโต๊ะกลม
สายวูบไหวให้ความรู้สึกลึกลับ บนกำแพงไร้หน้าต่าง แสงไฟอ่อนๆ ซึ่งจุด
ไว้บนเชิงเทียนตั้งสูงต่างกะพริบวิบวับเรียงต่อกันเป็นแนว หญิงสาว
นั่งอยู่บนเก้าอี้สไตล์บาโรก¹ ด้านในของห้อง เธอจับจ้องพวกโคเก็ทลี
ด้วยแววตาเยือกเย็น

หญิงสาวงดงามจนเขาแทบชงักโดยไม่รู้ตัว

เครื่องหน้าของเธอจัดเรียงอย่างประณีตสมบูรณ์แบบประหนึ่ง
ตุ๊กตา ผิวขาวเผือกจนเห็นชัดแม้อยู่ท่ามกลางความมืดสลัว ยิ่งขับเน้น
ภาพลักษณ์ให้ดูราวไม่ใช่สิ่งมีชีวิต เส้นผมดำยาวก่อตัวเป็นลอนหลวม

¹ Baroque Art ศิลปะแนวตะวันตกที่เฟื่องฟูในช่วงศตวรรษที่ 17-18 มีลักษณะเด่น
คือความยิ่งใหญ่อ่าง รายละเอียดโดดเด่นเร้าอารมณ์

ไล่ไปถึงปลาย ผมแต่ละเส้นสะท้อนแสงจากเปลวไฟวูบไหวแวววาว
ดังามทั่วกระหม่อมศีรษะ ดูเหมือนนี่จะเป็นหลักฐานเพียงหนึ่งเดียว
ที่ยืนยันว่าเธอคือสิ่งมีชีวิต

“คุณยุกะ คุระโมจิ ลินะคะ กรุณาเรียกดิฉันว่าฮิซุยะค่ะ”

น้ำเสียงของผู้สืบทอดวิญญาณไร้ความสูงต่ำหนักเบา ถ้อยคำและกิริยา
มารยาทนั้นสุภาพ แต่สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงราวกับเป็นตุ๊กตา ดวงเนตร
ในความมืดสลวยยังคงรักษาไว้ซึ่งความเยือกเย็นสุขุม

สิ่งที่เธอสวมใส่บนเรือนร่างได้แก่เสื้อเบลล์ที่มีริบบิ้นเส้นบาง
สะดุดตาไปกับกระโปรงเอวสูงสีเข้ม เป็นเครื่องแต่งกายที่คล้ายชุดตุ๊กตา
เช่นกัน เธอยังอ่อนเยาว์ คงอายุประมาณยี่สิบปี จะว่าดูเป็นสาวน้อย
ก็คงใช่ เพียงแต่บรรยากาศพิศวงที่ห้อมล้อมและสีหน้าที่ชวนนึกถึง
นักปราชญ์ผู้แสวงหาคำถามเชิงอภิปรัชญาอันลึกลึกล้ำนั้นดูจะหักล้างความ
อ่อนเยาว์ไปสิ้น

เค้าหน้าของเธอดูเหมือนชาวญี่ปุ่น แต่อาจมีสายเลือดยุโรป
เหนือผสมอยู่ ดวงตาคู่นั้นจ้องมองพวกโคเก็ทส์จากเบื้องล่างผมหน้าม้า
ที่ตัดแต่งเป็นระเบียบ เป็นดวงตาสีหยกที่งดงามยิ่ง

“เชิญนั่งก่อนค่ะ”

“ผมเป็นเพื่อนของเธอ ชื่อโคเก็ทส์ครับ แต่มาด้วยเฉยๆ โอเค
หรือเปล่าครับ”

“ไม่มีปัญหาค่ะ”

สาวน้อยสืบทอดวิญญาณพยักหน้า ไม่มีท่าที่สนใจเป็นพิเศษ

โคเก็ทส์ทิ้งตัวลงบนโซฟาตามยุกะ

“เรื่องที่ยอยากปรึกษาได้แก่?”

ฮิซุยะเอ่ยถาม ยุกะเริ่มเล่าอย่างกล้าๆกลัวๆ

เนื้อหาโดยรวมเหมือนกับโคเก็ทส์ได้ฟังก่อนหน้านี้

ยุกะเล่าเรื่องไม่ปะติดปะต่อกัน ฮิซุยะจึงอีกฝ่ายเขม็งไม่ละสายตา
บางครั้งเพียงพยักหน้าให้ จากต้นจนจบ เธอไม่ขยับร่างแม้แต่หน่อย
ภาพลักษณ์คล้ายสิ่งไร้ชีวิตเช่นนี้ ส่วนหนึ่งเป็นผลพวงจากเครื่องสำอาง

อย่างอายแซ่โด้สี่เข็ม รวมถึงความมืดสลัวภายในห้อง แต่เหนือสิ่งอื่นใด คงเป็นพระบรรยากาตรอบตัวเธอชวนให้รู้สึกแบบนั้น

“สรุปแล้ว คือว่า...มีอะไรบางอย่างที่ไม่ดีตามสิงดิฉันอยู่หรือเปล่าคะ...”

“คุณครูะโมจิทำงานที่ต้องพบปะผู้คนใช่ไหมคะ”

“เอ...”

“เป็นงานที่มักมีคนเข้ามาคุยด้วย หรือขอความช่วยเหลือเป็นประจำใช่ไหมคะ อย่างนางแบบหรือเจ้าหน้าที่แผนกติดต่อสอบถามตามห้างสรรพสินค้า”

“เอ่อ ทำไมถึง...”

“แค่สัมผัสได้แบบนั้นค่ะ”

โคเก็ทลืตใจเช่นกัน เขาชำเลืองมองสีหน้าของยูยูกะที่กำลังตะลึงงัน แล้วเคลื่อนสายตากลับไปหาฮิซุยุ

“บุคคลที่มีลักษณะเช่นนั้นจะมีแนวโน้มถูกบางสิ่งในเชิงจิตวิญญาณมาขอพึ่งพิง หรือไม่ก็พยายามเข้าใกล้ค่ะ อาจเป็นเพราะถูกผู้อื่นขอความช่วยเหลือเป็นประจำ มีประสบการณ์ในการชี้แนะอย่างเต็มเปี่ยม จึงดึงดูดสิ่งเหล่านั้นได้ง่าย”

“เอ่อ...แปลว่าดิฉันถูกวิญญาณตามติดมาจากที่ทำงาน อะไรแบบนั้นหรือคะ”

“ดิฉันไม่ทราบถึงขั้นนั้นค่ะ” ฮิซุยุส่ายหน้าเบาๆ จากนั้นหรีตาจ้องเขม็ง โนมัตว์มาด้านหน้าเล็กน้อย “เพียงแต่ดิฉันไม่รู้สึกว่าตัวคุณมีอะไรบางอย่างตามสิงอยู่”

“หมายความว่ายังไงหรือคะ”

“ไม่ว่าสิ่งเลวหรือสิ่งดี หากตัวคุณกำลังดึงดูดบางอย่างให้เกาะติดฉันต้องสัมผัสได้...”

ขณะนั้นดูเหมือนสีหน้าของฮิซุยุจะเริ่มเปลี่ยนไปเป็นครั้งแรก คิ้วได้รูปของเธอขมวดเข้าหากัน ดวงตาหรีตอีกครั้งด้วยท่าทางสงสัย เธอยืนขึ้น ผายมือไปยังเก้าอี้ที่เธอนั่งเมื่อครู

“คุณคุระโมจิช่วยนั่งตรงนี้หน่อยได้ไหมคะ”

“เอ๊ะ อ้อ ค่ะ...”

“ดิฉันขออนุญาตตรวจสอบว่าคุณเป็นคนที่รับอิทธิพลภายนอกได้ง่ายแค่ไหน”

ยุกะผุดสีหน้าอึดอัดเล็กน้อยก่อนย้ายที่นั่ง

อิซุขุยืนข้างเก้าอี้ ก็มองยุกะที่กำลังนั่งลงแล้วพูดขึ้น

“กรุณาผ่อนคลายร่างกาย ผ่อนแรงเกร็งทั้งหมดค่ะ ก็มหน้าเก็บคาง แล้วหลับตา คิดเสียว่ากำลังเข้าสู่นิทรา...ไม่เป็นไรค่ะ ไม่มีอะไรน่ากลัว ทั้งดิฉันและคุณโคเกทสึจะเฝ้ามองคุณไม่ให้คลาดสายตา”

“ค่ะ”

“วางมือไว้บนเข่า...จากนั้นหายใจเข้าลึกๆ หายใจสบายๆ...”

ยุกะทำตามทีบอก ปิดเปลือกตาลงหลังจากนั่งบนเก้าอี้ ตอนแรก เธอดูตระหนก แต่เห็นได้ชัดว่าความตึงเกร็งของร่างกายค่อยๆ คลายลง ทีละน้อย

“ต่อจากนี้ ดิฉันจะเดินไปรอบๆ คุณคุระโมจินะคะ อาจจะกังวล กับเสียงฝีเท้าหรือแว่วบางอย่าง แต่ขอให้อำนาจใจ ไม่ใช่ปีศาจที่ไหน ดิฉันเองค่ะ”

“ค่ะ”

ยุกะผุดยิ้มบางๆ ขณะยังหลับตา อาจเพราะรู้สึกเข้ากับประโยค ดังกล่าว

อิซุขุเดินรอบเก้าอี้ตามทีบอก เดินด้วยความเชื่องช้าเนิบนาบ มุ่ง สายตาตรงสู่ยุกะคล้ายเพ่งพินิจจะไรบางอย่าง

จากนั้นเธอยืนมือไปหายุกะ แต่อยู่ในระยะที่ไม่สัมผัสตัว ค่อนข้าง ห่างทีเดียว ทว่าเมื่อนั้นลูปคล้าอากาศว่างเปล่ารอบตัวอีกฝ่าย คล้ายความหา อะไรสักอย่าง

“เอ่อ”

ทันใดนั้น ยุกะส่งเสียงขึ้นมา

“สัมผัสอะไรได้หรือคะ”

“เอ่อ คือ...”

“ไม่ต้องกังวลค่ะ อดทนหลับตาไว้อีกนิดนะคะ”

น้ำเสียงของอิซุยยังเยือกเย็นไม่เปลี่ยนแปลง ดูจะยิ่งกระตุ้นความวิตกให้ยุยกะมากขึ้น

“รุ่นพี่”

เสียงนั้นคล้ายต้องการที่พึ่ง ยุยกะหันหน้าไปทางโคเกทสึทั้งหลับตา

“ไม่ต้องกลัว มีอะไรผิดปกติหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ คือ...มีใครแตะตัวฉันอยู่ใช่ไหม”

“ไม่ละ ไม่เห็นมี...”

“อ้าว แต่ฉันรู้สึกได้ที่ไหล่ บางครั้งก็ที่มี...”

เขามองมือยุยกะ เธอยังหงายฝ่ามือเหมือนเดิม ภาพนั้นอยู่ในสายตาโคเกทสึตลอดเวลา แต่ไม่มีใครสัมผัสมือเธอ คงเป็นไปไม่ได้ที่จะบอกว่าใครบางคนทำเช่นนั้น

“ลืมตาได้แล้วค่ะ”

ยุยกะลืมตาขึ้น เธอมองโคเกทสึด้วยแวตาทวาดหวั่นจากความงุนงงและความกลัว

“ดิฉันตรวจสอบแล้วค่ะว่าคุณคุระโมจิเป็นคนที่รับอิทธิพลจากพลังเช่นนี้ได้ง่ายแค่ไหน อย่างที่คิดเลยค่ะ ดูเหมือนร่างกายของคุณจะมีสัมผัสรับรู้ไววกว่าคนทั่วไปนิดหน่อย”

“เอ่อ ใครจับมือดิฉันหรือคะ”

“ดิฉันเองค่ะ” อิซุยทำสีหน้าเงิบขมเล็กน้อยแล้วว่าต่อ “แต่ไม่ได้สัมผัสทางกายภาพเสียทีเดียวหรอกค่ะ...”

โคเกทสึโน้มตัวมาข้างหน้าแล้วพูดขึ้น

“แปลว่าใช้พวกออราหรือพลังวิญญาณสัมผัสตัวแทนหรือครับ”

“ค่ะ” อิซุยพยักหน้าแล้วเหลือบมองโคเกทสึ “ดิฉันไม่ปลื้มคำดังกล่าวเท่าไรนัก...แต่คิดว่าไม่มีปัญหาอะไรที่จะเข้าใจแบบนั้น บางคนอาจสัมผัสอะไรไม่ได้เลย บางคนจะสัมผัสได้ชัดเจนว่าถูกแตะตัวอยู่เป็นความแตกต่างซึ่งเห็นได้ชัดในแต่ละคน จากประสบการณ์ของดิฉัน

ยิ่งเข้าข่ายเป็นบุคคลในกลุ่มหลังก็ยิ่งมีแนวโน้มสูงที่จะมาปรึกษาเรื่อง
ทำนองนี้ค่ะ”

ทันใดนั้น ฮิซุยเอียงคอ ท่าทางคล้ายครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง

“นอกจากร่างกายมีสัมผัสรับรู้ไวแล้ว ดิฉันไม่เห็นปัญหาอื่นๆ
ในตัวคุณคุระโมจิค่ะ แต่แม้ดิฉันจะไม่เห็น ก็คงด่วนสรุปเกินไปหากจะ
บอกว่าไม่ต้องจัดการอะไรเลย เพราะคุณฝันเห็นสิ่งเหล่านั้นจริงๆ สิ่ง
ที่ต้องพิจารณาเพิ่มเติมคือที่อยู่อาศัยของคุณมีปัญหาอะไรหรือไม่—”

“หมายถึงพวกวิญญาณสถิตที่หรือคะ”

“นอกจากเรื่องนั้นแล้ว ถ้าพูดให้เข้าใจง่ายคือเรื่องอิทธิพลของหลัก
ฮวงจุ้ยค่ะ ตอนที่คุณติดต่อมา จิระซากิขอให้ช่วยถ่ายภาพห้องมาให้
สองสามใบใช้ไหมคะ”

“อ๊ะ ใช่ค่ะ ดิฉันถ่ายไว้ด้วยสมาร์ทโฟน ใช้ได้หรือเปล่าคะ”

“ขออนุญาตดูหน่อยได้ไหมคะ เพื่อจะช่วยให้”

“อ๊ะ ค่ะ”

ยุกะตอบรับพลางหยิบสมาร์ทโฟนออกมา ฮิซุยรับมันไปแล้ว
เปิดดู ยุกะยืนอยู่ข้างๆอธิบายบางอย่างให้ฟัง ประมาณว่าช่วงนี้นางยัง
ไม่มีเวลาเก็บข้าวของเลยอับอายที่ห้องรกไปหน่อย

“เอ่อ มีอะไรแปลกๆไหมคะ”

“ไม่ค่ะ ดูไม่มีปัญหาอะไรเป็นพิเศษนะคะ” ฮิซุยคืนสมาร์ทโฟน
ให้เธอ จากนั้นนั่งอึ้งขี้เล็กละอาย ยกขึ้นแตะริมฝีปากล่าง เว้นจังหวะเงิบ
คล้ายตรึงตรองบางอย่าง “ขอโทษนะคะ ช่วยออกไปรอด้านนอกสักครู่
ได้ไหม”

“อ๊ะ อ้อ ค่ะ”

โคเก็ทลี้ออกจากห้องไปพร้อมยุกะด้วยความมุงนง ยุกะกระซิบ
ข้างหูเขา

“คือ...เธอดูอายุน้อยมากเลยนะคะ”

“จริงด้วย ผมเองยังตกใจ แถมยังหน้าตาดีสุดๆ”

“เรื่องนั้น—เพราะเครื่องสำอางต่างหากล่ะ”

ยุยกะกระซิบแล้วส่งเสียงขึ้นจุมูกคล้ายไม่พอใจ

ไม่นานนัก จิระซากิโผล่มา เมื่อบอกไปว่าถูกสั่งให้รอข้างนอก เธอ dunque เช่นกัน แต่ยังเสนอตัวว่าจะชงกาแฟเย็นให้ พวกเขาทั้งสองอยู่ที่โต๊ะกลมสักพัก จิระซากิก็เดินกลับมาพร้อมกลิ่นกาแฟหอมหวานชวนดื่ม โคะเก็ทสีจิบ กลิ่นหอม แม้เป็นกาแฟดำ แต่ยังแผ่รสหวานอ่อนๆ ทำให้ดื่มง่าย

“ว้าว กาแฟอร่อยจังเลยค่ะ”

ดูเหมือนยุยกะจะรู้สึกเหมือนเขา

“จริงหรือคะ ดีใจจัง” จิระซากิยิ้ม “ช่วงนี้ดิฉันคลั่งไคล้กาแฟดริปค่ะ”

“กาแฟดริปหรือคะ ดิฉันก็ชอบทำกาแฟเย็นแบบนี้เหมือนกันค่ะ!”

ยุยกะพูดด้วยแววตาเป็นประกาย คล้ายพบเพื่อนร่วมงานอดิเรกโดยไม่คาดฝัน

“จะว่าไป เห็นชอบอะไรแบบนี้มาตั้งแต่ตอนอยู่มหาวิทยาลัยแล้วนี่”

“สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ร้านกาแฟที่ฉันทำงานพิเศษช่วยสอนวิธีชงกาแฟดริปให้ จากนั้นก็ติดอมแงมเลย กาแฟเย็นจะอร่อยมากค่ะ ถ้าชงด้วยวิธีดริปเย็น² แต่การชงให้ได้ปริมาณแก้วเดียวเป็นเรื่องยากมากค่ะ พอชงออกมาเยอะ คนเจอกาแฟเย็นแล้วนอนไม่หลับอย่างฉันเลยดื่มไม่หมด ถ้าทำทิ้งไว้ก็กลัวจะเสียรสชาติ ตอนนี้อะไรๆ ก็เก็บกาแฟดีๆ เสียด้วย”

“ว้าว รู้สึกว่าฉันอีกนะค่ะ” จิระซากิพูดขึ้น “ฉันเพิ่งเริ่มหัดดริปปีนี่เอง...เจอปัญหายุ่งยากมากเลยคะ รสชาติออกมาไม่เหมือนกันสักครั้ง พักหลังชงได้เรื่อยๆ ขึ้นมาก็จริง...แต่อาจารย์นะสิคะ ใส่เมล็ดไปซะเยอะเลย แบบนี้ก็ไม่รู้รสชาติดั้งเดิมเลยสิ”

²วิธีชงกาแฟดริปรูปแบบหนึ่ง อาจารย์นำร้อนผ่านผงกาแฟบนกระดาษกรองดริปลงไป ในแก้วที่มีน้ำแข็งโดยตรง หรือราดน้ำร้อนผ่านกาแฟใส่ลงในเหยือกให้เรียบร้อยแล้วตามลงไปทันที น้ำกาแฟที่สกัดด้วยน้ำร้อนจะเย็นอย่างรวดเร็วเมื่อเจอน้ำแข็ง ทำให้กลิ่นหอมของกาแฟไม่ฟุ้งกระจายและระเหยเร็วเกินไป

จิวะซากิพูดอย่างขุ่นเคือง แต่ก็หัวเราะไปด้วย ทันใดนั้น เสียงกระดิ่งก็ดังขึ้นจากห้องที่อิซุยอยู่ จิวะซากิหายเข้าไปในนั้นเพียงครู่เดียว ก็กลับออกมา

“คือว่า อาจารย์เรียกนะค่ะ บอกว่าขอให้คุณโคเกทสึเข้าไปคนเดียว”
“ผม...หรือครับ”

โคเกทสึมองหน้ายุยกะแล้วเอียงคองงน เขาเข้าไปในห้องมืดสลัวเพียงลำพัง ยังจินตนาการไม่ออกว่าทำไมจึงถูกเรียก อิซุยนั่งอยู่บนเก้าอี้สไลด์บาร์โกลกเช่นก่อนหน้า เธอผายมือส่งสัญญาณให้โคเกทสึนั่งลง

“ทำไมถึงเรียกผมล่ะ”

เขาถามเช่นนั้นด้วยความระแวง อิซุยเอียงศีรษะเล็กน้อยแล้วตอบเบาๆ

“เพราะคุณไม่เชื่อในตัวดิฉันค่ะ”

เขารู้สึกเหมือนเห็นบางสิ่งคล้ายความสิ้นหวังอันบางเบาฉายอยู่ในแววตาของเธอที่กำลังวูบไหวด้วยแสงเปลวเทียน

“จำเป็น...ต้องเชื่อหรือครับ”

“เพื่อคุณคุระโมจิแล้ว อาจจำเป็นก็ได้ค่ะ”

“หมายความว่ายังไงครับ”

“ทำอะไรคุณถึงจะเชื่อหรือคะ”

คิ้วของอิซุยขมวดเข้าหากันเป็นรอยย่นซึ่งบ่งบอกถึงความลังเลเล็กน้อย

“นั่นสินะครับ...ถ้าฉัน หายอาชีพของผมให้ถูกเหมือนกับทำกับคุณคุระโมจิได้ไหมครับ”

“เรื่องนั้น...”

ใบหน้าดงามขมวดนิ้วเล็กน้อย คล้ายเผยความลำบากใจยามตกที่นั่งลำบาก โคเกทสึไม่ปล่อยให้ภาพนั้นหลุดรอดไปจากสายตา

“ไม่ได้หรือครับ”

อิซุยหลบตาลงต่ำ ทว่าเงยหน้าทันทีแล้วพูดขึ้นคล้ายตัดตลिनใจเด็ดขาด

“เข้าใจแล้วค่ะ มาลองดูกัน”

จากนั้นเขาสัมผัสได้ว่าบรรยากาศเปลี่ยนไปในฉับพลัน

สิ่งที่โอบล้อมฮิซุอยู่ขณะนี้คือบรรยากาศเยือกไร้อชีวิตชีวาและ
น่าพร่ำพรึง

ราวกับวิญญาณคนตายย้ายไปสถิตในตุ๊กตา...

ดวงตาสีหยกสะท้อนประกายแสงเปลวไฟ ท่ามกลางความเงียบงัน
ที่พาให้รู้สึกถึงมายาลวงตาดังกล่าว

“คุณทำงานที่มีความเป็นส่วนตัวสูง ตรงข้ามกับคุณคุระโมจิเลย
ใช่ไหมคะ”

“ครับ...ใช่แล้ว ถ้าให้บอกชัดเจนกว่านี้...”

“เป็นงานที่มีลักษณะเฉพาะตัวค่ะ ฉันสัมผัสได้ถึงกลิ่นคล้ายเวลา
ปลดปล่อยบางสิ่งซึ่งทับถมอยู่ภายในให้ออกสู่ภายนอก”

กลิ่น?

แต่เธอไม่มีทางรู้อยู่แล้ว

ถึงกระนั้น เมื่อได้ยินคำพูดถัดไปของเธอ โคเกอิทสึสัมผัสถึงบางอย่าง
ที่ใกล้เคียงความสะท้านหวาดหวั่น

“มีแนวโน้มเป็นงานเชิงศิลปะค่ะ วาดภาพ ไม่ก็แต่งเพลง...ไม่สิ
นักวาดการ์ตูน...อ้อ...อาจารย์นักเขียน...เป็นนักเขียนนิยายหรือคะ”

“ทำไม...ถึงรู้ได้ครับ”

“แค่สัมผัสได้แบบนั้นค่ะ” ฮิซุเย้ยขึ้นด้วยสีหน้าคงเดิม “ปกติแล้ว
ดิฉันจะไม่แสดงอะไรแบบนี้ให้ใครดูค่ะ แต่จำเป็นต้องให้คุณโคเกอิทสึเชื่อ
คำพูดของดิฉันไว้ไม่มากก็น้อย”

“เพราะอะไรหรือครับ”

“ดิฉันมีเรื่องอยากขอร้องค่ะ ช่วยเผื่อระวังคุณคุระโมจิให้ดีด้วย
นะคะ”

“แบบนั้นหมายถึง...สรุปว่าเกิดปัญหาบางอย่างขึ้นในสถานการณ์
ที่เธอเผชิญอยู่จริง ๆ หรือครับ”

“นั่นอาจเป็นการวิตกกังวลจริงค่ะ เพียงแต่...ดิฉันสัมผัสได้ถึง

ลังไม่ดีบางอย่าง แต่ยังไม่มีความแน่นอน และไม่ต้องการสร้างความ
กังวลให้เธอด้วย เลยไม่แน่ใจว่าควรบอกเจ้าตัวดีไหม”

“ลังไม่ดี...จั้นเหอ เป็นคำที่ค่อนข้างคลุมเครือนะครับ”

“ผู้มีญาณวิเศษไซ้จะมีความสามารถรอบด้านค่ะ”

“อย่างนี้เอง...โอเคครับ ผมจะเผื่อระวังไว้”

“เพียงแต่ ดิฉันอยากขอโอกาสเพื่อตรวจสอบสิ่งนั้นให้แน่ใจสัก
หน่อยค่ะ”

“โอกาส?”

อิซุยกยืนขึ้น ผายมือไปทางม่านทึบ ดูเหมือนจะชวนให้ออกไปจาก
ห้องนี้กันก่อน โคเก็ทสียักหน้า กลับไปที่ห้องนั่งเล่นพร้อมกับเธอ ภายใน
ห้องนั้น พวกยูยกะกำลังหัวเราะให้กันอย่างร่าเริง

ขณะเดียวกัน อิซุยกที่เพิ่งออกจากความมืดสลัวมาสู่พื้นที่สว่างไสว
ของห้องนั่งเล่นกลับมีสีหน้าเศร้าหมองอยู่ลึกๆ

“คุณคุระโมจิ ช่วงนี้นะคะ...เคยพบหยดน้ำที่ไม่ทราบที่มาหยดลง
ตามพื้นบ้างหรือเปล่าค่ะ”

“เอ๋-”

ยูยกะเผยสีหน้าตื่นเกร็งเมื่อได้ยินคำถามนั้น

“เอ่อ...มีอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้นด้วยหรือค่ะ”

“มีน้ำหยดจริงๆ เหนอ”

“เอ่อ มีค่ะ...”

“เช่นนั้นแล้ว หากเป็นไปได้ ขอรบกวนไปเยี่ยมบ้านของคุณคุระโมจิ
สักหน่อยได้ไหมคะ ดิฉันอยากสัมผัสบรรยากาศโดยตรง เพื่อจะช่วยบอก
อะไรได้ ไม่แน่อาจแก้ปัญหาเรื่องที่คุณคุระโมจิกำลังกลัดกลุ้มอยู่ได้ค่ะ
ถ้ารู้สึกกังวล ให้คุณโคเก็ทสียไปด้วยอีกคนดีไหมคะ”

ยูยกะมองโคเก็ทสียอย่างพะว้าพะวัง เขาพยักหน้า

“เอ่อ เข้าใจ...แล้วค่ะ”

ยูยกะพยักหน้า ดูเหมือนเธอทั้งตระหนักและตื่นกลัวกับเรื่องหยดน้ำ
ทั้งสามคนจัดแจงนัดหมายวันเวลาที่จะไปบ้านของยูยกะ อิซุยก

บอกว่าหากเป็นช่วงเช้าตรู่ เธอจะวินิจฉัยปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงคำคืนได้ดีกว่า สุดท้ายจึงตกลงว่าจะไปรวมตัวกันที่สถานีใกล้เคียงชั้นของยูยกะในวันศุกร์หน้าตอนแปดนาฬิกา เป็นวันธรรมดาที่จริง แต่หลังจากยูยกะเพิ่งพินิจสมุดจดตารางงานสัปดาห์ของเธอแล้วก็บอกว่ามีเพียงวันดังกล่าวที่เป็นวันหยุดและไม่มีนัดหมายอื่น โคเกทสึมีธุระตอนบ่าย หากเป็นช่วงเช้าก็ไม่มีปัญหา

ธุระของวันนี้เสร็จสิ้น พวกเขากลับ

ยูยกะเอย่ปากถามเรื่องค่าปรึกษา อิซุยส่ายหน้าแล้วตอบกลับ

“ทางเราไม่รับค่าบริการใดๆ ค่ะ”

จะซาก็ยังอยู่หลังอิซุยเอย่ขึ้นด้วยรอยยิ้ม

“อาจารย์เป็นคุณหนูผู้มั่งคั่งค่ะ ไม่ต้องทำงานก็อยู่ได้สบายๆ”

อิซุยคงไม่อยากจะกล่าวถึงเรื่องนั้นเท่าไร เธอเป็นหน้าหลบสายตาวกโคเกทสึเล็กน้อย กิริยานั้นแฝงความเขินอายไว้ตรงไหนสักแห่ง ดูเป็นการแสดงอารมณ์ดูจนมนุษย์ทั่วไปครั้งแรกและครั้งเดียวที่โคเกทสึเห็น

ระหว่างทางกลับบ้าน โคเกทสึขอรูปที่ยูยกะถ่ายให้อิซุยดูบ้าง เป็นรูปถ่ายของสภาพห้องในหลากหลายมุม เห็นร่องรอยคล้ายการเก็บกวาดข้าวของอย่างเร่งรีบเพื่อถ่ายรูปโดยเฉพาะ เป็นไปตามที่เธอบอกอย่างเคอะเขินในตอนนั้น ทว่าไม่มีจุดน่าสงสัยอื่นแต่อย่างใด เขาไม่เห็นรูปถ่ายสักใบที่มีบางอย่างคล้ายหยดน้ำบนพื้น จังหวะนั้นเขาเลื่อนย้อนเลยไปถึงรูปคู่ที่เธอถ่ายกับเพื่อนด้วยท่าทางสนิทสนม หญิงสาวผมดำยาวประบ่า สวมแว่นตากรอบไทเทเนียมสีแดง ใบหน้าแฝงความมุ่งมั่นจริงจังเล็กน้อย เป็นใบหน้าโคเกทสึรู้จักเช่นกัน

“คนนี้...ใช่ไมจิงหรือเปล่า”

“อ๊ะ ไม่ได้ค่ะ อย่าดูรูปอื่นสิ”

โคเกทสึคืนสมาร์ทโฟนให้ยูยกะแล้วเอย่ขึ้น

“เห็นบอกว่าไปหาหมอดูกับเพื่อนใช่ไหม เพื่อนที่ว่าคือไมจิงหรือเปล่า”

“อ๊ะ อ้อ ค่ะ ใช่แล้ว”

“ตอนนี้ก็ยังสนิทกันอยู่สินะ”

“ถูกต้องแล้วค่ะ สัปดาห์ก่อนไปคาเฟ่ด้วยกัน ที่เห็นเมื่อกี้คือรูปถ่ายตอนนั้น”

“ตอนไปหาหมอ ดูได้เล่าเรื่องงานของตัวเองบ้างไหม”

“เปล่าค่ะ” ยูยกะส่ายหน้า “อ๊ะ จริงด้วย...ถ้าฉันเล่าเรื่องงานของตัวเองให้หมอรู้ว่าฟัง เด็กสาวคนนั้น-คุณฮิซุชิอาจได้ยินจากหมออีกที ก็เลหายอาชีพของฉันถูก รุนพี่ตั้งใจบอกแบบนั้นใช่ไหมคะ”

“ถูกต้อง ถึงยังงั้นหมอก็เป็นคนแนะนำมา แปลว่าต้องรู้จักกันพอสมควร แต่...โอเค ไม่ได้เล่าอะไรให้ฟังสินะ”

“คนที่เล่าให้หมอฟังเป็นไม้งังมากกว่าค่ะ ฉันแค่ตามไปด้วยเฉยๆ แถมยังมีแต่เรื่องความรัก ไม่ได้พูดถึงเรื่องงานเลย”

“อย่างนั้นเอง ไม่เคยเขียนข้อมูลของตัวเองลงในอินเทอร์เน็ตใช่ไหม”

“แน่นอนอยู่แล้วค่ะ แสดงว่าของจริงสินะคะ เธอคนนั้นเป็นใครนะอายุเท่าไรกัน ดูไม่ห่างจากฉันเท่าไร...”

โคเกทสึนิ่งเงียบ เขาไม่ได้บอกยูยกะเรื่องที่ฮิซุชิใช้ญาณวิเศษมองเห็นกระทั่งอาชีพของเขา อาจเพราะหงุดหงิดที่ต้องจำใจยอมรับสิ่งเหล่านั้น

“วันนี้ขอบคุณมากนะคะ”

ยูยกะค้อมศีรษะให้เมื่อถึงหน้าสถานี ไหนๆก็มาแล้ว ไปรับประทานอาหารด้วยกันไหมคะ เธอยื่นข้อเสนอสุดเย้ายวน แต่น่าเสียดายที่โคเกทสึยังเหลืองานให้สะสางอีกมากมายซึ่งใกล้ถึงกำหนดเส้นตายแล้ว

เขาขึ้นรถไฟคนละสายกับเธอ ทั้งสองจึงลากันตรงนั้น

“ไม่เป็นไรครับ ผมเองก็ได้ประสบการณ์ล้ำค่าทีเดียว”

“รูนพี่คิดเห็นยังงั้นบ้างคะ สำหรับฉัน มีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นรอบตัวเลยรู้สึกว่ถ้าเจออะไรที่พอช่วยได้ก็คว้าไว้ก่อน มีลางสังหรณ์ว่าคงพึ่งใครไม่ได้นอกจากคุณฮิซุชิ...แต่มองจากสายตามนุษย์ที่สาม คงดูไม่น่าเชื่อถือใช่ไหมคะ”

“พูดตามตรง ผมเองก็ไม่รู้” โคเกทสึส่ายหน้า “แต่ยังงั้นยูยกะจ้ก็รู้สึกวิตกกังวลกับวิญญาณอะไรบางอย่างจริงๆ ถ้าถามว่าผมช่วยแก้ปัญหา นั้น

ได้ไหม ก็คงต้องบอกว่าไม่ได้...เอาเป็นว่า เบื้องต้นเชื่อคำพูดของอาจารย์ ผู้สื่อวิญญาณก่อนแล้วกัน ยังไงชะตอนี้ก็ยังไม่ถึงกับถูกหลอกให้ซื้อไปประหลาด”

“นั่น...สินะคะ ขอโทษด้วยที่สัปดาห์หน้าต้องให้มาเป็นเพื่อนอีกรอบ ยังไงก็รบกวนด้วยนะคะ”

ยุกกะค้อมศีรษะอีกครั้ง

โคเก็ทสียักไหล่แล้วพูดหยอกล้อ

“ไม่คิดเลยว่าจะได้ไปเหยียบบ้านสาวน้อยแบบนี้”

“ต้องทำความสะอาดแล้ว...จะมีเวลาไหนนะ”

เธอยิ้มแล้วว่าต่อ

“ถึงตอนนั้นช่วยชิมกาแฟเย็นของฉันหน่อยนะคะ อร่อยนะ จะบอกให้”

“ตั้งตารอเลย”

เมื่อถึงเวลารถไฟมา ทั้งสองจึงแยกย้าย

นั่นคือครั้งสุดท้ายที่โคเก็ทสียได้เห็นรอยยิ้มของยุกกะ คุระโมจิ



เขาฝัน

รับรู้ของตัวเองยังอ่อนวัยมาก

เขาเปิดเปลือกตาขึ้นด้วยความทรมานจากการนอนไม่หลับ เห็นหญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างๆ

ตอนนั้นเขาเข้าใจไปเองอย่างเลือนรางว่าเธอกำลังเฝ้าคุ้มครองเขา

สีหน้าของเธอเป็นภาพคลุมเครือคล้ายทัศนียภาพย้อนแสง ไร้ความแจ่มชัด

ถึงกระนั้น เขาพอจำได้ว่าเธอคือใคร

เขายื่นมือไป พยายามเรียกเธอ แต่ไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมา

ในที่สุดเขาก็ตระหนักได้ว่าเธอกำลังร้องไห้

เธอก็มองเขา ขณะหลังน้ำตา
ทำไมถึงร้องไห้
มีอะไรต้องคร่ำครวญถึงเพียงนั้นเชียวหรือ
ราวกับโศกเศร้าต่อความระทมทุกข์ที่จะมาเยือนหลังจากนี้
ทันใดนั้น โศกก็สลิ้มตาตื่น



เข้าตรู่ของวันศุกร์ตามนัดหมาย

ชิโร่ โคเก็ทสึ เดินอยู่บนถนนชานชาลาสถานีพลางดูนาฬิกาข้อมือ
เจ็ดนาฬิกาห้าสิบนาที ยังเหลืออีกราวสิบนาทีก่อนถึงเวลานัด พักหลัง
เขาแทบไม่เคยนัดกับใครในเวลาแบบนี้ แม้เป็นเดือนมิถุนายน แต่
เข้าน้ำอากาศค่อนข้างเย็น บางทีอาจเป็นเช่นนั้นตั้งแต่ดึกคืนแล้ว เขา
จำได้ว่าตื่นลืมนตามกลางดึกเพื่อปิดหน้าต่าง หลังจากนอนหนาวจนตัว
แทบแข็ง นั่นยิ่งทำให้เขาตัดสินใจไม่ถูกว่าควรเลือกใส่เสื้อผ้าแบบไหน

เขาเดินผ่านช่องตรวจตั๋ว กวาดตามองรอบๆ ภาพที่เห็นเด่นชัด
คือเหล่าผู้คนซึ่งกำลังเดินทางไปทำงานตามช่วงเวลาที่ควรเป็น ยังไม่เห็น
ยุยกะ สิ่งที่ตั้งใจดูสายตาโคเก็ทสึในขณะนั้นคือกลุ่มคนที่มีทั้งชาย
และหญิง บริเวณใกล้กับเครื่องขายตั๋ว ผู้ชายสามคนกำลังยืนล้อม
หญิงสาวอายุน้อยคนหนึ่ง คล้ายจะเป็นพวกตามตื้อจีบสาว ทำไม
ลงมือกันตั้งแต่เช้าตรู่แบบนี้ เขานึกสงสัย แต่จากคำพูดที่ลอยเข้าหู
ดูเหมือนพวกผู้ชายเพิ่งกลับจากโรงราตรี ส่วนหญิงสาวนั้นโชคไม่ดีถูก
พวกนั้นรังแกไว้เพราะรูปโฉมงดงามดึงดูดใจ พวกผู้ชายถามชื่อหญิงสาว
เอ่ยชวนไปร้องคาราโอเกะด้วยกัน และส่งเสียงโหวกเหวกเฮฮาด้วยความ
ตึกคะนองเต็มที่

หญิงสาวที่ถูกล้อมต้นตระหนกอย่างเห็นได้ชัด เธอขดตัวด้วยความ
ระแวง

เอาอย่างไรดี โศกก็สลิ้มคิดแล้วเกาหัว

แต่เมื่อลอบสังเกตจากระยะไกลพักหนึ่งเขาก็ตระหนักบางอย่าง
หญิงสาวอายุน้อยที่ถูกห้อมล้อมคือผู้สื่อวิญญาณคนนั้น
อาจเพราะสีหน้าร้อร่นของเธอ ทำให้เขามองไม่ออกในทันที
สีหน้านั้นปราศจากทั้งความกลัวและเยือกเย็นที่โคเก็ทเคยสัมผัส
ในห้องมืดสลัว

ตรงข้ามกับสีหน้าไร้อารมณ์ราวตุ๊กตาอย่างสิ้นเชิง เธอขมวดคิ้ว
หวาดหวั่น ใบหน้าซีดเผือด ตีนกแล้วจนตัวสั่น ไม่ต่างจากลูกแกะที่กำลังถูกล่า

ดูราวกับเป็นคนละคน

แต่ดวงตาสีหยกอันเป็นที่จดจำคู่นั้น เขาไม่มีทางดูผิดไปแน่
ขณะที่โคเก็ทสีย่างเท้า ตั้งใจเข้าไปช่วยเหลือ

ชายคนหนึ่งถือวิสาสะคว้าต้นแขนของอิซุยไว้แล้วยัมให้ อิซุยหันหน้า
ไปมองด้วยอาการลนลาน แต่แล้วสีหน้านั้นก็เปลี่ยนเป็นความกังขา เธอ
หรีตาเขม่นแล้วเอ่ยขึ้น

“มิสึโกะ...”

พวกผู้ชายเอียงคองงุนงง

อิซุยเม้มปากแน่น จ้องชายหนุ่มเขม็งราวกับตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว
จากนั้นเธอสลัดแขนออกจากชายหนุ่ม ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้ว
เริ่มร่ายยาว

“พวกคุณเอาตัวมิสึโกะไป ไม่สิ ไม่ใช่แค่นั้น ไม่นานมานี้พวกคุณ
ทำให้เธอต้องเจอเรื่องเลวร้ายสุดๆ ด้วยใช่ไหม!” เธอหน้าแดงด้วยโทสะ
ขณะตะคอกใส่ผู้ชายพวกนั้น “ผู้หญิงผมสั้นที่มีไฝตรงนี้ไงล่ะ! เธอต้อง
ตายเพราะพวกคุณไม่ใช่เธอ! ดูท่าจะอยากทำเรื่องเลวๆ แบบเดิมสินะ!
พวกคุณ...พวกคุณมัน...ชั่วช้าที่สุด!”

พวกผู้ชายต่างมองหน้ากันเมื่อเผชิญท่าทีเดือดดาลและถ้อยคำระรัว
ของสาวน้อย แม้แต่โคเก็ทที่ที่ตั้งใจเข้าไปช่วยยังต้องหยุดเอาไว้เมื่อเห็น
พละกำลังของอิซุย

“ฮะ...เฮ้ย อะไรเนี่ย คนรู้จักเธออะ”

“ปะ...เปล่าอะเว้ย”

“ถ้างั้นทำไมถึงรู้เรื่องเรียวกะ...”

“จะไปรู้ละอะ ยะ...ยายนี้บ้าไปแล้วมั้ง!”

พวกผู้ชายเปล่งคำสบถต่างๆ นานา พลังถอยห่าง

หลังจากอิซุยขับไล่ผู้ชายเหล่านั้นได้ด้วยกิริยาเด็ดดาล เธอใช้มือข้างหนึ่งจับแน่นที่หน้าอก ถอนหายใจยาว บรรดาผู้เดินทางไปทำงานต่างหยุดเท้าสังเกตว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ในที่สุดพวกเขาก็ขยับร่างกายออกเดินอีกครั้ง รวากับเข็มนาฬิกาเริ่มเดินต่อไปในฉับพลัน

“คุณอิซุย”

โคเก้ทสึส่งเสียงเรียก เธอยังกำมือแน่นด้วยความโกรธและตื่นตกใจ สาวน้อยลือวิญญานหันขวับมาหาโคเก้ทสึ หน้าแดงในฉับพลัน ดวงตาสีหยกหลุกหลิกไปมาอย่างมีพิรุณ

“อะ...เอ๋อ...คือ...หรือว่าจะเห็นเข้าเสียแล้วอะ”

เธอพูดโดยไม่สบตาโคเก้ทสึ พลังลูปแต่งทรงผมยาวสลายด้วยท่าที่กระวนกระวาย

“อ้อ ครับ ตั้งใจจะเข้ามาช่วย แต่ดูท่าจะไม่จำเป็นนะครับ”

อิซุยก้มหน้า ปิดปากเงียบ

“ผิดคาดมากเลยครับ บุคลิกต่างจากตอนที่พบกันก่อนหน้านี้เยอะเลย ผมนึกว่าคุณจะดูสิบลูกกลับหน้าพิศวทว่านี่เสียอีก”

เมื่อเขาบอกเช่นนั้น เธอห่อไหล่คล้ายพยายามทำร่างกายให้เล็กลงกว่าเดิม

“อะ...เอ๋อ...ช่วยเก็บเป็นความลับ ไม่บอกคุณครูะโมจิ...”

ลักษณะของเธอในวันนี้ให้บรรยากาศแตกต่างอย่างชัดเจน ซึ่งไม่ใช่แค่ช่วงทำนองการพูดเท่านั้น ภาพลักษณ์นี้มีตมหน้าพิศวทในคราวก่อนคงเป็นผลจากการจัดไฟในห้องและการแต่งหน้าเป็นหลัก เครื่องสำอางของเธอตอนนี้ออกโทนสว่าง ทว่าใบหน้าดงามราวตุ๊กตาและดวงตาสีหยกยังคงอยู่ คงเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่มีมาแต่เดิม แก้มหน้าของเธอดูไร้เดียงสา กว่าที่คิด เรือนร่างสูงเพรียวคล้ายนางแบบ เธอสวมเดรสสั้นพีชสีน้ำเงินเข้ม

แต่งช่วงอกด้วยริบบิ้นเส้นเล็ก ในมือถือกระเป๋าและร่มกันแดดสีทึบ

“บุคลิกชวนพิศวงนั้นเป็นแค่การแสดงหรือครับ”

“เอ่อ...เรื่องนั้นเป็นไอเดียของมาโคโตะจัง - คุณจิระซากิ นะคะ”

อิซุยุพูดพลางชำเลื่องมองโคเกทสึคล้ายหวนใจ “เธอบอกว่าบุคลิกของฉันตอนปกติดูหวานแหวว ฟังพาอะไรไม่ได้ แกรมไม่น่าเกรงขาม...ถ้าเป็นแบบนั้น ต่อให้มีความสามารถพิเศษก็ไม่มีใครเชื่อถือ เลยต้องสร้างบรรยากาศสักหน่อย...เปล่า นะคะ คือว่า...ไม่ได้ตั้งใจจะหลอกลวงแม้แต่นิดเดียว...เลยคะ”

“วันนี้ก็แต่งหน้าไม่เหมือนเดิมด้วยใช่ไหมครับ”

“ถ้าอายุแซ่ดรีวเข้มขนาดนั้น ฉันไม่กล้าขึ้นรถไฟหรอกคะ...”

เธอหน้าแดง น้ำเสียงห่อเหี่ยว

โคเกทสึขำอย่างบอกไม่ถูกจึงเปลือยหัวเราะออกมา ส่วนอิซุยุในตอนนั้นกำลังขมวดคิ้วเหมือนร้อนใจ แต่อาจเพราะแบบนั้น แววดตาของเธอจึงดูคล้ายแฝงความอ่อนโยนเอาไว้ บุคลิกเหมาะสมช่วงวัย - ไม่สิ อาจต้องบอกว่าดูเป็นหญิงสาวน่ารักทรงเสน่ห์ที่ออกไปทางอ่อนวัยไร้เดียงสา

“ผมจะเก็บเป็นความลับ ไม่บอกยุกะจัง - คุณคุระโมจิ นะครับ แต่ผมว่าคุณอิซุยุที่เป็นตัวเองแบบนี้ดูน่ารักและให้ความรู้สึกดีกว่าเยอะเลยครับ”

“งะ...งั้นหรือคะ...”

อิซุยุเหลือบตาขึ้นชำเลื่องมอง แต่แล้วก็เผยสีหน้าเหมือนสะดุ้งเฮือก แล้วเบือนหน้าหนีทันที เธอสัมผัสปลายผมที่โค้งเป็นลอนแล้วเอ่ยขึ้น

“ไม่ดีหรอกคะ...มันเป็นเรื่องงานนี้นะ...ฉันจะพยายามดึงบุคลิกกลับมา ก่อนที่คุณคุระโมจิจะถึงคะ”

“ไม่ต้องหรอกครับ เธอเองคงไม่ได้ตั้งใจอะไร”

เขาเห็นตัวตนแท้จริงของผู้สื่อวิญญาณโดยบังเอิญ แน่นนอน เวลาพูดถึงร่างทรง เรามักนึกถึงคนเผ่าหน้าเกรงขาม หากเธอเผยลักษณะหวานแหววนุ่มนวลเฉพาะตัว แฉกที่มาปรึกษาอาจรู้สึกลึกลับและผิดหวังได้

เขาคูนาฟิกา ล่วงเลยเวลานัดมาแล้ว

แต่ยังไร้แววของยุกกะ

ขณะรอยุกกะ อิซุยึนนิ่งเงียบ หลบแดดอยู่ในร่มบริเวณข้าง
ช่องตรวจตั๋ว เธออาจกำลังรวบรวมสมาธิเพื่อนำบรรยากาศเดิมกลับมา
เมื่อโคเกทสึหันไปมอง เธอจึงกลับด้วยสีหน้าเหมือนขุนเคื่อง รวากับ
บอกว่าอย่าเพิ่งชวนคุยตอนนี้ เรามีเรื่องอยากถามเธอเกี่ยวกับพวกผู้ชาย
เมื่อครู่ แต่รู้สึกกังวลที่ยุกกะยังไม่มามากกว่า

“ซ้าจ้งเลย ผมจะลองโทร.หาคุณะครับ”

โคเกทสึเห็นอิซุยึนพยักหน้าขณะที่เขาต่อสายไปหาสมาร์โฟนของ
ยุกกะ

ทว่าติดต่องไม่ได้

เขาโทร.ติด แต่ไม่มีใครรับสาย ข้อความที่ส่งไปเมื่อห้านาทีก่อน
ยังไม่มีตัวอักษรขึ้นบอกว่าอ่านแล้ว ไม่แนเธออาจยังไม่ตื่น

“เอ่อ...เป็นยังไงบ้างคะ”

อิซุยึนเดินมาใกล้โคเกทสึ เอียงคอสงสัย

“อืม...ไม่รู้เลยครับ เธอไม่รับโทรศัพท์เลย ปกติไม่ใช่คนนอน
ตื่นสายเสียด้วย”

“รู้ที่อยู่ของคุณคุระโมจิไหมคะ”

“เอ่อ...อ้อ อาจจะรู้ก็ได้ครับ”

เขานึกออกว่าได้รับไปรษณียบัตรอวยพรปีใหม่จากยุกกะทุกปี
ที่อยู่ของเธอน่าจะถูกบันทึกไว้ในระบบคลาวด์ โคเกทสึเข้าถึงข้อมูลนั้น
แล้วเปิดมันในแอปพลิเคชันแผนที่

เมื่อได้ข้อสรุปว่าตรงนี้ต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ ทั้งสองจึงเดินไป
ตามเส้นทางมุ่งสู่แมนชั่นของยุกกะ ระหว่างนั้นเขาโทร.หาหลายครั้ง
แต่ไม่มีแววว่าเธอจะรับสาย อิซุยึนนิ่งเงียบ สีหน้าไร้อารมณ์ คล้าย
กำลังพยายามดึงบุคลิกน่าพิศวงและความน่าเกรงขามกลับมา เขาจึง
ไม่ได้สนทนอะไรกับเธอ แต่ระหว่างทางอิซุยึนที่เดินอยู่ข้างๆ ก็ก้าวสะดุด
ในบริเวณที่ไม่มีอะไรให้สะดุดแล้วเซเกือบคะมำพร้อมอุทานเสียงหลงว่า

“ว้าย” โคะเกทสึรีบประคองไว้ทัน อิชูยหน้าแดง ก้มหน้าพูดเสียงอ่อย
ราวกับเสียงยุงว่า “อย่าบอกคุณคุระโมจินะคะ...”

ดูเหมือนเขาต้องปรับทัศนคติที่มีต่อภาพลักษณ์ของสาวน้อยสื่อ
วิญญาณคนนี้เสียใหม่

ขณะที่มีเรื่องราวเหล่านั้นเกิดขึ้นระหว่างทาง ไม่ทันไรพวกเขาก็มาถึง
แมนชั่นของเธอ

แมนชั่นนั้นเป็นอาคารสี่ชั้น ใหญ่โตกว่าที่คิด ดูท่าค่าเช่าจะค่อนข้าง
แพงหากอาศัยอยู่คนเดียว ลานจอดรถกว้างขวาง ความจริงน่าจะเป็น
ที่พักให้เช่าสำหรับครอบครัวมากกว่า จะว่าไปแล้ว เขาเคยได้ยินว่าเธอ
มีญาติที่ทำธุรกิจสังหาริมทรัพย์อยู่ อาจใช้เส้นสายดังกล่าวก็ได้

ห้องที่เป็นจุดหมายตั้งอยู่ชั้นสอง ที่นี่ไม่มีลิฟต์ เมื่อขึ้นบันไดไป
ก็พบทันที เขาดูให้แน่ใจว่าอิชูยขึ้นบันไดมาเรียบร้อยแล้วจึงกดออก
อินเตอร์โฟน

เขารออยู่ครู่หนึ่ง แต่ไม่มีเสียงตอบกลับ

“ต่อให้นอนตื่นสายก็ไม่น่าจะขนาดนี้...หรือเธอจะจำวันผิด”

ทว่าเรื่องนั้นก็เป็นไปได้ยาก เธอเป็นคนประเภทที่จดกำหนดการ
ลงในสมุดบันทึกอย่างละเอียด

อิชูยนิ่งเงียบ จ้องมองบานประตู

ดวงตาสีหยกคู่นั้นหริ่งเพ่งจนริ้วเล็ก

“อาจารย์โคเกทสึคะ”

“มีอะไรหรือครับ”

อิชูยไม่มองโคเกทสึ จ้องเขม็งที่บานประตู

ไม่ใช่ เธอไม่ได้มองบานประตู คล้ายกำลังมองหาอะไรให้เห็นบางอย่าง
ตรงอีกฝั่งของประตู

อิชูยเผยสีหน้าตื่นตระหนกสุดขีด

“เปิดประตูเถอะค่ะ ถ้าเปิดไม่ได้ก็ต้องเรียกเจ้าหน้าที่มา”

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“เร็วเข้า”

โคเกทสึจับลูกบิดทันที

ประตูเปิดออก

“ไม่ได้ล็อก...”

โคเกทสึก้าวเข้าไปในห้อง บริเวณพื้นที่เล็กๆ หลังประตูทางเข้า มีรองเท้าส้นสูงวางอยู่สองสามคู่ ด้านในมีประตูบานหนึ่งเปิดทิ้งไว้ ดูท่าจะเป็นห้องนั่งเล่น โคเกทสึถอดรองเท้าแล้วเดินขึ้นไป

“ยุกกะจัง?”

เขาส่งเสียงเรียกพลางยื่นมือจับประตูที่ปิดไม่สนิท เปิดมันออก แล้วชะเง้อมอง

กลินกาเปลือยเตะจมูก

จากนั้นเมื่อตระหนักได้ถึงสิ่งที่อยู่ในทัศนวิสัย เขาแทบลืมหายใจ ผังซ้ายของห้องนั่งเล่นเป็นครัวแบบมีเคาน์เตอร์บาร์ ในครัวมีเหยือกดริปกาแฟเปล่า ข้างๆ กันคือแก้วกาแฟที่มีถ้วยดริปครอบด้านบน มองเลยเคาน์เตอร์ไปจะเห็นโต๊ะอาหารสำหรับสี่คน บนเก้าอี้ที่วางอยู่ชิดกำแพงฝั่งตะวันออกมีสัมภาระวางกองไว้แน่น สภาพไม่ต่างจากในรูปถ่ายที่ยุกกะเคยให้ดู เห็นได้ชัดว่ายังไม่ได้เก็บให้เรียบร้อย หน้าต่างทิศใต้ที่มีระเบียงถูกเปิดไว้ ผ้าม่านพลิ้วไสว ข้างหน้าต่างมีโซฟาสำหรับสองคนวางในตำแหน่งหันหลังไปทางทิศตะวันออก ตรงข้ามโซฟาเป็นโทรทัศน์จอแอลซีดี มีโต๊ะกลมเตี้ยๆ คั่นกลาง บริเวณโต๊ะกลมเป็นพื้นที่เดียวในห้องที่ปูพรมไว้

ส่วนยุกกะ คุระโมจิ นั้นล้มตัวนอนอยู่บริเวณกึ่งกลางห้อง ระหว่างโต๊ะอาหารสำหรับสี่คนและโต๊ะกลม

“ยุกกะ—”

เขาเข้าไปใกล้ร่างของเธอ คุณเข่าลง

โคเกทสึลองสัมผัสร่างหญิงสาวที่ไม่ไหวติงแม้แต่น้อย

เย็น

มีกลิ่นของความตาย

กลิ่นที่คอยรบกวนโคเกทสึในความฝันอยู่เสมอ

เมื่อเขาหันกลับไป อิชูยยืนอยู่ด้านหลังไม่ไกล กำลังก้มมองร่างของยูยกะเช่นกัน สีหน้าของเธอค่อนข้างซีดเผือดและดูตกใจสุดขีด

“อย่ามองจะดีกว่า”

โคเก็ทสีย่อยด้วยความรู้สึกกล้ำกลืน

“เสียชีวิตแล้ว...หรือคะ”

โคเก็ทสียพยักหน้า

เขาทำได้แค่พยักหน้า

เกิดอะไรขึ้น

นี่มัน...เรื่องอะไร

อิชูยหยิบสมาร์ตโฟนออกมาแล้วต่อสาย จากเนื้อหาบทสนทนาจับใจความได้ว่าเธอกำลังแจ้งตำรวจ แม่น้ำเสียงสั่น แต่เธออาจสงบเยือกเย็นกว่าเขาก็ได้

“คะ เสียชีวิต...แล้วคะ ส่วน...เอ่อ ที่อยู่คือ--”

เธอส่งสายตาเป็นเชิงถาม เขาบอกที่อยู่ของแมนชั่นซึ่งยังหลงเหลือในความทรงจำ

จากนั้นโคเก็ทสีกวาดตามองรอบๆ

หน้าต่างที่เชื่อมสู่ระเบียงถูกเปิดไว้กระทั่งบานมุ้งลวด

อีกสิ่งที่เห็นบนร่างของยูยกะ คราบเลือดแห้งกรังติดแน่นบริเวณศีรษะและเส้นผม มีรอยเลือดปรากฏบนมุมโต๊ะอาหาร ด้านขวาของร่างมีกระเป๋าทิ้งตกอยู่ กระเป๋าสะตางค์เปิดอ้า สมาร์ตโฟนและสมุดจดนัดหมายกระจัดกระจาย บนเก้าอี้มีเสื้อนอกพาดไว้ ส่วนชุดที่ยูยกะสวมอยู่คือเสื้อเบลล์สตรีหูกับกระโปรง ที่ขายังสวมถุงน่อง เครื่องสำอางไม่ได้ล้าง เสื้อผ้าหน้าผมเหมือนเพิ่งกลับจากทำงาน ดวงตาของเธอเบิกโพลงทั้งที่นอนอยู่ ใบหน้าหันไปด้านซ้ายอย่างผิดธรรมชาติเล็กน้อย รวากับพยายามจับจ้องอะไรบางอย่าง

เขายืนขึ้น เดินหลบร่างของยูยกะเข้าไปด้านในห้องนั่งเล่น บริเวณด้านซ้ายของร่างยูยกะมีชั้นส่วนคล้ายเศษแก้วกระจัดกระจาย อาจตกลงมาจากโต๊ะอาหาร เป็นร่องรอยที่บ่งบอกชัดเจนว่าเกิดการต่อสู้ขึ้น

โคเก็ทลีเดินไปใกล้ระเบียง หน้าต่างเปิดทิ้งไว้...หรือจะมีใครบางคนเข้ามาจากทางนี้...

“อาจารย์โคเก็ทลีคะ...จากหน้าต่าง มองเห็นสถานที่คล้ายสุสานบ้างไหมคะ”

อิซุยามะขึ้นฉับพลัน

เธอยังยืนนิ่งอยู่ตรงทางเข้าห้องนั่งเล่น

เขานึกสงสัย แล้วมองออกไปยังทิวทัศน์นอกหน้าต่างที่เปิดอยู่

มีเพียงบ้านเรือนเก่าแก่ตั้งเรียงราย แต่ไกลออกไปเล็กน้อย เขาเห็นบางสิ่งบางอย่างคล้ายแผ่นไม้ยาวที่ใช้วางข้างหลุมศพ มันอยู่ห่างออกไปพอสมควร หากไม่เพ่งสายตาให้ดีก็看不见 ดูเหมือนจะมีวัตถุอยู่ตรงนั้นทำไมอิซุยามะถึงรู้อย่างนี้

เธอไม่ได้เข้ามาในห้องนั่งเล่นด้วยซ้ำ ไม่มีทางมองเห็นจากตำแหน่งนั้น

แน่นอน

ไม่สิ...

เธอเห็นสิ่งที่มนุษย์ปกติมองไม่เห็นนี่นา

โคเก็ทลีถอยออกมาจากหน้าต่าง เขาไม่ควรทำให้หลักฐานในที่เกิดเหตุผิดเพี้ยน

“หะอะไรอยู่เหรอ—”

“เอ๊ะ”

เขาคิดว่าตัวเองถูกถาม

แต่เมื่อหันกลับไป อิซุยามะไม่ได้มองเขา

เธอเพียงจับจ้องอากาศว่างเปล่าด้วยดวงตาเลื่อนลอยไร้จุดหมาย

โคเก็ทลีรู้สึกว่ามันเป็นภาพที่น่าพรั่นพรึงอย่างบอกไม่ถูก เขาเสียววาบไปถึงสันหลัง

“คุณอิซุยามะ?”

ร่างของอิซุยามะไซเซ

อาจเป็นอาการของโรคโลหิตจางก็ได้ เขารีบพุ่งตัวเข้าไปหา ประคองร่างของเธอไว้

เธอเข้าอ่อนทรุดลงพื้น ปิดเปลือกตาแน่น ครวญครางเบาๆ

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“อาจารย์โคเก็ทลี”

อิซุยพึมพำออกมาด้วยน้ำเสียงโอดโอย

“คนร้าย...คือผู้หญิงค่ะ”

“ว่าไงนะ...”

“อ๊ะ...”

อิซุยไม่ตอบคำถาม เพียงแต่ถอนหายใจเฮือกด้วยความผวาคล้ายเห็นอะไรบางอย่าง เธอเพ่งสายตาไปยังจุดหนึ่งบนพื้น บริเวณร่างของยุยกะที่นอนอยู่ ใกล้ๆ ศีรษะที่เส้นผมกระจัดกระจาย มีบางสิ่งอยู่บนพื้น โคเก็ทลีเองก็สังเกตเห็นตอนพบศพครั้งแรก แต่เขาไม่คิดว่ามันมีความหมายอะไรเป็นพิเศษ

ทว่าอิซุยจ้องมองมันแล้วพึมพำออกมาด้วยสีหน้าตื่นกลัวสุดขีด

“หญิงสาวร่าให้...”

บางสิ่งที่ว่านั้นคล้ายคราบน้ำตา

เป็นหยดน้ำใสๆ ขนาดเล็กกระจิริด



ผ่านไปหลายวันหลังเกิดเหตุ

ชิโร่ โคเก็ทลี กำลังปั่นต้นฉบับอยู่ในร้านสตาร์บัคส์ เขาเปิดคอมพิวเตอร์ให้ตบูกบนโต๊ะเคาน์เตอร์ริมหน้าต่าง พยายามเสาะหาไอเดียเข้าทำมาสานต่อเรื่องราวในนิยายที่ล่าช้ากว่ากำหนด

แต่แน่นอน เขาไม่อาจรวบรวมสมาธิได้

สิ่งที่ครอบงำจิตใจของโคเก็ทลีในขณะนี้มิเพียงโทสะอันเดือดดาลต่อฆาตกรที่ช่วงชิงยุยกะ กระโมจิ ไปจากอนาคตของเขา

ใช่ นี่คือการคดีฆาตกรรม

หลังจากอิซุยแจ้งตำรวจ โคเก็ทลีและเธอเข้าให้ปากคำโดยสมัครใจ

ที่สถานีตำรวจซึ่งรับผิดชอบพื้นที่นั้น ตอนแรกบรรดาเจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนต่างแสดงท่าทีสงสัยพวกเขาอย่างเห็นได้ชัด ไม่แปลก เพราะผู้พบศพสองคนแรกคือนักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวนและผู้ลี้ภัยลี้ภัยล้นแต่เป็นอาชีพที่ไม่น่าเชื่อถือ แม้ชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็นการให้ปากคำโดยสมัครใจ แต่โคเก็ทลี้ก็พยายามเต็มที่เท่าที่จะทำได้เพื่อให้ความร่วมมือกับการสอบสวนของตำรวจที่มองเขาด้วยแววตาเคลือบแคลง ทางมาถึงขั้นขอตรวจดีเอ็นเอแม้ยังไม่มีหมายศาล เขาตกใจเหมือนกันที่ต้องทำถึงขนาดนั้น แต่จะแสดงท่าทีอึดอัดหรือมีพิรุณให้น่าสงสัยกว่าเดิมไม่ได้ หากต้องถูกสะกดรอยสอดส่องพฤติกรรมก็คงใช้ชีวิตลำบาก โคเก็ทลี้จึงจำใจยอม

ช่วงเวลาการเสียชีวิตถูกประมาณไว้ที่ระหว่างสองทุ่มถึงเที่ยงคืนของวันก่อนหน้าวันพบศพ ไม่นานนัก โคเก็ทลี้ก็ได้รับการพิสูจน์ว่ามีหลักฐานยืนยันที่อยู่ ขณะนั้นเขาไปสังสรรค์กับพรรคพวกนักเขียนที่ร้านอิซากายะ ดูเหมือนกล้องวงจรปิดของร้านจะจับภาพไว้ได้ โคเก็ทลี้จึงถูกปล่อยตัว ส่วนอิซุยดูเหมือนจะถูกปล่อยเป็นอิสระก่อนนานแล้ว นับจากเหตุการณ์นั้น เขาไม่ได้พบเธอเลย เพราะคนที่รู้ข้อมูลติดต่อของอิซุยคือยุกะ

ด้วยเหตุนี้ โคเก็ทลี้จึงไม่มีโอกาสสอบถามความหมายของถ้อยคำที่อิซุยพิมพ์ออกมาตอนนั้นให้กระจ่าง

คนร้าย...คือผู้หญิงค่ะ...

นั่นหมายความว่าอะไรกันแน่

“โง่ พ่ออาจารย์นักเขียน”

ชายร่างใหญ่สวมสูททั้งตัวลงบนที่นั่งข้างๆ

“คุณคาเนะ”

“ครั้งนี้...จะพูดยังไงดีละ อิม...เสียใจด้วยแล้วกัน เห็นว่าเป็นรุ่นน้องที่มหาวิทยาลัยสินะ”

ใบหน้าเคร่งขรึม ประกายตาคมปลาบ เขาเพ่งสายตาจับจ้องโคเก็ทลี้เพียงชั่วสั้่นๆ

มาสะคาสุ คาเนบะ คือสารวัตรจากหน่วยสอบสวนที่หนึ่งแห่งสำนักงานตำรวจนครบาลโตเกียว เขารู้จักกับโคเกทสึผ่านคดีที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่ปีก่อนหน้านี้

นั่นคือคดีที่คนร้ายก่อเหตุเลียนแบบเรื่องราวในนิยายสืบสวนสอบสวน ซึ่งนิยายดังกล่าวคือผลงานของโคเกทสึ เมื่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนสังเกตเห็นว่าคดีมีความคล้ายคลึงกับผลงานชิ้นนั้น สารวัตรคาเนบะจึงเดินทางมาพบโคเกทสึด้วยตัวเอง

แน่นอน ความเป็นจริงแตกต่างจากการร่วมมือสืบสวนที่ปรากฏในบันทึกคดีทั่วไป คาเนบะจึงไม่คาดหวังต่อทักษะสืบสวนอันน้อยนิดของนักเขียนนิยายแต่อย่างใด เพียงต้องการสอบถามข้อมูลทั่วไปว่าเขาพอจะหนีออกหรือไม่มีแผนหลบหนีตายหรือโรคจิตมาตามติด แน่หนอน โคเกทสึนั้นทำอะไรไม่ออก ได้แต่นั่งงงสับสน

ทว่าถ้อยคำสั้น ๆ อันเหนือความคาดหมายจากปากของโคเกทสึ ทำให้สารวัตรมองเห็นแสงสว่างในการไขคดี

ความจริงนั้นเป็นเพียงเรื่องที่ตระหนักได้โดยบังเอิญ โคเกทสึไม่ได้มีทักษะสืบสวนเหมือนยอดนักสืบที่ปรากฏในนิยายสืบสวนสอบสวน เขาประเมินตัวเองไว้เช่นนั้น เพียงแต่เขามั่นใจเล็กน้อยในการพรรณารูปลักษณ์และการมอมหะลุปรุโปร่งถึงเบื้องลึกจิตใจของคนร้าย ทว่าคาเนบะดูจะเข้าใจผิดว่านั่นเป็นพรสวรรค์เฉพาะของนักเขียนนิยายสืบสวนสอบสวน นับแต่นั้นมา คาเนบะจึงนำคดีที่เจอทางตันมาปรึกษาเขาอยู่เรื่อย ๆ แม้หลายคดีไม่อาจคลี่คลาย แต่บางครั้งคำแนะนำของโคเกทสึก็ช่วยให้ประสบผลน่าพอใจ

แน่นอนว่าปกติแล้วการนำข้อมูลสืบสวนไปบอกคนทั่วไปถือเป็นสิ่งต้องห้าม บางครั้งสื่อมวลชนคล้อยจะระแคะระคาย แต่อย่างไรเรื่องนี้ก็ไม่เกี่ยวข้องกับทางการแม้แต่น้อย คาเนบะจึงพบโคเกทสึในช่วงนอกเวลาปฏิบัติงานอย่างที่เห็น

“แล้วพ่ออาจารย์นักเขียนอยากรู้อะไรบ้างล่ะ”

คาเนบะยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบพลางเขม่นมองวิวทัศน์อีกฟากของ

หน้าต่างแล้วเอ๋ยขึ้น

“เบื่องตัน ช่วยบอกข้อมูลเท่าที่จะเล่าได้ให้ฟังหน่อยได้ไหมครับ”

โคเกทสึเปรยขึ้นเบาๆ สายต่ายังพุ่งไปที่คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก

คาเนบะเว้นจังหวะเงิบครู่หนึ่งก่อนเริ่มเล่ารายละเอียดคดีเท่าที่ปรากฏชัดเจนแล้ว

ผลจากการชันสูตรพลิกศพประมาณช่วงเวลากการเสียชีวิตของยูยกะคุระโมจิ ได้ว่า อยู่ระหว่างสี่ทุ่มสามสิบนาทีถึงเที่ยงคืน ขอบเขตเวลาแคบกว่าตอนที่โคเกทสึทราบข้อมูลครั้งแรก สาเหตุการเสียชีวิตเกิดจากรอยยุบบนกะโหลกศีรษะด้านหลัง สันนิษฐานว่าหลังจากยูยกะมีปากเสียงกระทบกระทั่งกับใครบางคน เธอเสียหลักล้มทำให้ศีรษะด้านหลังกระแทกกับมุมโต๊ะอย่างแรง ไม่มีบาดแผลภายนอกอื่นๆ ที่ชัดเจน ตามเสื้อผ้าพบรอยยับย่นเล็กน้อย แต่ไม่มีหลักฐานบ่งชี้ว่าถูกทารุณกรรมทางเพศ

“พวกฉันวิเคราะห์ไว้แบบนี้ วันนั้นผู้เสียชีวิตเลิกงานประมาณสี่ทุ่ม เรื่องนี้ยืนยันจากเพื่อนร่วมงานโดยตรง ต่อมาเธอขึ้นรถไฟกลับถึงบ้านประมาณสี่ทุ่มสามสิบนาที เรื่องนี้เป็นการสันนิษฐาน เพราะหากตรงจากที่ทำงานกลับแมนชั่นจะใช้เวลาสามสิบนาที ถ้ากล้องวงจรปิดของสถานีรถไฟหรือละแวกใกล้เคียงจับภาพไว้ก็อาจจะระบุได้ชัดเจนกว่านี้ แต่เธอไม่ปรากฏตัวในกล้องเลย เบื่องตันจึงคาดว่าหลังจากเธอกลับถึงบ้านตอนสี่ทุ่มสามสิบนาที ดันโซคร่ำเผลอหัวขโมยย่องเบาพอดี”

“ย่องเบา...หรือครับ”

“ใช่ หน้าต่างฝั่งระเบียงเปิดอยู่ คงแอบเข้ามาทางนั้น บานหน้าต่างยังอยู่ดี แปลว่าเธออาจลืมใส่กลอนไว้ ในห้องไม่มีรอยเท้า แต่พบรอยรองเท้าของใครบางคนที่ยียบรางน้ำฝนใกล้ๆ ระเบียง เป็นแค่รอยเล็กๆ เพียงส่วนเดียว จะตรวจสอบกับผู้ผลิตก็ยาก ได้ยินว่ามีคดีย่องเบาเกิดขึ้นแถวนั้นบ่อยพอดี พวกหน่วยสืบสวนที่สามคาดการณั้ว่าเป็นโกโร่ ทะเหมตสึ ไอ้ตัวร้ายที่ก่อคดีโชกซอน บ้านผู้ตายดูจะเป็นเป้าหมายที่หมอนั่นชื่นชอบอยู่แล้ว แถมยังลงมือด้วยวิธีเดิมคือ ถอดรองเท้าอย่างเรียบร้อยก่อนลักลอบเข้าไป แต่ก็นะ ยังไม่มีหลักฐานแน่ชัดเท่าไร

ตอนนี้เลยโบายให้เป็นฝีมือหัวขโมยย่องเบาไปก่อน ช่วงประมาณสี่ทุ่มสามสิบนาที หมอนั่นคงเห็นว่าห้องของยุยกะ คุระโมจิ ปิดไฟมืดเลยคิดว่าไม่มีใครอยู่ จึงปีนรางน้ำฝนขึ้นไปถึงชั้นสอง แล้วแอบลักลอบเข้าห้อง บังเอิญผู้ตายล้มลงกลอนหน้าต่างไว้ ไม่ต้องใช้อุปกรณ์ช่วยเลยที่นี่ ตอนกำลังสอดส่องของมีค่าในห้อง โชคร้ายที่ผู้ตายกลับมาพอดี เธอเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นมิดๆ ถอดเสื้อคลุมพาดแก้อัแล้วเปิดไฟ ทันใดนั้นก็สบตากับคนร้ายที่กำลังล้มหายใจซ่อนตัวอยู่ในความมืด...”

“จากนั้นก็เกิดการต่อสู้กันหรือครับ”

“คงไม่ได้กะจะฆ่าหรอก อีกฝ่ายเป็นผู้หญิง มันอาจวางแผนไว้ว่า แทนที่จะกระโดดลงจากระเบียง ผลักอีกฝ่ายให้กระเด็นแล้วหนีไปทางประตูหน้าต่าง แต่ผู้ตายโชคร้ายไม่ดี หัวกระแทกกับมุมโต๊ะ ดันโดนตรงจุดสำคัญเสียด้วย คนร้ายรีบหนีไปก็จริง แต่ดูเหมือนจะไม่ล้มขโมยเงินสดกับบัตรเครดิตในกระเป๋าสตางค์ของผู้ตายไปด้วย”

“ถูกขโมยเงินด้วยหรือครับ”

“ไม่รู้ที่ถูกขโมยไปเท่าไร ในกระเป๋าวางเปล่า เหลือไว้แค่คุปองกับเศษสตางค์”

“รอยนิ้วมือล่ะครับ”

“พบรอยนิ้วมือจำนวนหนึ่งที่ไม่ใช่ของยุยกะ คุระโมจิ แต่ไม่ตรงกับลายนิ้วมือในทะเบียนประวัติอาชญากร ได้ยินว่าบางครั้งผู้ตายจะชวนเพื่อนมาค้างที่บ้าน อาจเป็นรอยนิ้วมือของเพื่อนก็ได้ แต่รอยนิ้วมือบนลูกบิดประตูทางเข้าด้านในเลื่อนหายไป ไม่ได้ถูกเช็ดออกเสียทีเดียว ลักษณะเหมือนมีคนใส่ถุงมือแล้วจับลูกบิดประตู เลยทำให้ลายนิ้วมือที่ติดอยู่ก่อนหน้านั้นถูกลบไปแค่บางส่วน”

“เป็นเรื่องปกติสำหรับพวกย่องเบาที่ใส่ถุงมือเพื่อไม่ให้เกิดลายนิ้วมือสินะ” โคเก้ทสึลูบคางตัวเอง “ถ้าจำไม่ผิด มีแก้วตกแตกอยู่ใตโซฟาไหมครับ มันแตกตอนที่เธอต่อสู้กับคนร้ายหรือครับ”

“เหมือนจะเป็นแบบนั้น ในแก้วมีกาแฟอยู่ แก้วๆ พื้นห้องใต้โต๊ะก็มีเศษแก้วกับคราบของเหลวคล้ายกาแฟด้วย ผลจากการชันสูตรไม่พบ

สารที่มีองค์ประกอบของกาแฟในกระเพาะอาหาร คงเป็นแก้วที่ดื่มเหลือไว้ตั้งแต่วันก่อนหน้าแล้ววางทิ้งไว้บนโต๊ะ ทั้งอุปกรณ์ดริปกาแฟ อาหารที่กินเหลือ แก้วน้ำใช้แล้วยังกองระเกะระกะอยู่ที่ครัว ดูเหมือนเธอจะไม่ปลื้มการล้างจานเท่าไรนะ”

“กาแฟเย็นนั้นหรือ...”

เขานึกถึงรอยยิ้มที่เห็นครั้งสุดท้าย ในอกอัดแน่นด้วยความขมขื่นถึงตอนนั้นช่วยชิมกาแฟเย็นของฉันหน่อยนะคะ อร่อยนะจะบอกให้-

“พอเข้าอิหร่านนี้ คงต้องสรุปว่าผู้ต้องสงสัยคือชายชื่อโกโร่ ทะเหมตลีไซ่ไหมครับ”

“ก็ใช่ แต่ยังไม่ถึงทีทำได้แค่ตั้งข้อสงสัย เพราะไม่มีพยานวัตถุเลยตอนนี้ตำรวจกำลังไล่สอบสวนและตรวจสอบกล้องวงจรปิดที่อยู่รอบ ๆ อย่างละเอียด แต่ยังไม่มียะไรคืบหน้า ความจริงพวกคดีบูกรุกชิงทรัพย์ถ้าจับได้ฐานกระทำผิดซึ่งหน้าก็อาจสอบสวนไปถึงความผิดอื่นที่ติดตัวได้ คงต้องหวังพึ่งกระบวนการนั้นเพื่อให้เจ้าตัวสารภาพออกมาเอง ตอนนี้ทางฉันกำลังร่วมมือกับหน่วยที่สาม เผ่าติดตามพฤติกรรมหมอนั่นอยู่”

“ให้ร่อยอย่างเดียวกันหาเหตุหึงดูอยู่นะครับ...ไม่มีผู้ต้องสงสัยคนอื่นแล้วหรือครับ”

“อย่าเพิ่งใจร้อน แนนอน มีการตามสืบไปยังบุคคลที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องด้วย”

ผู้ที่ปรากฏตัวตนในกระบวนการสืบสวนคือชายชื่อคูโตะ นิชิมุระ พนักงานบริษัทออร์แกไนซ์รับจัดพิธีวิวาห์ชื่อดัง ดูเหมือนเขาจะตามตื้อยุกกะไม่หยุดตั้งแต่ประมาทหนึ่งสัปดาห์ก่อน

“พบจดหมายรักเร่าร้อนของหมอนั่นจากถึงขยະในบ้านผู้ตาย คงเพราะเนื้อหาส่อแววไปทางโรครจิตนิด ๆ ผู้ตายเลยทิ้งไปด้วยความขะเขว่งตำรวจเก็บลายนิ้วมือของนิชิมุระได้จากจดหมายนั้น แต่ไม่ตรงกับรอยนิ้วมือที่พบในบ้านผู้ตาย เจ้าตัวยอมให้การแต่โดยดี แต่บอกว่าไม่เคยไปบ้านผู้ตายแม้แต่ครั้งเดียว ไม่รู้กระทั่งตำแหน่งที่ตั้ง แม้ไม่มีหลักฐานมัดตัว แต่ก็ไม่มีหลักฐานยืนยันที่อยู่เช่นกัน จะว่าน่าสงสัยก็น่าสงสัยอยู่”

“ถ้าเขาเป็นคนร้ายจริง จะสันนิษฐานเหตุการณ์อย่างไรครับ”

“ก็คงบุกเข้าไปในบ้านผู้ตายภายในช่วงที่ประมาณเวลาการเสียชีวิตไว้ แล้วก็เริ่มมีปากเสียงกัน หมอนั่นผลักผู้ตายล้มลง แล้วก็ขว้างผวาหน้าซีด เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายตายแล้ว เลยปลอมแปลงที่เกิดเหตุให้เหมือนการชิงทรัพย์ เปิดหน้าต่างทิ้งไว้ ขโมยเงินสดกับบัตรเครดิตไป”

“ถ้าเป็นกรณีนั้น แล้วรอยเท้าที่รางน้ำฝนล่ะครับ”

“อาจเป็นไปได้ว่าไม่เกี่ยวข้องกันเลย ยังไม่มีใครแจ้งความเข้ามา แต่คงเป็นเพราะผู้อยู่อาศัยไม่ทันรู้ตัว ไม่แน่อาจเป็นร่องรอยเก่า ตอนที่โกโร่ ทะแทมตัส บุกรุกขึ้นไปบนชั้นอื่นก็ได้”

“ยังมีจุดน่าสงสัยอื่นๆ อยู่ครับ เธอเสียชีวิตระหว่างสี่ทุ่มสามสิบ นาทีถึงเที่ยงคืนใช่ไหมครับ หญิงสาวที่อาศัยอยู่คนเดียวจะยอมให้ผู้ชายที่ตามรังควานตัวเองเข้ามาในห้องหรือครับ”

“ก็จริงนะ แต่หมอนั่นอาจใช้กำลังบุกrukเข้าไปก็ได้”

“ถ้าันก็มีโอกาสที่เธอจะกรีดร้องนะครับ มีใครพูดถึงเรื่องนั้นบ้างไหมครับ”

“อ้อ ไม่มีใครให้การว่าได้ยินเสียงวัตถุแปลกๆ หรือเสียงกรีดร้องหรือก แต่วันะ กำแพงห้องดันเป็นวัสดุกันเสียงอย่างดี ห้องข้างๆ ก็เป็นห้องว่างเสียด้วย คงได้ยินอะไรไม่ได้”

“แต่ถ้ามีใครใช้กำลังบุกrukจริง ๆ บริเวณประตูทางเข้าควรจะมีรอยเท้าและเทกว่านั้นนะครับ เท้าที่ผมจำได้ รองเท้าส้นสูงของเธอวางเรียงกันเป็นคู่ อีกทั้งมุมโต๊ะที่กระแทกโดนหัวของเธอก็อยู่ใกล้กับใจกลางห้อง นอกจากนี้เธอยังนอนหงายหันหัวไปทางประตูหน้า ผมมองว่าเป็นไปได้สูงที่จะถูกใครบางคนซึ่งบุกrukเข้ามาทางหน้าต่างผลักล้มครับ”

“แต่ว่า เธออาจเปลี่ยนท่าที่ก็ได้ หลังจากไตร่ตรองดูอีกครั้ง ผู้ตายยอมทำตามคำขอของอีกฝ่าย คิดว่าให้เข้ามาคุยกันในห้องดีกว่า มีความเป็นไปได้เหลือเฟือ พอคิดแบบนั้นก็แทบไม่เหลือจุดขัดแย้งในที่เกิดเหตุ ส่วนแก้วที่แตกก็อาจนำออกมาเพื่อรับแขก แรงจูงใจชัดเจน มีเหตุผลสมควรให้สงสัย”

“จุดเชื่อมโยงระหว่างเธอกับนิชิมุระคืออะไรหรือครับ”

“ดูเหมือนจะมีคนรู้จักช่วยเป็นสื่อกลาง นั่นคือผู้หญิงที่ชื่อไมโคบายาชิ เพื่อนร่วมงานของนิชิมุระ จบจากมหาวิทยาลัยเดียวกับยูกะคุระโมจิ”

“อ้อ...เธอนั่นเอง”

เขานึกถึงใบหน้าหนึ่งที่เชื่อมโยงกับชื่อนั้น เมื่อไม่นานนี้เขาบังเอิญเห็นรูปถ่ายของเธอ

“อย่างนี้เอง พ่ออาจารย์นักเขียนเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับยูกะคุระโมจิ ลินะ เลย์รู้หน้าคำดาโคบายาชิด้วยใช่ไหม”

“ครับ เป็นคนที่เคยอยู่ชมรมถ่ายรูปเหมือนกับยูกะจัง”

“งั้นเธอ ผู้หญิงที่ชื่อโคบายาชินั่นโทรหายูกะคุระโมจิ ตอนสี่ทุ่ม ยี่สิบสามนาที ทางตำรวจเลยสืบตามข้อมูลจากประเด็นนั้นด้วย”

“โทรศัพท์?”

“เธอบอกว่ามีนัดไปเที่ยวบ้านของผู้ตายเดือนหน้า ที่โทร.หาเพื่อคุยเรื่องวันเวลา ดูเหมือนทั้งคู่จะสนิทกัน เธอไปค้างคืนที่บ้านผู้ตาย บางโอกาส จัดปาร์ตี้ส่วนตัวเฉพาะเพื่อนสาวสองคนหรืออะไรทำนองนั้น... เธอบอกว่าจะทำกิจกรรมนี้ประมาณเดือนละครั้ง คล้ายงานสังสรรค์ค้างคืนเพื่อดูละครต่างประเทศด้วยกันนะ โคบายาชิยังบอกว่าตอนผู้ตายรับสายก็ไม่มีท่าทีผิดปกติแต่อย่างใด”

“หมายความว่าคุณโคบายาชิเป็นคนแนะนำเพื่อนร่วมงานชื่อนิชิมุระให้ยูกะจังหรือครับ”

“พูดให้ถูกคือผ่านการนัดบอด เห็นว่าประมาณหนึ่งเดือนก่อนไมโคบายาชิ จัดนัดบอดขึ้น ดูเหมือนจะชวนผู้ตายไปงานจึงได้พบกับนิชิมุระ จากนั้นนิชิมุระก็เป็นฝ่ายรุกเร้าขอคบเป็นแฟน”

“พูดถึงเรื่องแฟน ยูกะจังไม่มีคนที่คบหาอยู่หรือครับ”

“เท่าที่ตรวจสอบ ไม่พบวิแวนั้นเลย เพอร์นิเจอร์ของเธอค่อนข้างครบครันทั้งที่อยู่ตัวคนเดียว ก็เลยตรวจสอบจากประเด็นนั้นว่ามีคนพักอาศัยด้วยหรือเปล่า จากมุมมองของแกละ คิดยังไง”

“ความจริงผมก็ไม่เคยได้ยินเรื่องนั้นเหมือนกันครับ แต่ถึงเธอจะมีแฟนก็ไม่แปลกอะไร”

“ส่วนเรื่องที่ว่าถูกใครอาฆาตแค้นอยู่หรือเปล่าก็ไม่มีเบาะแสแม้แต่ชนิดเดียว ข้อมูลที่สืบได้จากคนที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องหรือประเด็นเรื่องแรงจูงใจก็มีเท่านั้นแหละ อ้อ จริงสิ ยายเด็กสาวโจทลิกะนั้นนะ”

“โจทลิกะ?”

“ยายเด็กสาวที่อยู่กับแกตอนพบศพไง ที่อ้างว่าเป็นผู้มีญาณพิเศษ”

“อ้อ...นามสกุลโจทลิกะหรือครับ”

“ใช่ อิชูย โจทลิกะ อะไรกัน แกไม่รู้หรือกระ”

“รู้แต่ชื่ออิชูยนะครับ ตอนนั้นเพิ่งเจอกันเป็นครั้งที่สองเอง เธอให้ปากคำว่าอะไรบ้างครับ”

คาเนะยกไหล่

“ตอนรับงานในวันแรก-พูดอีกอย่างคือ ตอนที่เจอกับยุกะ คuze โมจิไปเยือนที่ทำงานของอิชูย โจทลิกะ นั้นแหละ...เธอบอกว่าใช้ญาณพิเศษสัมผัสได้ถึงสิ่งไม่ดีบางอย่าง”

“สิ่งไม่ดี...หรือครับ”

“เห็นว่าไม่อยากให้เจ้าตัวกังวล แกมยังไม่มีข้อพิสูจน์ชัดเจนก็เลยขอหนีไปเยี่ยมบ้านผู้ตายเพื่อตรวจสอบรายละเอียด แกมยังบอกว่าถ้าไม่รีบมือให้ต้ออาจร้ายแรงถึงชีวิต”

“ร้ายแรงถึงชีวิต? เธอพูดแบบนั้นหรือครับ”

“เออ แต่ยังไงก็ไม่มีใครเชื่ออยู่แล้ว เธอเลยไม่ได้พูดอะไร บอกว่าแจ้งเรื่องนั้นกับอาจารย์นักเขียนเป็นนัยๆไว้”

“อ้อ ครับ...เธอบอกให้ผมเผื่อระวังยุกะจังไว้จริงๆ...”

“ที่เหลือก็ให้การเหมือนแกหมด เจ้าของเรื่องไม่มาเสียทีก็เลยมุ่งหน้าไปที่บ้านของเจ้าตัวพร้อมกับอาจารย์นักเขียน พอมายืนหน้าประตูก็สัมผัสได้อีกครั้ง ไอ้สิ่งไม่ดีที่วุ่นนั้นแหละ”

โคเกทสึนึกถึงสีหน้าตื่นตระหนกของอิชูยตอนนั้น

“คุณคาเนะคิดอย่างไรกับเธอครับ”

“พวกต้มตุ๋นร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าเหตุการณ์ผ่านไปแล้วจะพูดอะไรก็ได้ คงใช้วิธีที่ว่าหลอกเอาเงินก้อนโตจากพวกเศรษฐีเป็นประจำ รูปร่างหน้าตาแบบนั้น อย่าว่าแต่คนแก่เลย แม้แต่คนหนุ่มก็ยังหลงเอาง่ายๆ”

“อืม...ผมว่าใครๆ ก็มองแบบนั้นแหละครับ”

“จะคิดในทางตรงข้ามก็ได้ อย่างการสังหารเหยื่อเพื่อทำให้ญาติห่างๆ หรือคำทำนายของตัวเองเป็นจริง--”

“เรื่องนั้นมัน...”

“แต่เบื้องต้นก็ตรวจสอบมาแล้วละ โจทลิกะมีหลักฐานที่อยู่ชัดเจน ยายเด็กสาวนั้นอาศัยอยู่กับมาโคโตะ จิระซากิ ผู้ช่วยงานบ้าน จิระซากิ ให้การยืนยันว่าอยู่กับเธอในช่วงเกิดเหตุ ที่สำคัญ แมนชั่นระฟ้า่นั้น มีกล้องวงจรปิดทุกซอกทุกมุม ในลิฟต์ ทางเข้า ทางออกฉุกเฉิน ลานจอดรถ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะเข้าออกโดยไม่ถูกจับภาพไว้ ทางฉัน ตรวจสอบภาพจากกล้องแล้ว ช่วงหกโมงเย็นของวันเกิดเหตุ หลังกลับมา พร้อมจิระซากิ โจทลิกะไม่ได้ออกไปไหนจนถึงวันรุ่งขึ้น”

“ถ้าอย่างนั้น สิ่งที่เราจะยึดถือได้ในตอนนี้คือข้อสันนิษฐานว่า โทโร่ ทะเหม็ตสึ เป็นผู้กรุกชิงทรัพย์สินะครับ”

“ใช่ ที่เหลือก็แค่รอเวลา ฉันเข้าใจความรู้สึกของแกนะ แต่ไม่ใช่ คดีที่ต้องรบกวนพ่ออาจารย์นักเขียนหรอก ถ้าจับตัวคนร้ายได้ในที่เกิดเหตุ แล้วสืบสาวถึงความผิดติดตัวได้ คดีนี้น่าจะจบลงด้วยการที่คนร้ายสารภาพออกมาเอง”

จริงอยู่ คดีดูเหมือนจะคลี่คลายได้ในไม่ช้า

แต่กระนั้น โคเก็ทลิกกลับรู้สึกว่าการสืบสาวถึงความผิดติดตัวของ โทโร่ ทะเหม็ตสึ อย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ

โทโร่ ทะเหม็ตสึ นั้นน่าสงสัย แต่คุโตะ นิชิมุระ ก็น่าสงสัยไม่แพ้กัน ใครเป็นคนฆ่ายุยงกันแน่

ไม่สิ--

“ในกระบวนการสืบสวน...มีผู้ต้องสงสัยผู้หญิงบ้างไหมครับ เป็นไปได้ไหมว่าคนร้ายจะเป็นหญิงสาว”

คาเนะเบะเผยสีหน้าเห็นความคาดหวังต่อข้อสงสัยที่โคเก็ทลีเอ่ยถาม

“ไม่น่า นอกจากไม โคบายาชิ ที่พูดถึงเมื่อกี้แล้ว ดูเหมือนผู้ตาย จะมีทั้งเพื่อนร่วมงาน เพื่อนร่วมรุ่นสมัยเรียน และเพื่อนผู้หญิงที่สนิทสนม หลายคน แต่ไม่มีเบาะแสเลยว่าถูกใครอาฆาตแค้นอยู่ ดูเหมือนเธอจะเป็นสาวน้อยผู้เป็นที่รักของทุกคน มีอะไรกันล่ะ?”

“เปล่าครับ”

โคเก็ทลีนิ่งเงียบ นึกย้อนถึงคำพูดลอยๆ ของผู้สื่อวิญญาณตอนที่เขา ประครองร่างโซเซของเธอไว้ก่อนตำรวจมาถึง โคเก็ทลีถามเธอถึงความหมาย ของคำนั้นหลายครั้ง “ฉันคงคิดไปเองนะคะ” เธอตอบแค่นั้นแล้วก้มหน้า ปิดปากเงียบ

หญิงสาวรำให้...

หมายความว่าอะไรกัน

ดวงตาสีหยกส่องประกายชวนพิศวงผุดขึ้นกลางความมืดมิดในหัว ของโคเก็ทลี

อิซุยะ โจทลิกะ

ผู้สื่อวิญญาณคนนั้นมองเห็นอะไรกันแน่...



หลายวันต่อมา เขาติดต่อกับอิซุยะได้ด้วยวิธีที่เหนือความคาดหมาย

โคเก็ทลีมีเว็บไซต์สำหรับเผยแพร่งานเขียนของตัวเอง อิซุยะอาศัย ช่องทางนั้นส่งข้อความหาโคเก็ทลี เธอบอกว่ามีเรื่องอยากคุยต่อหน้า ทั้งสองจึงนัดหมายกันที่ร้านกาแฟประจำของโคเก็ทลี สถานที่ที่เขาใช้ นั่งทำงานบ่อยๆ

อิซุยะปรากฏตัวก่อนเวลานัดสิบนาที

วันนี้เธอมาพร้อมเสื้อเบลล์ผูกโบที่คอ จับคู่กับกระโปรงผ้าลายปัก พื้นสีน้ำเงินเข้ม การแต่งหน้าเน้นสีส้มดูเป็นธรรมชาติ ทว่าดวงตาสีหยก ได้ผสมหน้าม้ายัดเป็นระเบียบนั้นคล้ายฉายแววประหม่าไม่น้อย

โคเก็ทลีเชิญเธอนั่งลงตรงข้ามแล้วเอ่ยขึ้น

“มาไม่ยากใช่ไหมครับ”

“คะ สบายมาก ร้านสวยดีนะคะ”

เธอกวาดตามองรอบๆ ก่อนพูด แต่สีหน้ายังคงเกร็งเล็กน้อย

“กาแฟอร่อยนะคะ มีเมล็ดชาด้วย ถ้าซื้อกลับไปเป็นของฝาก
คุณก็จะซื้อมาฝากคนอื่นก็ได้ครับ”

อิซุยกุมิเมนูแล้วสั่งเลเล็กน้อย สุดท้ายเธอตัดสินใจสั่งกาแฟเอส
เบลนด์

“เอ่อ...ก่อนอื่นฉันต้องขอโทษอาจารย์โคเก็ทลีด้วยนะคะ”

ดวงตาสีหยกคู่นั้นจ้องเล็กน้อย และจับจ้องแน่วแน่ตรงมายัง
โคเก็ทลี

“ผมจำไม่ได้ว่ามีเรื่องอะไรที่ต้องรับคำขอโทษนะคะ”

“เรื่องของคุนคุระโมจิค่ะ ตอนนั้นฉันควรบอกไปตามตรงถึงสิ่งที่
สัมผัสได้จากตัวเธอ อย่างน้อยก็น่าจะบอกอาจารย์ไว้...ให้ชัดเจนกว่านี้”

“คุณอิซุยกุมิ-มองเห็นบางอย่างสินะครับ”

“คะ”

เธอก้มหน้า ผมหน้าม้าห้อยปรก ยากจะมองเห็นหน้าออก

“ฉันสัมผัสถึงบางสิ่งบอกเหตุล่วงหน้าว่าจะมีอันตรายเกิดขึ้นกับ
คุนคุระโมจิค่ะ...แต่คิดไปว่าไม่มีหลักฐานแน่ชัด อีกทั้งคงไม่มีใครยอม
เชื่อ...เลยไม่ได้บอกรายละเอียดกับพวกคุณค่ะ แต่สุดท้ายก็เกิดเรื่อง
แบบนี้...”

“หญิงสาวทำให้หมายความว่าอะไรหรือครับ”

โคเก็ทลีทนต่อไปไม่ได้ ต้องปลดปล่อยข้อกังขาในใจที่ติดอยู่ในหัว
มาหลายวันให้เป็นอิสระ

อิซุยกุมิหน้าขึ้น ดวงตาสีน้ำเงินพร่าด้วยความสับสน

ดูเหมือนเธอกำลังกังวลว่าโคเก็ทลีจะเชื่อคำพูดของเธอจริงหรือไม่

“อาจารย์-รู้จักเรื่องราวของภูตที่เรียกว่าแบนซีไหมคะ”

“ถ้าจำไม่ผิด เป็นภูตในตำนานปกรณัมของไอร์แลนด์ใช่ไหมครับ

ที่ว่าหากแบนชีร้องให้จะมีคนตาย”

“บางคนก็เรียกว่าหญิงสาวรำไห่ค่ะ ในอดีตจะมีอาชีพที่ถูกว่าจ้างให้ไปหลั่งน้ำตาในงานศพ ทางคติชนวิทยา³ เชื่อว่า ขนบธรรมเนียมนั้นอาจวิวัฒนาการปรับเปลี่ยนไปแล้วโดยสิ้นเชิงจนกลายเป็นที่มาของตำนานภูตดังกล่าวค่ะ แต่ว่า...ความจริงเรื่องราวอาจกลับตาลปัตรก็ได้”

“กลับตาลปัตร...?”

“อาจารย์คะ ฉันรู้ถึงพลังวิเศษของตัวเองตอนอายุแปดขวบ หลังจากนั้นก็พยายามค้นหาตัวตนที่แท้จริงของสิ่งที่สัมผัสได้มาตลอดไม่เคยมีใครแนะนำสั่งสอนเรื่องพลังที่ว่า ไม่มีทั้งหนังสือหรือตำราเฉพาะทาง ฉันจึงต้องศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง นับจากเริ่มทำงานนี้ ฉันใช้พลังวิเศษสัมผัสตัวตนของผู้คนมากมาย จนถึงปัจจุบันก็ใกล้ครบสิบปีแล้วค่ะ”

โคเก็ทลีจึงกลับไปยังดวงตาคู่นั้นของฮิซุยุเพื่อค้นหาความหมายแท้จริงของสิ่งที่เธอต้องการบอก

“อยู่มาวันหนึ่ง ฉันก็ตระหนักได้ถึงแนวโน้มที่ว่า บางเรื่องราวที่ผู้คนนำมาศึกษานั้นมีจุดร่วมบางอย่าง นั่นคือการถูกรังควานจากวิญญาณหญิงสาวที่กำลังร้องไห้ค่ะ บ้างก็ว่ามาอยู่ข้างหมอน บ้างก็พบในความฝัน แต่ละกรณีอาจต่างกันเล็กน้อย แต่โดยรวมมีเนื้อหาวาหญิงสาวกำลังร้องไห้พลาจ้องมองคนเหล่านั้น”

เขาสัมผัสได้ถึงความรู้สึกพรั่นพรึงที่กำลังคืบคลานไปตามสันหลัง

“หมายความว่า มีคนอื่นมาศึกษาเรื่องเดียวกับยูยกะจัง - คุณคุระโมจิด้วยหรือครับ”

“ใช่ค่ะ หากนับแค่กรณีที่ผมได้รับฟังเรื่องราวโดยตรงมีสี่ครั้งแล้วค่ะ และทุกเรื่องก็มีจุดร่วมเดียวกันที่ผู้มาศึกษาทุกคนต่างเสียชีวิตภายในหนึ่งปีหลังจากเล่าเรื่องดังกล่าวให้ฉันฟังค่ะ”

³ Folkloristics ศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของมนุษย์ที่สืบต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น เช่น ตำนาน เรื่องเล่าขาน เทพนิยายท้องถิ่น การแสดง รวมถึงพิธีกรรมต่างๆ เป็นต้น

“อะไรกัน ไม่น่าเชื่อเลย”

วิญญาณหญิงสาวที่กำลังร้องไห้

ผู้ที่ถูกมันจ้องมองต้องเผชิญกับความตายภายในหนึ่งปี –

เขาไม่อาจสะกดกลืนความรู้สึกเมื่อสัมผัสได้ถึงบางอย่างอันน่า
ขนลุกและไม่อาจรับรู้ถึงตัวตนแท้จริงของมัน

“ฉันเพิ่งสังเกตเห็นความเชื่อมโยงดังกล่าวเมื่อไม่นานมานี้ค่ะ
ปกติแล้วเมื่อให้คำปรึกษากับผู้ให้ววนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ฉันไม่ได้ติดต่อ
พวกเขาอีก กว่าที่รู้ว่าบรรดาผู้ที่เล่าเรื่องราวให้ฟังทุกคนเสียชีวิต...
ก็ผ่านไปนานแล้วค่ะ”

“สาเหตุการตายของคนเหล่านั้นคืออะไรหรือครับ”

“มีสองคนเสียชีวิตจากอาการป่วยค่ะ” อิชูยก้มหน้า พูดด้วยน้ำเสียง
ขมขื่น “ผู้หญิงอีกคนถูกสามีฆ่าตายจากการทะเลาะวิวาท เหตุการณ์นี้
ออกข่าวนิดหน่อยเมื่อสองปีก่อนค่ะ ส่วนอีกคนได้ยืนยันว่าจบชีวิตด้วย
ตัวเอง...ว่ากันว่าเจ้าตัวทุกข์ทรมานจากโรคซึมเศร้าค่ะ”

เสียงถอนหายใจระทมทุกข์หลุดลอดออกจากริมฝีปากเธอ

“พอลองนึกย้อนถึงเรื่องราวที่อีกฝ่ายนำมาปรึกษา ฉันนึกขึ้นได้ว่า
มีสองคนในนั้นเคยถึงหยदनน้ำซึ่งไม่รู้ที่มาที่ไป พวกเขาต่างบอกว่าบางครั้ง
จะเห็นหยदनน้ำหยดบนพื้นบ้าน แต่นึกไม่ออกเลยว่ามาจากไหน ส่วน
กรณีของอีกสองคน ฉันเดาว่าพวกเขาอาจไม่ทันคิด ไม่ได้ตระหนักว่า
มันเกี่ยวข้องกับการถูกวิญญาณรังควาน เลยไม่ได้เล่าให้ฟังค่ะ...”

“ใกล้ๆ ร่างของยูยกะจัง...มีหยदनน้ำเหมือนกันสินะครับ”

“ใช่ค่ะ จุดรวมเดียวกันในเรื่องเล่าของทุกคนคือหยदनน้ำดังกล่าว
ลักษณะเหมือน...รอยเล็กๆ ของคราบน้ำตาที่หยดลงมาค่ะ”

“ซึ่งเป็นของหญิงสาวทำให้ในตอนนั้น –”

อิชูยพยักหน้าเบาๆ

“ขอย้อนกลับไปเรื่องเบนซึที่พูดถึงตอนแรกนะคะ...หญิงสาวทำให้
เป็นตัวตนในตำนานเล่าขานที่ถูกพบตามที่แตกต่างกันทั่วโลกอย่างไม่น่าเชื่อค่ะ
นับแต่อดีตกาล มันปรากฏให้เห็นทุกหนแห่ง จนยากจะเชื่อว่าเป็นเพียง

ข้อมูลที่ถูกบอกต่อกันมา”

“เหมือนทฤษฎีจิตไร้สำนึกร่วมของยุง⁴สินะครับ ที่ว่า แนวความคิดร่วมนั้นถือกำเนิดจากแม่แบบเดียวกันซึ่งฝังอยู่ในจิตใต้สำนึกชั้นลึกของมนุษย์ทุกคนนะครับ หากใช้ทฤษฎีนี้ก็ไม่แปลกที่มนุษย์จะมีจินตนาการคล้ายคลึงกันแม้อยู่คนละพื้นที่ในโลก...”

เมื่อเอ่ยถึงตรงนั้น ความรู้สึกอันน่าขนลุกเริ่มลุกคืบคลานไปตามแผ่นหลัง

หากไม่ใช่แค่จินตนาการ แต่หญิงสาวรำให้มีตัวตนจริงละ

หากสิ่งที่เกิดขึ้นคือยูยกะเหินมันเข้าแล้วตายไปจริง ๆ -

“นับแต่อดีต บุคคลบางประเภทที่มีสัมผัสเชิงวิญญาณแรงกล้าต่างบอกว่าเห็นหญิงสาวรำให้ก่อนตาย...ถ้านั่นคือปรากฏการณ์ที่มนุษย์ชาติพบเห็นร่วมกัน...ก็เป็นไปได้ว่า ตำนานหญิงสาวรำให้อาจถือกำเนิดขึ้นจากปรากฏการณ์นั้น”

นั่นเป็นจินตนาการที่ทำให้เขาสัมผัสถึงบางสิ่งอันเย็นเยียบและชวนขนลุก

หมายความว่ายูยกะตายเพราะถูกสิ่งลึกลับน่าสยดสยองครอบงำอย่างนั้นหรือ

“ฉันตีความไปในทางนั้นค่ะ ไม่มีใครทราบข้อเท็จจริงแน่นอน ไม่มีใครพิสูจน์ได้ และไม่มีใครที่ไหนจะบอกให้เรารู้ได้ เดิมทีเรื่องนั้นก็ฟังดูเลื่อนลอยไร้สาระอยู่แล้ว...ฉันคิดว่าคนทั่วไปคงมองฉันเป็นแค่ผู้หญิงเสียดสีคนหนึ่งเท่านั้น”

โคเก็ทส์เห็นแววจีบปวดปรักปรำในดวงตาทั้งสองของฮิซุยุ

จินตนาการได้ไม่ยาก เธอไม่ได้บอกยูยกะ กระโมจิ เรื่องหญิงสาวรำให้ เธอเองไม่มีหลักฐานยืนยัน อีกทั้งหากเป็นเพียงการกังวลเกินเหตุก็อาจสร้างความวิตกกังวลให้ยูยกะ ยูยกะอาจจะเชื่อเพราะเดือตร้อนจาก

⁴ Carl Gustav Jung (ค.ศ. 1875 - 1961) นักจิตบำบัดและจิตแพทย์ชาวสวิสเซอร์แลนด์ ผู้นำเสนอทฤษฎีทางจิตวิทยาหลายประเด็นที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพของมนุษย์ ทฤษฎีที่ว่าในเรื่องนี้คือ *Collective Unconscious*

วิญญานรังควานโดยตรง แต่สำหรับโคเก็ทลี คงกลางแกลงใจในคำพูดของฮิซุยุไม่น้อย

ดังนั้นฮิซุยุจึงปิดปากเงียบ

จากนั้นฮิซุยุก็ตาย

“ต้องขอโทษจริงๆ ค่ะที่ไม่ได้พูดอะไรออกไป--”

เธอจึงมาเพื่อกัมศิระชะขออภัย

“ฉันดันคิดเข้าข้างตัวเองว่าอาจเป็นเพียงเรื่องบังเอิญ อาจแค่อึดใจมากเกินไป...ต่อให้กลางสังหรณ์นั้นเป็นจริงก็ไม่แน่ว่าคุณคุระโมจิจะเสียชีวิตเร็วขนาดนี้...แค่คิดว่าถ้าได้ไปบ้านของเธออาจจะพบวิธีแก้ไขได้บ้าง...”

ฮิซุยุก้มหน้า เขาเห็นไหล่บอบบางของเธอกำลังสั่นเทา

“เงยหน้าขึ้นเถอะครับ ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องสุดวิสัยครับ”

ฮิซุยุระบายลมหายใจแล้วเงยหน้า ดวงตาน้ำรินคุ่นนั้นมองโคเก็ทลีด้วยความสงสัย

“อาจารย์เชื่อเรื่องที่ฉันพูดหรือคะ”

“ครับ ผมเชื่อ”

เธอเปิดเปลือกตาลง จากนั้นผ่อนลมหายใจยาว อาจโล่งอกขึ้น แต่ดูเหมือนเรื่องที่ยากพูดยังไม่จบ ฮิซุยุเม้มปากแน่นคล้ายตัดสินใจได้เด็ดขาดแล้วจึงองหน้าโคเก็ทลีอีกครั้ง

“ฉันมีเรื่องอยากขอร้องอาจารย์ค่ะ”

“ขอร้อง...หรือครับ”

“ฉันหาข้อมูลเกี่ยวกับอาจารย์โคเก็ทลีมานิดหน่อยค่ะ อาจารย์คอยร่วมมือสืบสวนกับตำรวจ ให้คำชี้แนะที่นำไปสู่การไขคดีได้หลายครั้งใช่ไหมคะ”

“อ้อ...ไม่หรอกครับ ไม่ได้ทำอะไรยิ่งใหญ่ขนาดนั้นเลย พอตีมีเหตุบังเอิญหลายครั้ง จนสุดท้ายกลายเป็นประโยชน์ขึ้นมานะครับ”

“ถึงอย่างนั้นฉันก็คิดว่าเป็นพรสวรรค์อันยอดเยี่ยมค่ะ ไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วไปจะทำได้”

เมื่อถูกจับจ้องด้วยดวงตาสีหยกกลมโตที่เปี่ยมด้วยประกายมุ่งมั่น โคเก็ทสรีรู้สึกหัวน้ําไหลเล็กน้อย สาวน้อยรูปงามแสดงท่าที่ต้องการฟังพาเขาขนาดนี้ ความประหม่าจึงก่อตัวขึ้น รวากับเขายังเป็นเด็กหนุ่มวัยราวสิบกว่าๆ

อิซุยโน้มตัวมาด้านหน้าแล้วบอกเขา

“ได้โปรดเถอะค่ะ อยากให้อาจารย์ใช้พลังของฉัน สืบหาตัวคนร้ายให้ได้ว่าใครเป็นคนฆ่าคุณคุระโมจิ—”



กาแฟถ้วยใหม่ที่ส่งไปมาถึงโต๊ะ ชิโร่ โคเก็ทสรี ยกขึ้นจิบ

จากนั้นเขาเคลื่อนสายตาไปหาอิซุยที่มองมาด้วยสีหน้าไร้หนทาง ตอนที่เขาตอบรับข้อเรียกร้อง อิซุยเผยใบหน้าที่สดใสเปล่งประกายสมวัย สาวน้อยน่ารัก แต่เมื่อโคเก็ทสรีนั่งเจียบคล้ายกำลังครุ่นคิด เธอเปลี่ยนสีหน้ากลับสู่ความวิตกกังวลทันที

อิซุย โจอีสักะ

เขาจะใช้พลังของเธอหาตัวคนร้ายที่สังหารยุยกะ คุระโมจิ

“เอ่อ อาจารย์คะ...?”

“อ้อ ขอโทษครับ คือผมกำลังคิดว่าควรทำยังไงดีนะ”

โคเก็ทสรีวางถ้วยกาแฟลง เหล่มองสีหน้าของอิซุยแล้วเอ่ยถาม

“ตอนพบศพยุยกะจัง...คุณบอกว่าคนร้ายคือผู้หญิงใช่ไหมครับ หมายความว่ายังไงครับ”

เธอคงไม่ได้บอกว่าคนร้ายคือผู้หญิง เพราะหญิงสาวทำให้เป็นคนฆ่าหรือกระมัง

“เอ่อ บางครั้งฉันก็เป็นแบบนี้แหละ...”

อิซุยเว้นจังหวะครู่หนึ่งด้วยความลังเลแล้วก้มหน้า

“ที่เจอบ่อยคือตอนเดินผ่านถนนที่ฉันไม่รู้มาก่อนว่าเคยเกิดอุบัติเหตุจู่ๆ อาการหน้ามืดก็เข้าเล่นงาน แล้วก็หมดสติไปทันที...จากนั้นภาพเลือนราง

ก็ปรากฏขึ้นในหัว ฉันคิดว่า...อาจเป็นภาพสุดท้ายที่ใครบางคนเห็นก่อนตายก็ได้ค่ะ”

“หมายความว่าสิ่งที่ปรากฏในหัวตอนนั้นอาจจะเป็น...สิ่งที่ยูกะเห็นครั้งสุดท้ายก่อนตายหรือครับ”

“คิดว...ใช่ค่ะ” อิซุยกพยักหน้าอย่างไม่มั่นใจ “เพียงแต่ส่วนใหญ่จะไม่แจ่มชัดขนาดนั้นค่ะ ประมาณว่าตอนที่เราเห็นภาพขณะกำลังฝันอย่างชัดเจน แต่เมื่อตื่นลืมตาก็ลืมทันทีว่าสิ่งนั้นคืออะไร เคยเจอใช้ไหมคะ ความรู้สึกทำนองนั้นเลยค่ะ เหมือนมีหมอกเบาบางเข้าปกคลุมในฉับพลัน...ไม่มั่นใจอีกต่อไปว่าเห็นสิ่งนั้นจริงหรือเปล่า บางทีอาจเป็นแค่จินตนาการหรือความคิดฟุ้งซ่านของฉันเองก็ได้...”

“คุณเห็นอะไรหรือครับ”

อิซุยกตอบเขาด้วยความพะวง แม้ในขณะนี้ก็ยังไม่มั่นใจว่าเขาเชื่อเรื่องที่เขาพูดหรือไม่

“คิดว่าเป็นใบหน้าด้านข้างของหญิงสาวค่ะ ฉันลืมนั่นนอนอยู่ ผู้หญิงคนนั้นคุกเข่าคุกคู้ก้มหน้าอยู่ข้างๆ...ทุกอย่างเลื่อนรางมาก ตอนนี้นั้น निकออกแค้นตัวเองค่ะ ตอนพบศพของคุณคุระโมจิ ฉันถูกความคิดนั้นครอบงำอย่างรุนแรง เลยคิดไปเองทันทีว่าคนร้ายคือผู้หญิงค่ะ ต้องขอโทษด้วยนะคะ ฉันไม่ค่อยมั่นใจเท่าไร...นั่นอาจไม่ใช่คนร้าย แต่เป็นหญิงสาวรำให้ที่คุณคุระโมจิพูดถึงก็ได้...”

“ภาพสุดท้ายที่เห็นก่อนตาย...อารมณ์เหมือนถูกคนตายเข้าสิงหรือครับ”

“อาจจะ...เป็นแบบนั้นค่ะ คุณจิระซากิเรียกว่าการสนองรับวิญญาณ” อิซุยกเผยสีหน้าเศร้าหมอง “เธอบอกว่าเวลาเป็นแบบนั้น ฉันจะพูดอะไรต่างๆ นานาออกมาไม่หยุด แต่ตัวฉันเองกลับจำไม่ได้เลย พฤติกรรมนี้เกิดขึ้นมาตั้งแต่ยังเด็ก จนพ่อแม่คิดว่าเป็นอาการป่วย...”

“จะว่าไป ตอนนั้นคุณถามว่าหาอะไรอยู่นะครับ ตอนแรกคิดว่า คุณพูดกับผม แต่รู้สึกว่่าน่าเสียดายและรูปประโยคฟังดูแปลกๆ หรือนั่นจะเป็นคำพูดของยูกะจังครับ”

“เอ่อ ฉันพูดอะไรแบบนั้นออกไปหรือคะ...”

“หาอะไรอยู่เหรอ? คุณถามแบบนั้นนะครับ”

“หาอะไรอยู่เหรอ...”

อิซุยกะฮอนประโยคดังกล่าวด้วยสีหน้าพะว้าพะวัง

ดูเหมือนเธอจะจำไม่ได้จริงๆ

แปลว่านั่นคือคำพูดของยุยกะหรือ

หากเป็นเช่นนั้นจริง มันหมายความว่าอย่างไร

ว่าไปแล้ว เขารู้สึกจิตใจอยู่เหมือนกันที่เห็นร่างไร้วิญญาณของเธอ

เบิกตาโผล่

นั่นเป็นดวงตาที่กำลังจ้องมองบางสิ่งหรือเปล่า หากไม่ใช้การเสียชีวิตฉับพลัน ย่อมแปลว่าเธอเห็นอะไรบางอย่างหลังจากล้มลงกับพื้น หรือว่านั่นจะเป็นใบหน้าด้านข้างของหญิงสาวที่อิซุยกะกล่าวถึง หญิงสาวที่ถูกเขาคุดู้ข้างยุยกะในเลี้ยววินาทีแห่งความตาย และกำลังหาอะไรบางอย่างอยู่

หากคนร้ายคือพวกย่องเบา ก็ไม่แปลกที่จะพยายามมองหาของมีค่า กระเป๋าถือตกอยู่ข้างร่างเธอ ทั้งเงินสดและบัตรเครดิตถูกขโมยไปจากกระเป๋าตังค์ ไม่สิ -

กระเป๋าถือตกอยู่ฝั่งขวาของลำตัว แต่ทิศทางที่สายตามุ่งไปคือฝั่งซ้าย ไม่น่าจะมองเห็นคนร้ายที่กำลังคืบคลานกระป่ายอยู่ไม่ใช่หรือ หากเป็นเช่นนั้น มีอะไรอยู่ตรงปลายสายตาของเธอกันแน่ ด้านซ้ายของลำตัวมีเพียงเศษแก้วกระจัดกระจาย เขาไม่เห็นสิ่งใดสะดุดตา นอกจากนั้น

ไม่สิ ตอนที่ยุยกะมอง “อาจยังมีสิ่งนั้นอยู่” หรือเปล่า

หากคนร้ายนำสิ่งนั้นไปด้วยล่ะ

หากสิ่งของที่นักย่องเบาสนใจวางอยู่ในทัศนวิสัยของเธอตอนนั้นล่ะ

ไม่สิ แต่เดิมอิซุยกะบอกว่าคนที่เธอเห็นคือผู้หญิง ส่วนโกโร่ ทะเทมัตสึ ซึ่งถูกหมายหัวว่าก่อคดีย่องเบา นั้นเป็นผู้ชาย หากคนร้ายคือผู้หญิง บุคคลที่น่าสงสัยย่อมเป็นเพื่อนๆ ของยุยกะ เช่น ไม โคบายาชิ แต่ยุยกะมีเพื่อน

หลายคน อีกทั้งตอนนี้ยังสับสนไม่พบแรงจูงใจในการก่อเหตุ

ตอนนั้นคนร้ายกำลังหาอะไรกันแน่ และหากคนร้ายได้ของไปจริงจะเป็นไปได้ไหมว่าจงใจฆ่าผู้ยกเพื่อการฉ้อโกงโดยเฉพาะ

อาจเป็นเพราะโคเกทสึเอาแต่นั่งเงิบ เมื่อรู้ตัวอีกทีจึงเห็นว่าอิซุยมองเขาด้วยแวตาทังวล คิ้วตงมได้รูปลู่ออก หัวคิ้วขมวดชนกันเหมือนกำลังร้อนใจ

ไม่ได้การ แบบนี้มีแต่วนอยู่ที่เดิม

โคเกทสึถามอิซุยถึงเรื่องอื่น

“นอกจากนี้แล้ว พลังพิเศษของคุณอิซุยทำอะไรได้บ้างหรือครับ อย่างก่อนหน้านี้ คุณอิซุยหายถูกว่าผมกับยูกะจังทำงานอะไรใช้ไหมครับ ทราบได้ยังไงหรือครับ”

“เอ่อ คือ...กลืน นะคะ”

อิซุยตอบพลางขยับนิ้วยุกยิกบนโต๊ะ

“กลืน?”

“เอ่อ ไม่ใช่ในความหมายแปลกๆ นะคะ เป็นกลืนของวิญญาณ... มั้งคะ คำว่ากลืนเป็นเพียงอุปมาเท่านั้น ไม่ใช่การรับสัมผัสกลืนจริงๆ พูดให้ถูกต้องคือการรับความรู้สึกด้วยสัมผัสที่หกนะคะ...” เธอใส่นมและน้ำตาลลงไปในกาแพที่น้ำจะชืดสนิทแล้ว “เพียงแค่เวลาต้องอธิบายให้คนอื่นฟัง ใช้คำว่ากลืนจะใกล้เคียงที่สุดค่ะ สิ่งที่ส่งกลืนออกมาน่าจะเป็นวิญญาณของมนุษย์...ฉันรู้สึกแบบนั้นค่ะ ต้องขอโทษด้วยนะคะ ฉันทำความเข้าใจทุกอย่างด้วยตัวเอง ไม่สามารถพิสูจน์อะไรได้”

อิซุยคนกาแฟพลางอธิบายด้วยสีหน้ารู้สึกผิด

“ไม่ใช่แค่มนุษย์ที่ยังมีชีวิตอยู่นะคะ นานๆ ที่ฉันจะมองเห็นบางอย่าง คล้ายวิญญาณคนตายด้วย แต่ส่วนใหญ่จะสัมผัสได้ถึงกลิ่นอย่างที่บอก เป็นอวลไอบางอย่างเหมือนกับกลิ่นที่วิญญาณปล่อยออกมา...มันทำให้ฉันทราบถึงแนวโน้มต่างๆ ของบุคคลนั้น เช่นอารมณ์ในปัจจุบัน หรือวิธีการใช้ชีวิตตามปกติ ส่วนเรื่องอาชีวะ ฉันคาดเดาด้วยการเปรียบเทียบจากประสบการณ์ค่ะ ถ้าใครคนหนึ่งปล่อยกลิ่นใกล้เคียงกับคนที่ฉัน

เคยพบ แปลว่ามีวิธีชีวิตคล้ายกัน และส่วนมากจะทำงานแบบเดียวกัน เป็นการใช้มาตรวัดจากประสบการณ์ค่ะ บางครั้งก็เดาผิดเหมือนกัน เพียงแต่ก่อนหน้านี้มีนักเขียนท่านหนึ่งมาสัมภาษณ์ฉัน อาจารย์มีกลิ่นคล้ายนักเขียนท่านนั้น ฉันเลยคิดว่าอาจจะใช่...”

อิซุยุเล่ารายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับญานวิเศษเรื่อง “กลิ่น” ให้เขาฟังต่อจากนั้น

เธอจำเป็นต้องพบบุคคลเป้าหมายโดยตรงจึงจะสัมผัสกลิ่นได้ หากคนที่มีกลิ่นลักษณะเดียวกันสองคนยืนอยู่ข้างกัน กลิ่นจะผสมปนเปจนเธอไม่อาจบอกได้ว่ากลิ่นไหนเป็นของใคร การแยกแยะกลิ่นจำเป็นต้องใช้สมาธิ ดังนั้นหากอิซุยุอยู่ในสภาวะผ่อนคลายจะรับข้อมูลได้แม่นยำกว่า เมื่อเธออยู่ท่ามกลางความมืดจะยิ่งรวบรวมสมาธิได้ง่าย เพราะข้อมูลอื่นๆ ถูกปิดกั้นไม่ให้รบกวน การจัดสถานที่ทำงานแบบนั้นจึงไม่ใช่เพื่อสร้างบรรยากาศให้เหมาะกับการสวมบทบาทเพียงอย่างเดียว

กลิ่นเป็นตัวบ่งบอกถึงสุขภาพและภาวะจิตใจของบุคคล ไม่ว่าร่างกายอ่อนแอ มีอาการป่วย ตื่นเต้น หวาดกลัว กำลังโกรธ หรือแม้แต่รู้สึกผิดบาป...เธอจะแยกแยะสภาวะเหล่านั้นได้ทั้งหมด แต่ไม่อาจรู้ถึงความแตกต่างขยับย่อย

“สัมผัสได้ถึงความรู้สึกผิด แต่ไม่รู้ว่าเป็นความรู้สึกผิดจากการนอกใจคนรัก หรือก่อเหตุฆาตกรรม แบบนั้นใช่ไหมครับ”

“คิดว่าพอจะแยกแยะได้เล็กน้อยค่ะ...แต่ไม่มั่นใจขนาดนั้น ส่วนหนึ่งเพราะฉันมีโอกาสสัมผัสกลิ่นของการนอกใจหลายครั้ง แต่ยังไม่เคยพบฆาตกรตัวจริง...”

อย่างนี้เอง การแยกแยะสิ่งเหล่านั้นคงต้องอาศัยมาตรวัดจากประสบการณ์ด้วย

นอกจากนี้ อิซุยุยังเล่าเรื่องน่าสนใจเกี่ยวกับกลิ่นที่ปล่อยออกมาจากสภาวะทางจิตให้ฟัง

นั่นคือเรื่องที่เธอสัมผัสถึงอิทธิพลทางสภาพจิตใจที่คนคนหนึ่งได้รับจากคนอื่น ไม่ว่าบุคคลดังกล่าวจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม เช่น หาก A ถูก B

หลงรักอย่างรุนแรง อิซุยจะรู้ว่า A กำลังได้รับความรักจากใครบางคนอยู่ ต่อให้ A ไม่รับรู้ถึงความรู้สึกเหล่านั้นเลย อิทธิพลดังกล่าวก็ยิ่งปรากฏให้สัมผัสได้

“ความสามารถนั้นอาจจะใช้ประโยชน์ได้เนะครับ อย่างกรณีที่ใครบางคนถูกบุคคลที่สามอาฆาตแค้นอย่างรุนแรงโดยไม่รู้ว่าตัวเองมองออกไหมครับ”

“อะ กรณีเช่นนั้นฉันน่าจะพอสัมผัสได้ว่าเป็นความรู้สึกเชิงอวยพรหรือสาปแช่ง หากเป็นความเกลียดชัง คำสาปแช่งจะกัดกินจิตใจของเป้าหมายและส่งอิทธิพลออกมา และฉันจะเห็นรอยแผลเป็นดังกล่าว... อารมณ์ประมาณนั้นอะ แต่ถ้าไม่ตั้งสติจดจ่อสมาธิให้ดีก็คงจับสัมผัสยากอะ”

แม้ไม่อาจเรียกได้ว่าครอบจักรวาล ทว่าเป็นพลังที่เหลือเชื่อ

แต่จะใช้ญาณวิเศษที่อิซุยเล่ามาทั้งหมดให้เป็นประโยชน์ต่อการสืบสวนได้อย่างไร

สมมติให้บรรดาผู้ต้องสงสัยในการสังหารยุยกะ คุระโมจิ-ซึ่งจากสถานการณ์ตอนนี้ได้แก่โกโร่ ทะเทมัตสึ กับคุโตะ นิชิมุระ หรือไม่ก็เพื่อนฝูงของยุยกะมาพบอิซุยทีละคน เหล่าผู้ต้องสงสัยน่าจะมีความรู้สึกผิดบาปที่ฆ่ายุยกะ หรือไม่ก็หวาดกลัวอย่างมากว่าจะถูกจับกุม ซึ่งอิซุยอาจดมกลิ่นแยกแยะสิ่งเหล่านั้นได้

ทว่ามีปัญหาอยู่สองเรื่อง

เรื่องแรกคือ กรณีที่ผู้ต้องสงสัยไม่มีความรู้สึกดังกล่าวเลย หากผู้ต้องสงสัยมีจิตผิดปกติ ไม่มีทั้งความรู้สึกผิดบาปและความหวาดกลัว อิซุยคงจับสัมผัสอะไรไม่ได้ ส่วนปัญหาอีกเรื่องนั้นน่าปวดหัวกว่ามาก สมมติว่าผู้ต้องสงสัย X รู้สึกเสียใจกับการฆาตกรรมจริง และอิซุยใช้ญาณวิเศษสัมผัสได้ หลังจากนั้นจะทำอย่างไรต่อ

สิ่งเหล่านี้ไม่ได้นำไปสู่หลักฐานใด

ต่อให้ยังรู้ว่าใครเป็นคนร้าย แต่ใช้จับกุมไม่ได้อยู่ดี แม้เป็นประโยชน์ในการคาดคะเนเพื่อย่นขอบเขตการสืบสวน แต่หากพิจารณา

ถึงปัญหาแรก ผลลัพธ์อาจกลายเป็นการจำกัดมุมมองให้แคบกว่าเดิม

“อย่างนี้เอง การสืบโดยใช้กลิ่นเป็นแนวทางหลักอาจจะยากเกินไปก็ได้ครับ”

“ขอโทษนะค่ะ...ฉันอยากทำอะไรเพื่อคุณครูโมจิบ้าง แต่ไม่มีความสามารถพอจะจับคนร้ายได้...พวกนิยายสืบสวนสอบสวนก็ไม่ใช่แนวที่ฉันถนัดด้วยค่ะ...”

โคเก้ทสียกถ้วยกาแฟขึ้นจิบแล้วมองอิซุยที่กำลังไหล่ตกด้วยความรู้สึกผิด

“ผมว่าจะลองคิดจากมุมมองอื่นสักหน่อยนะครับ”

สิ่งที่ควรคำนึงถึงน่าจะเป็นหญิงสาวที่อิซุยเห็น หรือไม่ก็ความหมายของถ้อยคำที่ยุยกะทิ้งท้ายไว้ แต่ด้วยสถานการณ์ปัจจุบัน ข้อสงสัยดังกล่าวจะยังวนเวียนอยู่ที่เดิม เช่นนั้นแล้วอาจต้องใช้วิธีไล่พิจารณาจากข้อข้องใจอื่นๆ

“มุมมอง...หรือค่ะ”

“ครับ หญิงสาวร่ำไห้ใจครับ ตอนได้ยินครั้งแรก ผมสงสัยบางอย่างเลยอยากลองวิเคราะห์จุดนั้นดูเท่าที่จะทำได้”

“หมายความว่ายังไงค่ะ”

“การพยายามใช้ตรรกะกับเรื่องเชิงจิตวิญญาณอาจฟังดูไร้สาระก็จริงครับ แต่-ไ่กับใช่ อะไรเกิดก่อน เธอตายเพราะหญิงสาวร่ำไห้ร้องไห้ หรือว่าหญิงสาวร่ำไห้ร้องไห้เพราะรู้ว่าเธอกำลังจะตาย ผมอยากไขข้อข้องใจในประเด็นนั้นครับ”



อิซุยอ้าปากค้าง มองโคเก้ทสึด้วยสีหน้าตกตะลึง

“ผมสงสัยเรื่องนั้นอย่างบอกไม่ถูกนะคะครับ คุณอิซุยตีความประเด็นนี้ยังงัยบ้างครับ”

“คำถามคือ คุณครูโมจิเสียชีวิตเพราะคำสาปของหญิงสาวร่ำไห้

หรือเปล่า ใช่ไหมคะ” อิซุยก่ำตาโตเล็กน้อยก่อนตอบ “ฉันไม่คิดว่าเป็นการเสียชีวิตเพราะคำสาปจากหญิงสาวร่ำไห้ค่ะ”

“มีเหตุผลที่ทำให้คิดแบบนั้นไหมครับ”

“เอ่อ...มีอยู่สองสามข้อค่ะ เอ่อ...การนำสิ่งที่สัมผัสได้อย่างเลื่อนรางมาอธิบายเป็นคำพูดแบบนี้ค่อนข้างยากนะคะ”

อิซุยก่ำท่าคล้ายครุ่นคิดเล็กน้อย

“ฉันสัมผัสถึงการดำรงอยู่ของวิญญาณต่างๆ ได้ด้วยกลิ่น ตอนเข้าไปในห้องนั้นก็สัมผัสถึงวิญญาณได้เช่นกันค่ะ เพียงแต่ไม่ใช่สิ่งชั่วช้า ฉันไม่รู้ถึงเจตนาอันเลวร้ายอย่างการสร้างคามเจ็บปวดให้ผู้คน หรือสาปให้ถึงแก่ความตาย เพียงแต่สัมผัสได้ถึงความเศร้าโศกและคล้ายความอ่อนแอไร้พลังกำลัง ถ้าได้กลับไปห้องนั้นอีกรอบ อาจจะมีรายละเอียดมากขึ้นค่ะ...”

“พูดอีกอย่างคือ ถ้ายูยก่ำจะจ้งตายเพราะหญิงสาวร่ำไห้ร้องไห้ แปลว่าหญิงสาวร่ำไห้ต้องมีเจตนาร้ายแฝงอยู่ แต่คุณอิซุยก่ำกลับสัมผัสถึงมันไม่ได้ ผมเข้าใจถูกไหมครับ”

“ค่ะ ยังมีเหตุผลอีกข้อค่ะ จากประสบการณ์ของฉัน ภูตผีวิญญาณต่างๆ น่าจะทำอันตรายมนุษย์ไม่ได้โดยตรงค่ะ อย่างมากคือสร้างความกดดันในจิตใจ ทำให้อ่อนแอลงเท่านั้น แต่คุณคุระโมจิถูกฆาตกรรมโดยใครบางคนค่ะ”

“เป็นไปได้ไหมครับว่ามนุษย์ที่ถูกหญิงสาวร่ำไห้เข้าสิงและควบคุมพฤติกรรมจะเป็นคนฆ่ายูยก่ำจ้ง”

“แบบนั้นค่อนข้างดูเป็นภาพยนตร์ไปหน่อยค่ะ” อิซุยก่ำปากจู้แล้วพูดต่อ “จะบอกว่าเป็นไปไม่ได้เลยก็คงไม่ใช่ แต่ถ้าเป็นแบบนั้นวิญญาณต้องมีเจตนาร้ายแฝงอยู่แน่นอน”

“ว่าแต่ คุณอิซุยก่ำใช้ญาณพิเศษเห็นอนาคตได้ไหมครับ”

“ก็เลยถูกลอตเตอรี่แล้วร่ำรวยขึ้นมาหรือคะ”

อิซุยก่ำปากจู้เหมือนน้อยใจ โคะเก้หิ่หัวเราะ

“คงไม่ใช่สินะครับ”

เมื่อเขาบอกเช่นนั้น ขนตาวาวของฮิซุยุหลบลองต่ำ สีหน้าดูว่าเหว
ในฉบับปล้น

“อนาคตที่ฉันรู้มีเพียงวาระสุดท้ายของตัวเองค่ะ”

“วาระสุดท้าย?”

เสียงวินาที่ต่อมา ฮิซุยุผุดรอยยิ้มนุ่มนวล รวากับสีหน้าที่ปรากฏ
เมื่อครูเป็นเพียงภาพมายาในสายตาของโคเก็ทลี

“อาจจะผิดหวังไปสักหน่อย แต่ฉันไม่รู้อนาคตเลยค่ะ”

“นั่น...หรือครับ” แม้ยังรู้สึกกังขา แต่โคเก็ทลีก็สานต่อประเด็น
สนทนา “อย่างเรื่องวิญญาณที่ช่วยบอกให้รู้อนาคต เราก็ไม่ค่อยได้ยิน
เท่าไรนะครับ รวมถึงวิญญาณที่ช่วยบอกเลขลอตเตอรี่ด้วย”

“ฉันก็รู้สึกแบบนั้นค่ะ”

“ถ้าฉันก็นำไปสู่คำถามใหม่ครับ ทำไมหญิงสาวทำให้ถึงรู้อนาคตได้”

ฮิซุยุอุทาน อ๊ะ ในทันใด

“แปลกจริงด้วยค่ะ ทำไมกันนะ”

“วิญญาณมีตัวตนเห็นกาลเวลาหรือเปล่าครับ”

“ฉันว่าไม่นะค่ะ เท่าที่ทราบ เท่าที่ทราบนะค่ะ...วิญญาณ-สำนัก
รับรู้ของคนเราน่าจะหยุดชะงักทันทีหลังจากเสียชีวิตค่ะ”

“หยุดชะงัก?”

“สำนักรับรู้ที่ขาดห่วงกลางคันในเสียงวินาที่แห่งความตายจะล่องลอย
ติดค้างอยู่ในโลกนี้ต่อไป ความรู้สึกประมาณนั้นค่ะ”

โคเก็ทลีเอียงคองงงเพราะไม่ค่อยเข้าใจ ทว่าฮิซุยุไม่ขยายความ
หากเธออาศัยประสาทสัมผัสตีความสิ่งต่างๆ จากประสบการณ์คงอธิบาย
ออกมาได้ยาก

“เบื้องต้น หากวิญญาณเห็นอนาคตไม่ได้ การหยั่งรู้ล่วงหน้าถึง
ความตายของยูยะจังก็ถือเป็นเรื่องย้อนแย้ง ดังนั้นผมเลยคิดอะไรได้
นิดหน่อยครับ เรื่องการเสียชีวิตทั้งสี่กรณีเกี่ยวกับหญิงสาวทำให้ที่คุณฮิซุยุ
ได้รับฟังก่อนหน้านี้...สองรายตายจากอาการป่วย รายหนึ่งฆ่าตัวตาย
ส่วนอีกรายถูกฆาตกรรมสินะครับ สมมติว่าหากหญิงสาวทำให้...มีพลัง

รับรู้ถึงบางสิ่งคล้ายๆ กลิ่นของวิญญาณอย่างที่คุณฮิซุยสัมผัสได้ล่ะครับ”

“อ๊ะ...” ฮิซุยดูจะเริ่มจับประเด็นถูก “เรื่องนั้น ใช่แล้วละ ฉันคิดว่าใช่ สรุปคือหญิงสาวทำให้สัมผัสกลิ่นได้เหมือนฉันสินะคะ เลยรู้ถึงสภาวะป่วยไข้ที่รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ หรือสภาพจิตใจที่บอบช้ำลงทุกที...”

“แม้รู้ว่าใครบางคนกำลังจะตายในไม่ช้าและไม่อาจแก้ไขอะไรได้ แต่คนตายไม่อาจแทรกแซงชีวิตของคนเป็น ดังนั้นหญิงสาวทำให้จึงหลั่งน้ำตาหยดลงพื้น...แปลว่านั่นอาจไม่ใช่ญาณหยั่งรู้ แต่เป็นการคาดการณ์”

“แต่ถ้าเป็นแบบนี้ คุณคุระโมจิละคะ เธอไม่ได้ป่วยแล้วก็ไม่ได้ฆ่าตัวตายด้วย อ๊ะ ไมลี หนึ่งในผู้มาปรึกษากลุ่มนั้นถูกฆาตกรรม”

“เรื่องคำสาปแช่งที่คุณฮิซุยเล่าให้ผมฟังใจครับ สมมติว่าเธอถูกใครบางคนอาฆาตถึงขนาดอยากฆ่าทิ้ง ผลพวงดังกล่าวอาจกัดกร่อนจิตใจและปรากฏออกมาเป็นกลิ่นก็ได้ใช่ไหมครับ สมมติว่าหญิงสาวให้สัมผัสถึงสิ่งนั้นได้ละ”

“ถ้าปล่อยไว้แบบนี้ เธอต้องถูกฆ่าตายแน่ แต่กระนั้นก็‘ทำอะไรไม่ได้นอกจากเฝ้ามอง’ หญิงสาวทำให้จึงโศกเศร้าคร่ำครวญ—”

หากเรื่องราวเป็นแบบนี้ ข้อสันนิษฐานว่าโกโร่ ทะเหม็ตสึ เป็นคนร้ายก็จะเกิดจุดขัดแย้ง

เนื่องจากเป็นเพียงความบังเอิญที่โกโร่ ทะเหม็ตสึ แอบย่องเข้ามามีในห้องแล้วเผลอฆ่ายุยกะ ไม่ใช่ผลลัพธ์จากการสั่งสมความเกลียดชังแต่อย่างใด หญิงสาวทำให้ไม่น่าจะคาดการณ์เรื่องนั้นได้ ขณะเดียวกันแนวคิดพิลึกพิลั่นนี้ยังหักล้างไปถึงข้อสันนิษฐานที่คุโตะ นิชิมูระ เป็นคนร้ายด้วย เพราะคุโตะ นิชิมูระ พยายามขอคบหากับยุยกะ แต่ถูกปฏิเสธไปเมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนที่จะเธอจะถูกฆ่าตาย ทว่ายุยกะทุกข์ทรมานจากฝันร้ายที่หญิงสาวทำให้ปรากฏตัวก่อนหน้านั้นพักใหญ่ คงเป็นไปได้ที่นิชิมูระจะต้องการฆ่ายุยกะก่อนเอยปากขอคบเธอเป็นแฟน

แน่นอน นี่เป็นเพียงแนวคิด

แต่ความจริงเกิดอะไรขึ้นกันแน่ คำถามนั้นฝังแน่นอยู่ในหัวของโคเก็ทสึ

หากสองคนนี้ไม่ใช่คนร้าย ตัวตนแท้จริงของหญิงสาวที่ฮิซุยะเห็นคือ - อะไร

ขณะนั้นมีโทรศัพท์ติดต่อมาหาโคเก็ทสึ

เขาขออนุญาตฮิซุยะรับโทรศัพท์

บางสิ่งคล้ายลางสังหรณ์ก่อตัวขึ้น

ปลายสายคือสารวัตรคาเนะ

“พออาจารย์นักเขียน คงต้องแจ้งเรื่องไม่น่าพิสมัยสักหน่อย แต่คิดว่าบอกไว้ก่อนดีกว่านะ”

“เรื่องของทะเล่หมดสิกับนิชิมุระหรือเปล่าครับ”

“ไอ้ เดาเก่งไม่เบาเนี่ย ไซ้ น่าเสียดาย...แต่พวกนั้นชาวสะอาด ทั้งคู่มีหลักฐานยืนยันที่อยู่ตอนเกิดเหตุ -”

เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อคืน

ภารกิจตามสืบพฤติกรรมของหน่วยสืบสวนที่สามประสบความสำเร็จ จับกุมโกโร่ ทะเหม่ตสึ ในที่เกิดเหตุได้ขณะบุกrukเพื่อลักทรัพย์ เมื่อสอบสวนย้อนไปถึงความผิดติดตัว จึงปรากฏชัดว่าช่วงเวลาเกิดเหตุฆาตกรรมยุคยะ คุระโมจิ ทะเหม่ตสึมีหลักฐานยืนยันที่อยู่เป็นเกราะกำบังแน่นหนาว่าเขากำลังเมาปลิ้นอยู่ในบาร์ที่ไปประจำ กล้องวงจรปิดของร้านยังจับภาพได้ชัดเจนว่าเขาเมาแอ่หลับสนิหอยอยู่ในร้านถึงเช้า ส่วนรอยเท้าที่ปรากฏบนรางน้ำฝน ทะเหม่ตสึให้การดังนี้ เขาลักลอบเข้าไปในแมนชั่นดังกล่าวจริง แต่ลงมือก่อนเกิดเหตุฆาตกรรมหลายวัน เขาพบหน้าต่างแตก ตั้งใจจะเข้าไปดำนใน นั้บพลันก็ได้ยินเสียงไซเรนรถตำรวจ จึงซ่อนตัว และตัดสินใจล่าถอยขณะยังไม่ทันได้บุกrukเข้าไป รอยเท้าดังกล่าวจึงไม่เกี่ยวกับคดีฆาตกรรม

ด้านคุโตะ นิชิมุระ มีหลักฐานยืนยันที่อยู่จากการใช้บริการสถานอาบอบนวดผิดกฎหมายระหว่างช่วงเวลาเกิดเหตุ ตอนแรกเจ้าตัวปกปิดเรื่องนี้ แต่ดูเหมือนจะยอมสารภาพภายหลังเพราะกลัวถูกสงสัยว่าเป็นคนร้าย เขาได้รับการยืนยันจากกล้องวงจรปิดในละแวกใกล้เคียงเช่นกัน

โคเกทสึวางสายหลังจากฟังรายงานทั้งหมด

เขาเก็บสมาร์ทโฟนปลางเล่าให้อิซุยฟังว่า ตำรวจสืบสวนจากข้อสันนิษฐานว่าอาจเป็นการก่อคดีของพวกย่องเบา แต่สุดท้ายไม่ได้อะไรเป็นขึ้นเป็นอัน เบื้องต้นเขาพยายามระมัดระวังไม่แตะรายละเอียดมากนัก เพราะเป็นข้อมูลการสืบสวนที่คาเนะไวใจเล่าให้เขาฟัง

“อย่างนั้น...หรือคะ” อิซุยเผยสีหน้าขุ่นหมอง “ฉันทำเป็นพูดดีขอให้ใช้พลังพิเศษของตัวเอง แต่สุดท้ายเหมือนจะทำประโยชน์อะไรไม่ได้เลย ต้องขอภัยด้วยนะคะ...”

“ไม่หอรอกครับ ผลลัพธ์ที่ออกมา อย่างน้อยก็ทำให้แนวคิดเรื่องหญิงสาวทำให้ไม่มีจุดขัดแย้ง คนมาเยี่ยมกะจังคือคนที่กำลังเคียดแค้นเธอ หญิงสาวทำให้จึงคาดการณ์ล่วงหน้าได้ครับ”

“แต่ถึงไม่มีจุดขัดแย้ง ก็ไม่มีข้อยืนยันว่าถูกต้องนะคะ” อิซุยไหล่ตก “แถมยังเป็นไปได้ว่า สัมผัสรับรู้ของฉันต่อตัวตนแท้จริงของหญิงสาวทำให้อาจผิดพลาด แม้แต่การเสาะหากฎเกณฑ์หรือใช้ตรรกะกับเรื่องวิญญานก็อาจไม่ถูกต้องแต่แรก หากทั้งหมดเป็นแค่ความคิดฟุ้งซ่านของฉันละก็...”

“แต่ว่าะครับ ในเมื่อคนที่มิซึโอบปรากฏในกระบวนการสืบสวนทั้งสองต่างมีหลักฐานยืนยันที่อยู่ ย่อมเป็นไปได้สูงกว่าเดิมว่าหญิงสาวที่คุณอิซุยเห็นอาจจะเป็นคนร้ายครับ”

โคเกทสึพูดคล้ายปลอบใจเธอ

ทว่าแม้คนร้ายจะเป็นผู้หญิงจริงก็ยังไม่มียี่สิบสี่ชั่วโมงจะเรียกได้ว่าเป็นหลักฐาน อาจทำได้เพียงตรวจสอบกล้องวงจรปิดในละแวกใกล้เคียงอย่างละเอียด แต่ถ้านั้นมีกล้องวงจรปิดน้อย ดูเหมือนคาเนะกำลังเผชิญความยากลำบากในจุดนี้ ยุยะมีเพื่อนฝูงหลายคน น่าจะมีโอกาสชวนหญิงสาวเหล่านั้นมาเที่ยวบ้านบ่อย เวลาว่างเลยมาขนาดนั้นแล้ว ต่อให้พวกเธอไม่มีหลักฐานยืนยันที่อยู่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก การจำกดวงเพื่อระบุตัวคนร้ายถือเป็นเรื่องยากแสนสาหัส

หากพบเบาะแสอื่นสักอย่างละก็...

ตอนนั้นคนร้ายกำลังหาอะไรกินแน่

ขอเพียงไขปริศนาข้อนั้นได้-

“ผมมีเรื่องสงสัยครับ คุณฮิซุยะเป็นผู้สื่อวิญญาณใช่ไหม?”

“เอ-

เธอเผยหน้าขึ้นด้วยความประหลาดใจ

“ไม่ใช่ทั้งหมดดูหรือผู้มีญาณวิเศษ แต่เรียกตัวเองว่าผู้สื่อวิญญาณ
ใช่ไหมครับ”

“ค่ะ ใช่แล้ว...”

“ผมติดใจเรื่องนั้นนิดหน่อยครับ ผู้สื่อวิญญาณหมายถึงผู้ที่
ถ่ายทอดเจตนาารมณ์ของคนตายให้มนุษย์ที่ยังมีชีวิตอยู่รับรู้ คล้ายๆ
ผู้อัญเชิญวิญญาณหรือร่างทรง คุณฮิซุยะทำอะไรแบบนี้ได้ไหมครับ
ถ้าทำได้ เราอาจรู้รายละเอียดของสถานการณ์ตอนนั้นจากปากของยูกะจัง
โดยตรง-”

ดวงตาของฮิซุยะฉายแววลังเล

“ใช่แล้วค่ะ อาจารย์ ฉันคือผู้สื่อวิญญาณ เรียกวิญญาณมา
ประทับได้-พูดให้ถูกต้อง เรียกสำเนียงรับรู้ของผู้ตายมาสถิตร่างนี้ได้ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้น-

ฮิซุยะส่ายหน้าในฉบับพลัน

“ก่อนหน้านั้นเกิดเรื่องแบบเดียวกันขึ้นค่ะ”

“เรื่องแบบเดียวกัน?”

“ทางครอบครัวผู้ตายมาขอร้องให้เรียกวินญาณคนที่ถูกฆ่ากลับมา
เพื่อคลายปมคดีฆาตกรรม ฉันให้ความร่วมมือไปเพราะคิดว่าอยากทำ
อะไรสักอย่างเพื่อช่วยพวกเขา จึงเรียกวินญาณของคนคนนั้นเข้ามา
สถิตร่างค่ะ”

“แล้ว...เป็นอย่างไรหรือครับ”

“เมื่อที่ฉันพูดไว้ว่าสำเนียงรับรู้ของคนที่ตายแล้วจะหยุดชะงักทันที
ใช่ไหมคะ ปกติแล้วตอนที่ฉันเรียกวินญาณมาสถิตร่าง ส่วนใหญ่
เป็นบุคคลที่ตายอย่างสุขสงบค่ะ ฉันสื่อสารกับสำเนียงรับรู้ที่ยังสงบนิ่ง

เหล่านั้นได้ในระดับหนึ่ง แต่หากเป็นกรณีที่เสียชีวิตขณะทุกข์ทรมานหรือหวาดกลัว—”

ฮิซุยะหยุดถ้อยคำไว้ตรงนั้น

สีหน้าของเธอคล้ายกำลังนึกย้อนถึงบางอย่างที่น่าหวาดกลัว

“ระหว่างที่ผู้ตายมาสถิตในร่าง ฉันจะไม่เหลือสติรับรู้เลยละ จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าผู้ตายอาศัยปากของฉันพูดอะไรออกไปบ้าง แต่ว่า จะพูดอย่างไรดี... บางสิ่งคล้ายอารมณ์ความรู้สึกของผู้ตายจะติดตรึงอยู่ในใจอย่างรุนแรงค่ะ ไม่ว่าความรักต่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่ ความอ่อนโยน รวมถึงความเสียใจอาวรณ์และสำนึกผิดบาป ถ้าเป็นสิ่งเหล่านั้น ฉันยังพอรับมือไหว...”

เธอขบริมฝีปากเบาๆ

ผมดำยาสลวยคล้อยมาด้านหน้า

“ตอนเรียกวิญญาณผู้เสียชีวิตจากคติฆาตกรรมมาสถิตร่าง ฉันก็จำอะไรไม่ได้เช่นกันค่ะ จากคำบอกเล่าของคุณจิระซากิ สถานการณ์ตอนนั้นโกลาหลมาก ไม่อาจจับใจความบทสนทนาได้เป็นขึ้นเป็นอัน ฉันเอาแต่กรี๊ดร้องคร่ำครวญว่าช่วยด้วย น่ากลัวเหลือเกิน... และขณะเดียวกันความหวาดกลัวที่คนคนนั้นได้รับในห้วงสุดท้ายก่อนตาย... จะติดค้างอยู่ในใจของฉันอย่างรุนแรงค่ะ ถึงขนาดฝันเห็นหลายครั้ง”

“อย่างนั้น...หรือครับ...”

สำเนียงรับรู้ของผู้ตายจะหยุดชะงักในเสี้ยววินาทีนั้น

โคเก็ทสึครุ่นคิดถึงความหมายในถ้อยคำของฮิซุยะ

ห้วงเวลาสุดท้ายก่อนตาย ยุยกระู้สึกอย่างไร หวาดกลัว ล้นหวัง หรือทุกข์ทรมาน

หากสำเนียงรับรู้ของผู้ตายหยุดชะงักกะทันหันจริง ๆ ความรู้สึกอันน่าสยดสยองจะไม่มีวันเลือนหายไปตลอดกาลอย่างนั้นหรือ หยุดชะงักย่อมหมายถึงไม่จบสิ้น ไม่มีการเริ่มใหม่ และไม่มีจุดสิ้นสุด

หากฮิซุยะเรียกยุยกะมาสถิตร่างอาจทำให้ยุยกะต้องเผชิญประสบการณ์หวาดกลัวอีกครั้งหรือเปล่า และความรู้สึกรุนแรงเหล่านั้นจะฝังติดในจิตใจ

ของอิซุย ไม่อาจลืมเลื่อนตลอดชีวิต -

“ต่อไปให้สำเร็จ...ก็คงจับใจความได้แค่คำพูดที่ไม่มีความหมาย
อย่างนั้นล่ะครับ”

“ค่ะ” อิซุยคอดอก “ขอโทษจริงๆ ค่ะ ที่ช่วยอะไร -”

อิซุยพูดถึงตรงนั้นแล้วสะดุ้งตัวกระตุก

นับพลันเธอเผยหน้าขึ้นคล้ายนึกอะไรได้

“ความจริงไม่ใช่คำพูดที่ไม่มีความหมายเสียทีเดียวค่ะ อ้อ ที่ได้ยิน
จากคุณจิระซากิ ดูเหมือนผู้ตายจะเอ่ยบางอย่าง...คล้ายพยายามบอก
ตำแหน่งสถานที่ คดีในตอนนั้น ผู้ตายถูกกักขังห้วงเหว และยังไม่
ทราบสถานที่ก่อเหตุ ทุกคนจึงเชื่อว่า หากระบุสถานที่ดังกล่าวได้
อาจเชื่อมโยงไปสู่เบาะแสสำคัญ แต่สุดท้ายคำพูดที่ได้ยินก็ไม่อาจช่วย
ให้ทราบตำแหน่ง -”

อิซุยรวบรวมพลังกำลังลงไปในทุกคำพูด พลังโน้มตัวมาด้านหน้า

“อาจารย์คะ ช่วยพาฉันไปบ้านของคุณคุระโมจิอีกครั้งเถอะค่ะ”

“ตั้งใจจะ...ทำอะไรหรือครับ”

“ฉันจะเรียกวิญญาณของเธอมาสถิตร่างค่ะ ดังนั้นอยากให้อาจารย์
ถามข้อมูลเธอ ไม่ว่าจะเป็นคำพูดชั่วตัวคนร้าย หรือสิ่งทีพอจะใช้เป็น
หลักฐาน อะไรก็ตาม...แม้ถ้อยคำเหล่านั้นอาจฟังดูไม่มีความหมาย แต่
อยากให้อาจารย์ปะติดปะต่อมันเข้าด้วยกันแล้ววิเคราะห์ออกมาค่ะ ฉัน
ในตอนนี้อย่างไรเหมือนตอนนั้นอีกแล้ว เพราะมีอาจารย์อยู่ด้วยค่ะ”

โคเก้ทสึมองตาของอิซุยที่กำลังอ่อนวอนสุดชีวิต

หากจะอุปมาภาพนั้น เขาคงบอกว่ามันดูเหมือนแวตาของผู้ที่
เต็มไปด้วยความโศกเศร้าอาวรณและความหวาดกลัว แต่อย่างงั้น
ออกไปอีกก้าวหนึ่งเพื่อหาญกล้าหาญความเป็นจริง

“ได้โปรดไขปริศนาที่ผู้ตายบอกไปมาให้กระจ่างด้วยค่ะ -”



ทั้งสองอยู่ในห้องของแมนชั่นที่ยุยกะ คุระโมจิ เคยอาศัยอยู่

ตำรวจตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุเรียบร้อยแล้ว โคะเกทสึบอกเรื่องราวกับแม่ของยุยกะและขอเยี่ยมกุญแจแมนชั่นได้สำเร็จ ดูเหมือนแม่ของยุยกะจะรู้จักโคะเกทสึดี เธอบอกว่ายุยกะมักเล่าเรื่องของเขาให้ฟังอย่างหน้าขึ้นตาบานเสมอ แม่ของยุยกะค่อนข้างระแวงอย่างนอบน้อม วิงวอนด้วยน้ำเสียงสั่นเครือว่าได้โปรดจับคนร้ายให้ที่ ดิฉันอยากรู้เหลือเกินว่าทำไมเด็กคนนั้นต้องตาย เมื่อได้ยินคำโอตครวญเหล่านั้น โคะเกทสึทำได้เพียงพยักหน้า หากจับกุมคนร้ายได้ จะมีสิ่งใดต่างไปหรือ

อนาคตที่สิ้นไร้ยุยกะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงตลอดกาล ชีวิตแม่ที่ต้องสูญเสียลูกสาวแสนรักคงต้องดำเนินต่อไปอย่างเรื่อยเรื่อยไร้ความหมายโดยไม่อาจหลุดพ้นจากความตายที่เข้าครอบงำ

มนุษย์ตกอยู่ใต้อำนาจของความตายได้อย่างง่ายดาย

จะมีวิธีช่วยให้รอดพ้นจากสิ่งนั้นบ้างไหม

โคะเกทสึปล่อยความคิดหมุนวนไปกับเรื่องนั้น พลางจับจ้องตรวจสอบสภาพภายในห้องที่ดูสงบเรียบร้อย สิ่งของหลายชิ้นถูกเก็บไปเป็นหลักฐาน แต่สภาพโดยรวมไม่ต่างจากตอนนั้นเท่าไร

อากาศข้างนอกร้อนระอุ โคะเกทสึเปิดหน้าต่างที่เชื่อมสู่ระเบียงเนื่องจากเขารู้ว่าไม่ควรเปิดเครื่องปรับอากาศ ผ้าม่านยังปิดอยู่ตามคำขอของฮิซุชิ เธอนั่งอยู่บนโซฟาด้วยสีหน้าเคร่งเครียดลึกซึ้งแล้ว

“พร้อมไหมครับ”

โคะเกทสึก้มมองเธอแล้วถาม

“คะ นั่นพร้อมแล้ว ถ้าอาจารย์สะดวกก็เริ่มได้เลยค่ะ”

วันนี้ฮิซุชิแต่งหน้าแบบปกติ ทว่าเครื่องแต่งกายเป็นโทนมืดเหมือนตอนที่เขาพบเธอครั้งแรก อาจช่วยให้รวบรวมสมาธิได้ดีกว่า

โคะเกทสึดึงเก้าอี้ออกจากโต๊ะอาหาร วางหันเข้าหาฮิซุชิก่อนนั่งลง ฮิซุชิปิดเปลือกตา ออกกระเพื่อมขึ้นลงค่อนข้างแรง คล้ายพยายามปรับจังหวะหายใจในความมืด

จากประสบการณ์ของอิซุยะ ระยะเวลาที่รังให้วิญญาณสถิตไว้ในร่างได้คือสองสามนาทีก่อนนั้น และที่ผ่านมา อิซุยะไม่อาจเรียกผู้ตายคนเดิมได้อีก เขาจำเป็นต้องสนทนากับวิญญาณคลุ้มคลั่งของยูยูกะ เพื่อค้นข้อมูลออกมาภายในช่วงเวลาจำกัด

“ถ้าอย่างนั้น...เริ่มได้เลยครับ”

โคเก็ทสึทำให้หัวพร้อมแล้วบอกเธอ

อิซุยะพยักหน้าทั้งที่ยังหลับตา

ลมหายใจสั้นไหวด้วยความตื่นเต้น

ไม่รู้ว่านั่นคือลมหายใจของเขาหรืออิซุยะกันแน่

เสียงต่างๆ เลื่อนหาย

เขารู้สึกได้ว่าความเจียบบั่นเซ่นนั้นมาเยือนแล้ว

ร่างของอิซุยะไม่ขยับ

เธอปล่อยร่างจมอยู่ในโซฟา คล้ายกำลังผ่อนคลาย เหมือนเข้าสู่

ภวังค์

ได้ยินเพียงเสียงกลืนน้ำลายของเขาเอง

สรรพสิ่งเจียบบสนิทจนทรมานหู

ขณะนั้น แว่เสียงเหมือนบางอย่างกำลังเสียดสี

เสียงรอยแยกแตกปริเบาๆ คล้ายเสียงบ้านไม้ลั่นเอี้ยดอ้าด

ทว่าที่นี่ไม่ใช่เคสสถานสร้างจากไม้ หูแว่วอย่างนั้นหรือ

เขาสัมผัสถึงเหงื่อขึ้นและผุดขึ้นในฝ่ามือ

ไม่น่าจะมีเสียงใดให้ได้ยิน

แต่กระนั้น เสียงคล้ายหญิงสาวร้องไห้สะอื้นกลับดังจากที่ไหนสักแห่ง

ลอยแว่วเข้าหู

ไม่สิ เขาอาจคิดไปเอง

หัวใจเต้นตึกตักด้วยความตระหนก

ขณะนั้นเอง

ร่างของอิซุยะขยับเล็กน้อย

นิ้วมือของเธอสั้นเบาๆ เขากะตุกขึ้น

แต่แล้วร่างของอิซุยก็นิ่งเฉยอีกครั้ง

“ยุยกะจัง-”

“ไ่มนะ ไ่มนะ ไ่มนะ ไ่มนะ ไ่มนะ ไ่มนะ ม่ายยยยย!”

โคเก็ทลีซึนร่างนั้นไว้สุดแรง

“สงบสติก่อน-”

“ที่นี่หนาวเหลือเกิน! ฉันทหนาว! รุ่งฟี ช่วยด้วย ช่วยด้วย!”

เขาของอิซุยกะบัดกระแทกหน้าอกของโคเก็ทลี

เขาเข้าใจในที่สุด

อย่างนี้เองหรือ

นี่คือความตายหรือ

นี่คือสิ่งที่เรียกว่าความตายอย่างนั้นหรือ

“ช่วยบอกผมหน่อย!” โคเก็ทลีตะโกนออกมาเพื่อสะกดกลั่นความรู้สึกทุกอย่างไว้ “ใครฆ่าเธอกันแน่!”

“ฆ่า?” โบหน้าเอื่อน้ำตาตื่นตระหนก “รุ่งฟีพูดเรื่องอะไรนะ... ไม่จริง...! นี่เป็นความฝันใช่ไหม...!”

โคเก็ทลีขบริมฝีปากแน่น

แบบนี้มีแต่ผลาญเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์

“ไม่ใช่ความฝัน...เธอตายแล้ว ถูกฆ่าตาย”

“ถูกฆ่า...”

“เธออยู่กับใคร! อยู่กับใคร! เพื่อนของเธอหรือเปล่า!”

“ฉัน อยู่กับรุ่งฟีไม่ใช่เธอ อยู่กับรุ่งฟี...”

“ไม่ใช่! เธอนะ...ตอนที่ตาย...เธออยู่กับใครหรือเปล่า”

“ฉัน...ตายแล้ว...?”

ร่างของอิซุยกะค่อย ๆ อ่อนแรงลงทีละนิด

“หนาวจัง...”

สีหน้าของเธอว่างเปล่า

ดวงตาไม่จับจ้องสิ่งใดอีกแล้ว

ไม่มองกระทั่งโคเก็ทลี

“เธอมองใครบางคนอยู่ไม่ใช่หรือ รู้ไหมว่าเป็นใคร”
“ไม่รู้...ฉันลืมนะ ชัยบไม่ได้ สิ่งที่รุ่นพี่พูด เป็นความจริงสินะคะ...”
“เห็นอะไรบ้างไหม เธอต้องเห็นอะไรสักอย่างสิ!”
“เธอคนนั้นเหมือนกำลังหาอะไรบางอย่าง...”
“อะไร หาอะไร เธอคนนั้นหมายถึงใคร”
“ใครกันนะ...แปลกจังเลย...”
“หาอะไรอยู่”
“ไม่รู้ เหมือนจะมีอะไรตกอยู่...”
“เห็นอะไรนอกจากนี้อีกไหม”
“อย่างนี้เอง ฉันตายแล้วจริงด้วย”
“ยุยกะ—”
“รุ่นพี่”
แวตาวางเปล่าเพ่งจ้องโคเกทส์
ริมฝีปากนั้นผุดรอยยิ้มบางเบา
เธอยกปลายนิ้วซึ่งเย็นเยียบจนน่าขนลุก
แตะที่แก้มของโคเกทส์
“ฉันอยากบอกรุ่นพี่ให้รู้”
โคเกทส์ขบริมฝีปากแน่น
ยุยกะยิ้มพลางพูดต่อ
“กาแฟเย็นของฉัน อยากให้รุ่นพี่ได้ดื่มค่ะ...”
โคเกทส์คว้ามือเย็นเฉียบของเธอแล้วบีบแน่น
เขาสัมผัสได้ว่าเรียวแรงของเธอหายไป
เปลือกตาของอิซุยุปิดลง
นั่นเป็นเหตุการณ์สุดท้าย ก่อนที่เธอจะไม่ขยับเขยื้อนอีก

อิซุยุลืมตาตื่นหลังจากนั้นประมาณสิบนาที
โคเกทส์ยังนั่งบนเก้าอี้ เฝ้ามองท่าทีของเธอซึ่งขยับร่างกายเพียง
เล็กน้อยเท่านั้น

อิซุยครวญครางเบาๆ แล้วลืมตา สีหน้าบ่งบอกถึงความมึนงง เธอค่อยๆ กวาดตามองรอบด้าน

“อาจารย์...”

โคเก้ทสึพยักหน้าเงิบๆ

เธอยกตัวขึ้น ทาบฝ่ามือบนหน้าผาก คงปวดหัวเอากการเพราะเธอนิวหน้าแล้วหลับตาปี๋ ริมฝีปากซีดเซียว

“โอเคไหม”

“ค่ะ”

เสียงตอบสั้นเครือ

จากนั้นบนแก้มของเธอที่ยังหลงเหลือคราบน้ำตาเกิดประกายแสงเส้นไหมไพลินลงมาอีกครั้ง

เธอกำลังร้องไห้

“อา...”

อิซุยครวญคราง

โคเก้ทสึลูกขึ้น หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมายื่นให้เธอ

“อาจารย์...”

อิซุยเอื้อมมือขึ้นมาพยายามคว้าไว้ ทว่าหมดเรี่ยวแรงกลางคัน จับไม่โดนสิ่งใดเลย

“คุณคุระโมจิ...เธอรู้สึกต่ออาจารย์...”

ความรู้สึกของยุยกะคงประทับลงในจิตใจของอิซุย

อิซุยเอ่ยคำนั้นพลางหลั่งน้ำตา

โคเก้ทสึหยุดมันไว้

“ไม่ต้องพูดหรอกครับ ผมอยากฟังคำนั้นจากปากของเธอมากกว่า”

อิซุยก้มหน้า ปล่อยให้สะอึกสะอื้นด้วยความโศกเศร้า

ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้

เขาไม่อาจทำอะไรได้นอกจากโกรธเจียนคลั่งกับเรื่องราวอันไร้เหตุผล ไม่อาจกอบกู้ทุกสิ่งกลับคืนมาได้

หากสุดท้ายต้องลงเอยเช่นนี้ เขาควรทำมันแต่แรก -

ควรทำมันแต่แรก ด้วยมือตัวเอง -
“ผมอยากกอดเธอไว้ ด้วยมือคุณนี่ -”



ทั้งสองออกจากแมนชั่น เดินอยู่กลางบรรยากาศยามเย็น

โคเก้ทลีเล่าเหตุการณ์ไปที่ละเล็กละน้อยถึงเรื่องที่เค้นถามได้
หลังจากฮิซุยกะเรียกวินญาณของยูยกะมาประทับร่าง ฮิซุยกะหันหน้าเดิน
พลางฟังคำของเขาเงิบ ๆ ดูเหมือนเธอจะไม่เหลือความทรงจำเกี่ยวกับ
เนื้อหาที่เขาเล่าจริง ๆ สิ่งที่ยังคงหลงเหลือฝังเป็นรอยลึกในจิตใจของ
ฮิซุยกะ คงมีเพียงความรู้สึกรวดร้ารุนแรงที่ยูยกะสัมผัสได้ก่อนตายเท่านั้น

ฮิซุยกะเคยบอกว่าเธอมักฝันร้ายเรื่องเดิมซ้ำ ๆ ความรู้สึกจากครั้งนี้
คงเข้าจู่โจมเธอในยามคำคืนเช่นกัน ความมุ่งมั่นของฮิซุยกะที่ต้องการค้นหา
ความจริงให้กระจ่างถึงขั้นยอมทำเช่นนั้นมีความหมายอะไรกันแน่

“ขออภัย...ด้วยค่ะ”

ฮิซุยกะเปรยขึ้นสั้น ๆ

“ฟังจากสิ่งที่อาจารย์เค้นถามมา ดูเหมือนฉันจะช่วยให้เกิดประโยชน์
อะไรไม่ได้จริง ๆ...”

“ถ้ายูยกะจิง - ถ้าวินญาณของมนุษย์ทำได้แค่หยุดชะงักต่อไปเรื่อย ๆ
แปลว่าวินญาณของเธอต้องทุกซ์ทรมานไปตลอดกาลหรือครับ”

“ฉันไม่ทราบค่ะ” ฮิซุยกะส่ายหน้า “เมื่อคนเราตาย หลังจากนั้น
จะเป็นอย่างไร ไม่มีใครรู้แน่ชัดหรอกค่ะ และพวกเราอาจไม่มีคุณสมบัติ
มากพอที่จะพิสูจน์เรื่องนั้นค่ะ”

คงจริงอย่างที่เธอว่า

เพราะความตายคือสิ่งที่คอยครอบงำมนุษย์

“แต่ยังงี้ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าการกระทำตามอำเภอใจของฉัน...ทำให้
คุณคุระโมจิต้องทรมานอีกครั้งโดยเปล่าประโยชน์”

ฮิซุยกะก้มหน้า มือที่ห้อยแกว่งข้างลำตัวกำแน่น

“ไม่เปล่าประโยชน์แน่นอน ผมจะไม่ให้ความทุกข์ทรมานของเธอ กลายเป็นสิ่งไร้ค่า”

“แต่ว่า—”

“ไม่ต้องห่วง”

เขาหรีตาเขม้น เหยยหน้ามองแผ่นฟ้าที่ทอแสงสีส้ม

“ผมรู้ตัวคนร้ายแล้วครับ และน่าจะพบหลักฐานแน่นอน—”



“ขอบคุณที่มานะ”

ชิโร่ โคเกทสึ รอให้เธอนั่งที่โต๊ะแล้วบอกเช่นนั้น

“ไม่เป็นไรค่ะ...เรื่องของยูกะสินะคะ”

ไม โคมายาชิ ผงกศีรษะเบาๆ จากนั้นเผยสีหน้าอึดอัดใจ

ผมหน้าม้าของเธอตัดเสมอกันเป็นระเบียบ บ่งบอกถึงความมุ่งมั่น ชนแข็ง ภาพลักษณะดังกล่าวไม่ต่างจากตอนพบกันครั้งแรกขณะที่เธอยังเรียนอยู่ วันนี้เธอสวมแว่นตาครอบใหญ่สีดำ เครื่องแต่งกายเป็นเสื้อเบลลูสีเรียบ ตอนเจอครั้งแรก เธอดูคล้ายสาวน้อยขี้อายไร้ความมั่นใจ แต่ตอนนี้บุคลิกดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นเล็กน้อย

ช่วงบ่ายอ่อนๆ ของวันเสาร์ พวกเขาอยู่ในร้านกาแฟใกล้มหาวิทยาลัยที่โคเกทสึเคยเรียน ซึ่งเป็นสถานที่พักผ่อนใจให้นักศึกษาหลายคนมาตั้งแต่อดีต ดูเหมือนไมจะเคยใช้บริการตอนยังเรียนอยู่เช่นกัน โคเกทสึจึงเลือกที่นี่เป็นจุดนัดพบ

“อย่างที่เกริ่นไว้ตอนคุยโทรศัพท์ แม่ของยูกะขอร้องให้ผมช่วยหาข้อมูลเกี่ยวกับคดีของเธอ ส่วนทางนี้คือ—”

“ดิฉันชื่อโจทสึเกะ เป็นผู้ช่วยของอาจารย์ค่ะ”

อิซุยก้อมศีรษะอยู่ข้างโคเกทสึ วันนี้เธอสวมเดรสวินพีชีขาวที่ดูเหมาะกับสาวน้อยวัยสิบกว่าๆ ไม่มีสีโทนมืดปะปน

“ผู้ช่วยนักเขียนนิยายหรือคะ”

ไม่ถามด้วยท่าทีประหลาดใจ เขาให้อิซุยตามมาด้วยเพราะเจ้าตัว
บอกว่าอยากขอร่วมวง แต่ไม่คิดว่าเธอจะเอ่ยปากแนะนำตัวเช่นนั้นออกมาเอง

“เอ่อ จะว่าแบบนั้นก็ได้ ผมให้เธอช่วยหาข้อมูลต่างๆนะ”

โคเก็ทสึส่งสายตาดำหนีไปที่อิซุย แต่เธอทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้

เพียงจ้องกลับไปหาไม โคบายาชิ คล้ายกำลังท้าทาย

“ไม่จั่งเนี่ย—” โคเก็ทสึเกริ่นแล้วถามต่อ “ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นนะ
เปลี่ยนแว่นตาแล้วหรอ”

“ครั้งสุดท้ายที่เจอรุ่นพี่ก็สองปีมาแล้วคะ” เธอก็มองหน้าตอบ ท่าทาง
เขินอาย “แว่นตาก็ต้องเปลี่ยนบ้างอะไรบ้าง ว่าแต่ เรื่องที่อยากคุยกับฉัน
คืออะไรหรือคะ”

“ขอเข้าเรื่องตรงๆ เลยแล้วกัน”

โคเก็ทสึเอ่ยขึ้นเบาๆ

“อยากให้เรา mobs ตัวชะ”

เมื่อได้ยินคำของโคเก็ทสึ ใบหน้าของเธอกระตุกเกร็ง ผุดรอยยิ้ม
เจื่อนๆ

“ mobs ตัว...อะไรกันคะ รุ่นพี่ อย่าล้อเล่นแปลกๆ...”

“วันเกิดเหตุ เธอไปที่ยวบ้านของยูยกะจังใช่ไหม ดูเหมือนเธอ
มักจะไปค้างคืนที่นั่น ดูละครโทรทัศน์ด้วยกันบ่อยๆ ในวันดังกล่าว เธอ
ไปหายูยกะจังตอนดึกด้วยจุดประสงค์เดิม ในโทรศัพท์ยังมีบันทึกการโทร.
เข้าอยู่ เธอให้ปากคำว่าติดต่อนี้เพื่อนัดหมายวันเวลา แต่ความจริงเธอคุย
กับยูยกะจังว่าจะไปหาที่บ้านเลยใช่ไหมล่ะ”

“แบบนี้” ดวงตาของไมเริ่มหลุกหลิก “แบบนี้มัน...กล่าวหากันชัดๆ
เลยนะคะ ไม่ใจร้ายไปหน่อยหรอ ทำไม—”

เธอพยายามต่อว่าด้วยน้ำเสียงไร้ความหนักแน่น โคเก็ทสึพูดขัด
ทันที

“ที่นั่น พวกเธอเริ่มมีปากเสียง หรือไม่ก็ทะเลาะกันบางเรื่องซึ่งนำไปสู่
การลงไม้ลงมือ เธอน่าจะสั่งสมความแค้นต่อยูยกะจังมาตั้งแต่ก่อนหน้า
แล้วใช่ไหม เมื่อความรู้สึกนั้นปะทุขึ้น เธอผลักรุ่นพี่อย่างแรง คงไม่ถึง

กับจงใจฆ่า แม้ความจริงอาจเคียดแค้นถึงขั้นอยากฆ่าก็ตาม เพียงแต่ตำแหน่งที่กระแทกเป็นจุดสำคัญ ทำให้ยุยกะจ้งเสียชีวิต เธอหลนลานหวาดกลัว เลยเปิดหน้าต่าง หยิบเงินและบัตรเครดิตไปจากกระเป๋าสตางค์เพื่อจัดฉากให้ดูเป็นคดีลักทรัพย์ก่อนจะหนีออก”

“กล่าวหากันขนาดนี้ รุ่นพี่มีหลักฐาน—”

“มีแน่นอน”

โคเก็ทสีนำถุงพลาสติกชิปล็อกเล็ก ๆ ออกมาจากกระเป๋าทางเกง

เขาวางมันลงบนโต๊ะ

ในถุงพลาสติกนั้น หากมองไกล ๆ จะดูเหมือนไม่มีอะไรใส่ไว้

แต่เมื่อเพ่งพินิจให้ดีจะพบว่ามีเศษเสี้ยวโปร่งใสชิ้นเล็ก ๆ สะท้อนแสง

เป็นประกาย

ไมผวาเฮือก

โคเก็ทสีหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมาแล้วเปิดรูปถ่ายให้ดู

“นี่คือรูปถ่ายจากสมาร์ทโฟนของยุยกะจ้ง ในภาพคือเธอกับยุยกะจ้งใช้ไหม รูปนี้ถ่ายเมื่อสองสัปดาห์ก่อนที่ยุยกะจ้งจะเสียชีวิต”

ไมไม่มองสมาร์ทโฟน เบือนสายตาลบอยู่อย่างนั้น

“เธอเปลี่ยนแว่นสินะ ตอนนั้นใช้แว่นกรอบแดง แต่ตอนนี้ไม่ใช่”

“แค่แว่นตา บางวันก็อยากเปลี่ยนตามอารมณ์ค่ะ...”

“ฉันยืนยันกับคนในที่ทำงานของเธอแล้ว ดูเหมือนเธอจะเปลี่ยนแว่นตามาทำงานตั้งแต่ยุยกะจ้งเสียชีวิต”

“เรื่องนั้น...”

“นี่คือวัตถุที่หลงเหลือในที่เกิดเหตุ แก้วที่มีกาแฟเย็นแตกกระจายอยู่บนพื้น เศษแก้วชิ้นเล็กชิ้นน้อยตกเกลื่อนกลาด วัตถุชิ้นนี้ปะปนอยู่ในนั้น ถ้ามองเผิน ๆ จะแยกความแตกต่างจากเศษแก้วไม่ออกเลย ดังนั้นตำรวจจึงไม่ได้ตรวจสอบอย่างละเอียด แต่ฉันขอให้ทางการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงลึกแล้ว นี่คือวัตถุที่ใช้ทำเลนส์แว่นตา”

ไมไม่พูดอะไร

เพียงแต่ก้มหน้าเท่านั้น

“เธอทำแว่นตาดกพื้นตอนมีปากเสียงกระทบกระทั่งกับอีกฝ่าย คงมีใครสักคนเหยียบแตกด้วยรองเท้าแตะหรืออะไรสักอย่าง เทียบกับเลนส์พลาสติกแล้ว เลนส์กระจกเป็นรอยยากกว่า แต่ว่าแตกง่าย เธอไปเที่ยวบ้านของยูยกะจังหลายหนตั้งแต่อ่อนหน้านี้ จึงไม่แปลกหากจะพบรอยนิ้วมือ จริงอยู่ที่เธอจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงการทิ้งรอยนิ้วมือของตัวเองไว้เป็นคนสุดท้ายก่อนออกไปทางประตูหน้า แต่หากยืมถุงมือจากครัวมาใช้สักหนอยกั้ป้องกันปัญหานี้ได้อย่างง่ายดาย แต่ทว่า ‘หากทิ้งเศษกระจกเลนส์เอาไว้คงไม่ดี’ เพราะจะเป็นหลักฐานชิ้นสำคัญว่าเธออยู่ที่นั่นในวันเกิดเหตุ ถ้าเป็นไปได้ เธอคงอยากเก็บกวาดให้เกลี้ยงแต่ตอนนั้นดันทำแก้วแตกไปพร้อมกันด้วย เศษเล็กเศษน้อยของกระจกเลนส์จึงปะปนกับเศษแก้วแล้วหลงเหลืออยู่ในที่เกิดเหตุ ในสถานะที่สาหัสไม่ดี ‘เธอจึงเก็บชิ้นส่วนเล็กๆ เหล่านั้นที่ปะปนอยู่กับเศษแก้วไม่ได้’”

แม้แต่เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานก็คงไม่คาดคิดว่าจะมีชิ้นส่วนของเลนส์แว่นตารวมอยู่ในเศษแก้ว พวกเขาอาจตรวจสอบเศษแก้วชิ้นใหญ่เพื่อเก็บรอยนิ้วมือ แต่การวิเคราะห์องค์ประกอบของชิ้นส่วนย่อยย่ยที่ละชิ้นทั้งหมดไม่ให้ตกหล่นนั้นเป็นกระบวนการที่ทำไม่ได้จริง เว้นเสียแต่จะมีข้อสันนิษฐานในใจว่าอาจมีสิ่งแปลกปลอมปะปนอยู่สักชิ้น ซ้ำร้าย ทิศทางการสืบสวนยังโน้มเอียงไปทางคดีลัทธิทรยศ และเมื่อมีข้อผู้ต้องสงสัยปรากฏขึ้นก็ยิ่งเดินผิดทิศไปใหญ่

โคเก็ทส์ถ่ายทอดความจริงเหล่านั้นด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย
ไม่ไม่ตอบอะไร

เพียงแต่ก้มหน้า คล้ายยอมรับชะตากรรมทุกอย่าง

“ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ได้ พวกเธอสนิทกันไม่ใช่หรือ”

สิ่งเดียวที่โคเก็ทส์ไม่รู้คือแรงจูงใจ

มีเพียงสิ่งนั้นที่คิดแล้วคิดอีกก็ยังไม่พบคำตอบ

เมื่อเขาเอ่ยถาม ไม่พูดออกมาทีละคำ

“เธอคนนั้น...เอาทุกอย่าง...ไปจากฉันซึ่งๆ หน้า”

“เอาทุกอย่างไปนั่นเหอ”

ไม่ยังคงก้มหน้า ไม่ตอบอะไร

แต่แล้วเสียงของผู้ที่นั่งเฝ้ามาตลอดก่อนหน้านี้นี้ก็ดังขึ้นในฉับพลัน

“คุณหลงรักคุณนิชิมูระใช่ไหมคะ”

เสียงของฮิซุย

“ทำไมถึง—”

ไม่เงยหน้าขึ้น มองฮิซุยด้วยอารมณ์ตกใจ

“ฉันสัมผัสได้แบบนั้นค่ะ”

ฮิซุยเผยยิ้มบางๆ ก่อนให้คำตอบ

จากนั้นพูดต่อด้วยสีหน้าเศร้าหมอง

“ตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษา คุณถูกคุณคุระโมจิแย่งชิงทุกสิ่ง เธออาจไม่คิดแม้แต่จะรู้ว่าช่วงชิงสิ่งที่เป็นของคุณไป เพียงแต่บางครั้งโชคไม่ดีบังเอิญชอบสิ่งเดียวกัน คุณเป็นฝ่ายเข้าชมรมก่อนแล้วจึงชักชวนเธอตามไป ทั้งที่คุณคุระโมจิไม่ได้หลงรักการถ่ายรูปเป็นพิเศษ แต่ทุกคนกลับสนใจเธอจนกลายเป็นหญิงสาวคนสำคัญไปเสียได้ ฉันคิดว่าเรื่องความรักก็คงเป็นแบบนั้นเช่นกันค่ะ คุณมีใจให้เพื่อนร่วมงานอย่างคุณนิชิมูระ แต่คนที่คุณนิชิมูระชอบกลับเป็นคุณคุระโมจิ...”

“ยุยกะ เป็นแบบนั้นตลอด...”

ไม่ค่อยๆ เผยถ้อยคำ เสียงของเธอเริ่มสั่น

“ฉันเกลียดยุยกะ เกลียดที่สุด เกลียดจนทนไม่ได้ แต่ฉันก็รู้ว่าเธอไม่เคยมีเจตนาร้าย รู้ด้วยซ้ำว่าเธอดีต่อฉันด้วยใจจริง...แต่แล้วฉันก็เก็บกลิ่นความอิจฉาของตัวเองไม่ได้อีกต่อไป...เรื่องนั้นก็เหมือนกัน มันแย่นะ ทั้งที่ฉันชอบเขามาก ทั้งที่พยายามแค่ไหนก็เกินเอื้อม แต่เธอกลับพูดแบบนั้น...พูดจาแย่ๆ ถึงคุณนิชิมูระ บอกว่าเขาทำตัวน่าขยะแขยง...”

ไม่บอกว่าเธอขอลาหยุดในวันถัดไปได้จึงมุ่งหน้าไปบ้านของยุยกะ เพื่อคุยเรื่องนิชิมูระ แน่แน่นอน เธอใช้เหตุผลบ่งหน้าว่าจะไปชมละครเหมือนทุกครั้ง ดูเหมือนเธอตั้งใจรอท่าหาจังหวะเปิดประเด็น ส่วนยุยกะ

มีท่าที่ไม่เต็มใจนักเนื่องจากมีนัดหมายสำคัญในเช้าวันรุ่งขึ้น แต่สุดท้ายก็ยอมด้วยเงื่อนไขว่าต้องช่วยเก็บกวาดบ้านให้เรียบร้อย แต่ก่อนที่ไม่จะเป็นฝ่ายได้เปิดประเด็นถึงเรื่องนิชิมูระ ยูกะก็เริ่มหัวข้อสนทนาด้วยการแสดงความรังเกียจเขา...

“ฉันเลยตะคอกออกมาโดยไม่รู้ตัว...ทำท่าจะออกจากห้องไป แต่ ยูกะพยายามรั้งไว้ ฉันเลยสะบัดเธอออก...”

ไม่ปล่อยอารมณ์ให้เดือดดาลแล้วตบหน้ายูกะ ยูกะเองก็ตบหน้าไม่คืนเช่นกัน แวนตาของเธอหลุดกระเด็นตอนนั้น เมื่อการกระทบกระทั่งเริ่มรุนแรง อารมณ์คุกรุ่นในตัวเธอที่สั่งสมมานานก็ยิ่งขยายใหญ่

“ฉันตั้งใจทำให้ทุกอย่างจบสิ้นค่ะ ขอแค่ไม่มีผู้หญิงคนนี้สักคน... หากทำเช่นนั้นฉันจะเป็นอิสระ จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีใครพูดประโยคนั้นกับฉัน...”

ทั้งสองคนจ้องมองที่ไหล่ของไมซึ่งกำลังก้มหน้าตัวสั่น ถ้อยคำของเธอขาดห้วง ขณะที่ความเจ็บขื่นแสนทรมานเข้าปกคลุม โศกเทลีส่งสัญญาณด้วยสายตาให้คาเนะที่ตกรออยู่ตรงโต๊ะใกล้ๆ

คาเนะเดินเข้ามา เอ่ยปากขอความร่วมมือให้ไมไปกับเขา ไมที่ก้มหน้ายืนขึ้นเจี๊ยบๆ เธอค่อยศีรษะให้โศกเทลี ก่อนจะถูกคาเนะกุมตัวออกไป

ภายในร้านเหลือเพียงพวกเขาสองคน

“เมื่อ...ที่พูดถึงไมจัง ใช้ญวนพิเศษหรือครับ”

“ค่ะ” อิซุยกพยักหน้า “คล้ายกันมากเลยคะ คล้ายกับสิ่งที่สัมผัสได้จากคุณคุระโมจิอย่างมาก...ราวกับ...เป็นพี่น้องหรืออะไรทำนองนั้น”

แต่การมีคุณลักษณะเดียวกัน บางครั้งอาจกลายเป็นความทุกข์ระทม ยูกะคิดกับไมอย่างไรกันแน่

แต่อย่างไรก็ไม่มีหนทางใดช่วยให้ทราบความคิดของคนตาย

มันอาจเกิดขึ้นตั้งแต่ตอนนั้น เขาจินตนาการถึงเรื่องราวอันทุกข์ระทม

ความเกลียดชังของไมคงก่อตัวขยายใหญ่ทีละนิดตั้งแต่สมัยเป็น

นักศึกษา

อารมณ์ความรู้สึกที่จวนจะปะทุในไม่ช้าถูกเก็บกลั่นไว้อย่างสุด
ความสามารถด้วยพลังแห่งการควบคุมจิตใจจนที่มีชื่อว่ามิติภาพ ความ
เกลียดชังอันใกล้จะระเบิดอยู่รอบร่อค่อยๆ กัดกินวิญญาณของยุยกะ
ไปเรื่อย ๆ เมื่อเห็นสิ่งนั้น หญิงสาวทำให้จึงอาจหยั่งรู้ถึงภัยอันตราย

หญิงสาวรำให้ -

ขณะนั้น ภาพจินตนาการแวบขึ้นในหัวฉับพลัน ทำให้โคเก็ทลีสัมผัส
ถึงบางสิ่งอันน่าขนลุกสยดสยองจนท้อถอย

แท้จริงแล้ว สิ่งที่เราโคเก็ทลีเข้าใจนั้นถูกต้องหรือไม่

อิซุยกะบอกว่าสัมผัสถึงเจตนาร้ายหรือแรงอาฆาตของวิญญาณได้

ทว่าผู้ที่ฆ่าคนได้โดยปราศจากเจตนาร้ายและแรงอาฆาตย่อมมีอยู่

โคเก็ทลีรู้ถึงความน่ากลัวนั้นดี

หากมีวิญญาณร้ายที่คอยปลิดชีพผู้คนด้วยคำสาปโดยไร้ซึ่งความรู้สึก
ใดเล่า

เท่ากับยุยกะเพียงถูกบางสิ่งที่น่าสยดสยองฆ่าทั้งเท่านั้นไม่ใช่หรือ

สมมติว่าสิ่งนั้นเพียงครอบงำและชักจูงไม่อยู่เบื้องหลัง คอยกระซิบ
ข้างหู -

หากสิ่งนั้นกำลังตามหาเหยื่อรายถัดไป เดินกร่างอย่างมดมันอยู่ที่ใด
สักแห่งบนโลกตอนนี้...

“ว่าแต่...อาจารย์ช่างสังเกตจริงๆ นะคะ เรื่องแวนตานะ”

“เอ๊ะ...อ้อ แค่งเบญจนะครับ”

โคเก็ทลีปิดไล่ความคิดที่ผุดขึ้นมา

แค่ความคิดไร้สาระไม่เข้าท่า

จะจริงหรือเท็จก็ไม่อาจพิสูจน์ได้อยู่แล้ว

โคเก็ทลีอธิบายกระบวนการคิดด้วยตรรกะให้อิซุยกะฟัง

วิญญาณของยุยกะบอกว่า “เธอคนนั้นกำลังหาอะไรบางอย่าง”
หากคนร้ายเป็นผู้ชาย คงไม่ใช่คำว่า “เธอคนนั้น” คนร้ายจึงเป็นผู้หญิง
ตามที่มีอิซุยกะเห็นตอนเกิดการสนองรับวิญญาณแน่นอน จังหวะที่ยุยกะยิ้ม
ร่างของอิซุยกะเพื่อพูดว่า หาอะไรอยู่เหรอ เธอล้มลงกับพื้นไปแล้ว ดวงตา

ของยูยกะในร่างไร้วิญญาณเบิกโพลง ปลายสายตามุ่งไปหาแก้วที่ตกแตก ย่อมแปลว่าสิ่งที่คนร้ายตามหาอยู่ตรงนั้น ซึ่งตรงกับภาพ “หญิงสาวคุกเข่า จุดธูป” ที่เห็นจากฉนวนพิเศษตอนเกิดการสนองรับ สำหรับคนร้าย สิ่งที่ต้องหาให้พบน่าจะไม่ใช่เศษแก้วแตก แต่หากเป็น “บางอย่างที่ปะปนอยู่กับเศษแก้วละ” –

แน่นอน นอกจากไม่แล้ว คงมีเพื่อนผู้หญิงอีกหลายคนที่ไม่ได้เห็นว่าคนร้ายไม่ได้นำสมุดจดตารางนัดหมายที่โผล่ออกจากกระเป๋าถือไปด้วย เวลาที่นัดหมายพบปะสังสรรค์กับเพื่อน ยูยกะจะจดกำหนดการลงในสมุดเสมอ หากในสมุดมีกำหนดการจดไว้ ตำรวจคงสืบพยานจากบุคคลดังกล่าวไปแล้ว แต่กลับไม่มีข้อมูลทำนองนั้นเลย ต่อให้กำหนดการที่ตกลงกันไว้เรียบร้อยถูกลบไปจากสมุด ตำรวจคงสังเกตเห็นร่องรอยนั้นอยู่ดี กล่าวคือ มีโอกาสสูงที่คนร้ายจะเป็น “เพื่อนซึ่งโทรศัพท์มานัดหมายอย่างฉุกเฉินว่าจะมาหาที่บ้าน” แปลว่ามีแขกมาหาจริง ๆ เธอเสริมภาพแพก่อนถูกสังหารเพียงครู่เดียว แต่ที่ไม่พบสารในกระเพาะอาหาร อาจเพราะเหตุการณ์เกิดขึ้นก่อนที่เธอจะดื่ม หรือดื่มไปเพียงเล็กน้อยจนตรวจไม่เจอ ไม่เป็นเพื่อนที่ไม่ได้เห็นว่าที่สำคัญคือยังเป็นคนเดียวที่โทรศัพท์หา ยูยกะก่อนเกิดเหตุ

ฉนวนพิเศษของฮิซุยไม่ใช่หลักฐานหนักแน่น

แต่มันอาจเป็นเบาะแสเพื่อนำไปสู่การค้นหาหลักฐานวัตถุได้

“ขอบคุณมากนะคะ อาจารย์”

ฮิซุยพูดขึ้นในฉบับล้น

คนที่ต้องเอ่ยคำขอบคุณน่าจะเป็นเขามากกว่า เขาคิดเช่นนั้นแล้วหันมองฮิซุยที่อยู่ข้าง ๆ

“ฉัน...คิดมาตลอดค่ะว่าทำไมฉันถึงมีพลังนี้”

เธอขดตัวห่อเหี่ยว ก้มหน้า

“ที่ผ่านมามีคนมากมายที่ฉันอยากช่วย แต่ช่วยไม่ได้ แม้ฉันจะมีพลัง แต่ไม่รู้วิธีใช้มันเลยคะ จึงกลัดกลุ้ม อึดอัด และเสียใจเมื่อทุกอย่างสายเกินแก้...แต่วันนี้กลับเกิดความรู้สึกเล็ก ๆ ว่าอาจารย์

ช่วยชีวิตฉันไว้ค่ะ”

โคเก็ทสีนึ่งเงียบ

เขาจินตนาการสิ่งที่อิซุยกะแบกรับไว้

จากนั้นครุ่นคิดเกี่ยวกับความตายของยุยกะ หากสำนักรับรู้ของผู้ตายหยุดชะงักไปตามที่อิซุยกะบอก วิญญาณของยุยกะจะติดอยู่ในเลี้ยววินาทีแห่งความตายตลอดไป ไม่มีวันคืนเคลื่อนสู่อนาคต แม้จับคนร้ายได้ แต่วิญญาณของยุยกะอาจไม่ได้รับการชำระล้างหรือเยียวยาให้สุขสงบ อิซุยกะเองก็คงเช่นกัน เธอใช้ชีวิตร่วมกับความรู้สึกที่ผู้ตายแบกรับไว้มาตลอด ความหวาดกลัวและสิ้นหวังที่ยุยกะสัมผัสคงฝังตรึงในตัวอิซุยกะ คอยวนเวียนหลอกหลอนเธอไปตลอดกาล นั่นคือสิ่งตอบแทนจากการไล่ล่าหาความจริงด้วยวิธีเรียกผู้ตายกลับมา

คนตายไม่มีวันได้สงบสุข

ทว่าเธออยู่เคียงข้างคนเป็นได้

ในเวลาอัน แทนที่จะคิดเรื่องความตาย สู้ใส่ใจกับการมีชีวิตดีกว่า

“คุณอิซุยกะคือผู้สืบทอดวิญญาณครับ”

ดวงตาสีหยกจับจ้องมาด้วยแววประหลาดใจ โคเก็ทสีมองตอบแล้วพูดต่อ

“ผู้สืบทอดวิญญาณคือผู้ที่เป็นตัวกลางระหว่างคนเป็นกับคนตายครับ ดังนั้นผมจะอาศัยพลังของคุณร่วมกับการใช้ตรรกะเพื่อสืบไปสู่ความจริง ผมจะช่วยคุณเองครับ”

“อาจารย์...”

ดวงตาสีหยกกลมโตเบิกกว้างเล็กน้อย จากนั้นสั่นพร่าคล้ายต้องแสงสะท้อน

อิซุยกะเผยยิ้มกว้างแล้วพยักหน้า

ทันใดนั้น พวกเขาได้ยินเสียงกระทบใต้อุ้งเท้า

ทั้งอิซุยกะและโคเก็ทสีต่างหันไปมองราวกับถูกเสียงนั้นดึงดูด

แล้วจึงรู้ว่าเป็นเสียงจากน้ำแข็งที่กำลังละลายในแก้วกาแฟเย็นที่ไม่สั่งมา โคเก็ทสีเปรยขึ้นเบาๆ

“ใกล้ถึงฤดูกาลที่ดื่มกาแฟเย็นอร่อยขึ้นแล้วนะครับ”

“ค่ะ”

ฮิซุซึกะยกหน้า โคเก้ทสึปิดเปลือกตา ได้ยินถ้อยคำตอบรับของเธอ
ชัดเจน

“Iced coffee” ends.



บทที่ 1

สำ เปื่อยเปล่าเย้ายวนของหญิงสาวปรากฏกลางความมืดสลัว

พุมิกิ ทสึรุโอกะ ยืนอยู่ข้างๆ ก้มมองหญิงสาวผู้นั้น

เขาสวมแว่นตา ไว้ผมสั้นจืดชืดเชกเช่นพนักงานฝ่ายขายทั่วไป
ห่อหุ้มกายด้วยชุดสูทที่กลมกลืนไปกับฝูงชน รูปลักษณ์ที่มีภาพจำเลือนราง
เช่นนั้นช่างขัดแย้งกับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์แสนพิลึกที่คล้ายกำลังเก็บกลั่นความ
ปลื้มปิติในใจ ซึ่งทำให้รูปปากของเขาเบะเบี้ยวผิดปกติ

ทสึรุโอกะเกาะผ้าปิดปากให้หญิงสาวที่ล้มตัวนอนอยู่

“ได้โปรด ช่วยฉันด้วย...”

เสียงอ่อนหวานของเธอสิ้นเครือเกินทน เครื่องประทีปโคมที่ควร
แต่งแต้มสีสนให้หญิงสาวเฉิดฉายกลับແหลกและ เครื่องสำอางรอบ
ดวงตาละลายเหลวไปกับน้ำตา มือของเธอถูกมัดไพล่หลัง คงทำได้เพียง
กระตุกกระตักร่างกาย แม้สูญเสียพลังใจในการแข็งขึ้นอย่างเอาเป็นเอาตาย
ไปแล้ว แต่เธอยังพยายามกระตืบคืบคลานไปตามพื้นเหมือนหนอนผีเสื้อ
ทรวงอกโดดเด่นห้อยแกว่ง เหมาะสมลงตัวกับร่างผอมเพรียว สร้างความ
บันเทิงให้แก่ดวงตาของทสึรุโอกะอย่างยิ่ง

ทสึรุโอกะนั่งลงบนเก้าอี้ในห้องนั่งเล่น ดมด่ำเสพสุขจากภาพนั้น
ครู่หนึ่ง

ว่าเขาคล้ายจะอดกลั้นไม่ไหวอีกต่อไป

ไม่อาจทานทนได้แล้ว

ความเดือดดาลของเขายิ่งเร่งเร้าความรู้สึกนั้น
ทสิรุโอะกะชักมีดออกมา เผยให้หญิงสาวเห็นคมใบสองประกาย
เมื่อแสงจากเปลวเทียน

ดวงตาของหญิงสาวเบิกโพลงด้วยความตกใจถึงขีดสุด
“ช่วยด้วย...ช่วยด้วยค่ะ...ใครก็ได้...! ใครก็ได้ ช่วยฉันด้วย...!”
เสียงแหบพร่าดังขึ้นทีละนิด หญิงสาวตะเกียกตะกายไปมานบนพื้น
“เสียใจด้วย คงเป็นไปไม่ได้ เสียงของเธอไม่มีใครได้ยินหรอก”
ในบ้านพักตากอากาศกลางหุบเขาลึกเช่นนี้ แม้กรีดร้องโวยวาย
ก็ไม่มีใครรับรู้ถึงสิ่งผิดปกติ

“หลังจากนี้ฉันต้องทำการทดลองสำคัญนะ”
เขาเดินเรียบเรียบเข้าไปใกล้หญิงสาว เธอส่ายหัวพลางส่งเสียงตะโกน
“หะ...ให้ฉันทำอะไรก็ได้ค่ะ! ฉันยอมทำทุกอย่าง! ไว้ชีวิตฉันเถอะ!
จะไม่บอกใครเด็ดขาด จริงๆ นะคะ จะไม่บอกใครเด็ดขาดเลย...”

“ถ้าฉันช่วยรับฟังคำขอของฉันทนหน่อยได้ไหม”
ทสิรุโอะกะเอ่ยถาม หญิงสาวพยักหน้าสุดชีวิต
“มีเรื่องอยากให้ช่วยบอกสองเรื่อง”

“เรื่องอะไร...หรือคะ”
“เจ็บ หรือไม่เจ็บ”

ทสิรุโอะกะคุกเขาลงข้างหญิงสาว
เธอดันสะบัดปลายตะโกนสุดเสียง
เขาเงื้อมือขึ้น

“ช่วยบอกฉันที...”

ทสิรุโอะกะเหวี่ยงมีดลงไป

หญิงสาวกรีดร้องไม่เป็นภาษา

ปลายมีดปักลงบนผิวหนังอ่อนนุ่ม จมลงลึกในเนื้อวินาที
ในที่สุดก็คืนมือ

นุ่มนวล สวยงาม
เสียบทะลุถึงส่วนลึก

ตอนลงมือครั้งแรกช่างยากลำบากสาหัส

บางครั้งตื่นเกินไป บางครั้งติดกระดูก จำลองเหตุการณ์ไม่สำเร็จ
แต่เขาไม่พลาตอีกแล้ว ทุกกระบวนการเข้าใกล้อุดมคติอย่างมาก
ถึงอย่างไร เขาก็ทำการทดลองเช่นนี้มาแล้วไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง

ร่างของหญิงสาวค่อย ๆ สงบลง เธอยังกระตุกเกร็งเบา ๆ อย่าง
ต่อเนื่อง คอพับคออ่อนจนศีรษะด้านหลังตกลงบนพื้นดังตุบ ทสิรุโอะกะ
ใช้มือกอบเส้นผมของเธอที่แผ่กระจายบนพื้นขึ้นมาแล้วเอ่ยมาม

“บอกหน่อยว่าเจ็บไหม”

ดวงตาของหญิงสาวเบิกโพลง

ยังมีลมหายใจอยู่

ปล่อยให้ตายไปเฉย ๆ แบบนี้ไม่ได้

ริมฝีปากของหญิงสาวขยับขมุกขมิบหลายครั้งคล้ายหอบหายใจ

รายริน

“บอกฉันหน่อย... ไม่เจ็บใช่ไหม”

เขาดึงมือออกในฉับพลัน

เลือดแดงฉานพวยพุ่งราวน้ำพุ กระเซ็นเปรอะใบหน้าของทสิรุโอะกะ

“อะ...อะ...อะ...!”

หญิงสาวครวญครางด้วยใบหน้าบิดเบี้ยวอย่างรุนแรง

“เฮ้ย ไม่เจ็บใช่ไหม”

หญิงสาวไม่ตอบ

แวตาว่างเปล่าจ้องจ้องทสิรุโอะกะ

“ต้องไม่เจ็บอยู่แล้ว ใช่ไหม”

สายตานั้นไม่โฟกัสสิ่งใด

ไม่ได้เรื่อง...

หากเป็นเช่นนี้ การทดลองคงล้มเหลว

“เฮ้ย ไม่เจ็บอยู่แล้วนี่ จะตายแล้วเรอะ อย่าเพิ่งสิ...”

ทสิรุโอะกะถามหญิงสาวหลายครั้ง ขณะที่เธอเลือดไหลนองจาก
ช่องท้อง และหน้าซีดลงทุกที

เขายังคงถามไปเรื่อย ๆ ถามซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกว่าชีวิตของเธอจะสิ้นสุด

“ยังไม่ได้ถามคำถามที่สอง...ยังไม่ได้ถามเลยนะเว้ย...เฮ้ย ฟังนั่น มีอะไรอยู่ เห็นอะไรบ้างไหม ถ้ามีอะไรละก็ ช่วยบอกฉันที...”

ทว่าหญิงสาวสิ้นใจโดยไม่ทันบอกกล่าว

การทดลองล้มเหลว

อารมณ์หัวนี้ไหวก่อดัวพลุ่งพล่านจากความตื่นตระหนกและผิดหวังอย่างรุนแรง

ไม่อยากจะเชื่อว่าจะล้มเหลวอีกครั้ง...

ไม่ได้การ ต้องลงมือให้รอบคอบ...

เขาลากร่างของหญิงสาวไปที่อ่างอาบน้ำ

จากนั้นเปิดฝักบัว ชำระคราบเลือดเปรอะเปื้อนบนร่างกายเธอ

เขากำจัดร่องรอยอย่างถี่ถ้วน เพื่อไม่ให้เหลือหลักฐานเชื่อมโยงสู่ตัวเอง

ไม่มีหลักฐานใดเชื่อมโยงเธอกับทลึร์โอเกะได้

อีกทั้งตำรวจยังไม่มีทีท่าจะล่วงรู้ว่าเขาคัดสรรเหยื่อด้วยวิธีไหน

เจ้าหน้าที่เหล่านั้นคงตามสืบถึงตัวตนของเขาไม่ได้ ไม่ต่างจากที่ผ่านมา

มีเรื่องน่ากังวลเกิดขึ้นใหม่เรื่องหนึ่ง แม้ท้ายที่สุดอาจเป็นแค่ความวิตกกังวล แต่ก็น่าวิตกว่าแก่ เขาควรชำระล้างหลักฐานทั้งหมดอย่างประณีต ขอเพียงระมัดระวังเวลานำศพไปทิ้งก็น่าจะสานต่อการทดลองต่อไปได้เรื่อยๆ

ทลึร์โอเกะทาบมือบนแก้มตัวเอง มองเข้าไปในกระจกเงาของห้องอาบน้ำ แว่นตารูปลักษณะสามัญ ทรงผมสั้นจืดชืด ใบหน้าประหนึ่งคนไร้ตัวตนที่ไม่ปรากฏภาพจำของบุคคลใด เมื่อผสมผสานรวมกับชุดสูทที่ใส่อยู่ ก็ดูเป็นเพียงพนักงานฝ่ายขายแสนธรรมดาคนหนึ่ง เขาหลบเลี่ยงที่สุดความสามารถเพื่อไม่ให้ปรากฏตัวอยู่ในกล้องวงจรปิด แต่แม้ถึงคราวโชคร้าย ถูกจับภาพไว้ได้ก็คงไม่ค้างค้ำอยู่ในความทรงจำของใคร